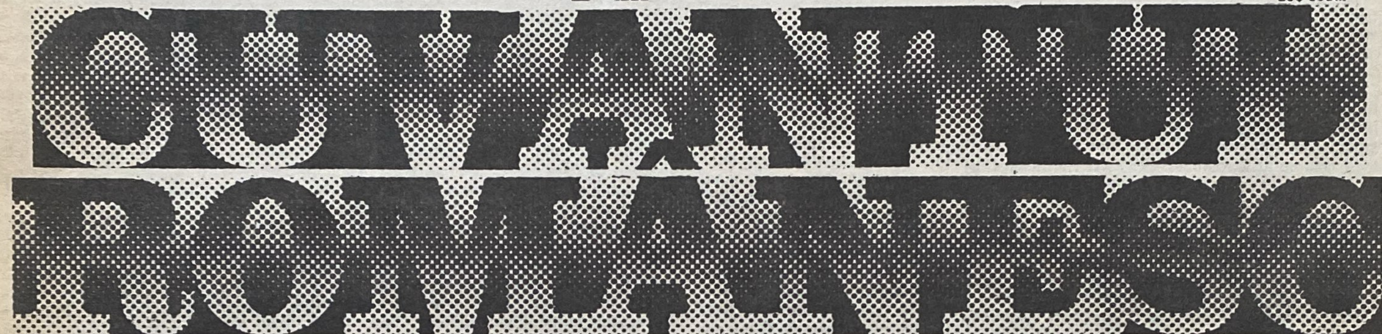
ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM



THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 13 Nr. 147 -IULIE 1988- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

REAGAN ȘI RUSIA

Eugen BÂRSAN

Ronald Reagan, cel mai conservativ președinte al Statelor Unite ale Americii din timpul de după cel de al doilea război mondial și ca atare și cel mai anticomunist, a ajuns să viziteze Rusia Soveitică. O vizită care a avut loc în zilele de 30, 31 Mai și 1, 2 Iunie și care, după Geneva 1985, Reykjavik 1986 și Washington, D.C. 1987, a însemnat a patra întâlnire a lui cu Gorbaciov în vederea extinderii unei prealabile înțelegeri de reducere a armamentului.

Deci o vizită politică a unui președinte al Americii, animat până acum de o ideologie anticomunistă, în cetatea bastion a comunismului Rusia Sovietică. Fără îndoială ceva ce în chip clar a mirat pe adversarii ideologici, a îngrijorat în special pe oropsiții din Răsăritul Europe și a alarmat pe cei de aceeași ideologie, purtând și pe unii și pe alții între limitele înțelegerii și neînțelegerii. Lucru ușor de înțeles când ne gândim, că șapte ani mai înainte a fost greu de conceput că Reagan va putea fi văzut în Kremlin.

Pentru anticomuniști vizita a început cu îngrijorarea, că s'ar putea întâmpla un alt act de vindere a Europei. De abia după consumarea celor patru zile de pertractări, îngrijorații au început să răsufle ușurați că Reagan nu s'a lăsat captat în rol de vânzător, rămânând astfel un mare președinte.

In fapt, în decursul celor patru zile din Moscova, Reagan a arătat a fi preocupat mai mult de altceva decât de dezarmament. Si anume de glăsuirea și penetrarea ideilor de libertate în societatea rusească, cu scopul vădit de a crea o breșă politică a ideologiei de libertate în cetatea comunistă. In acest scop, strategia politică pe care a urmat-o a fost, să ia contact și să comunice direct cu lumea rusească din patru sectoare: Biserică, adversari activiști și disidenți, scriitori și artiști, și studenți. Să comunice acestei lumi despre valoarea noțiunii de libertate din toate punctele de vedere și a unei guvernări libere aleasă de popor.

Contactul cu o audiență care într'un stat ateist crede încă în Dumnezeu, l-a avut la Mânăstirea Danilov. O mânăstire istorică de 700 de ani de lângă Moscova, care după revoluția din 1917 a fost transformată de bolsevici în fabrică și închisoare, iar în 1983 a fost redată Bisericii și restaurată (desigur cu scop propagandistic), în vederea comemorării din Iunie, acest an, a o mie de ani de creștinism în Rusia. In vorbirea dela această mânăstire, devenită centru al Bisericii Ortodoxe Ruse, Reagan a cerut, în chip clar

Continuare in pag. 3

MINAREA SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI

—Horia STAMATU—

Există o vorbă veche: "până treci puntea te înfrățești cu dracul". Dar nu există deloc obiceiul românesc ca odată trecută puntea cel ajutat să se facă fiu adoptiv al dracului. Cum s'a făcut după ce se trecuse puntea cu împărțirea Europei între "liberali" și marxiști.

Românii din exil, de patruzeci de ani, refuză să acorde valoare juridică acestei "adoptări" în care-au intrat puterile civilizației occidentale. Pentrucă în acest fel s'a stabilit contractul de viitoare colaborări la distrugerea civilizației creștine. De aceea Românii liberi nu se pot "înfrăți" cu nici un fel de curente care sub pretextul "libertății spiritului" combat tot ceea ce este fundamental în spiritualitatea noastră. Dacă în ultimii vreo 15 ani, emigrația intelectuală româneasca a luat proporții de exod, aducând un val de efectivă regenerare a rezistenței împotriva marxismului, cu toate derivatele lui "socialiste", o restrânsă dar vivace minoritate din această lume energică, lucidă și creatoare, contrazice într'un fel sau altul, ceea ce fac Românii liberi de 40 de ani: mărturisirea activă pentru tot ceea ce este persecutat, și combaterea întregului program marxist al desumanizării prin marxismul ca erzaț de religie și distrugerea tradiției creștine în care a crescut neamul românesc și în care și-a stabilit limba, mentalitatea, întreaga filosofie a vieții, și a cultivat dragostea de cosmos, de viață, și așezare umană pe baza unei credințe comune. Pe scurt: prin marxism se caută extirparea a tot ceea ce stă la baza culturii românești, ca rezultat al uneia dintre cele mai independente și în același timp celei mai grele vieți istorice în cuprinsul fericitei Europa.

"Originalitatea" culturii românești stă în "originile" ei însile, după cum și în geniul unui popor fructificat în primul rând de poziția lui spirituală în cosmos. Acest "cosmos" s'a definit în timp de cincisprezece secole, ca o biserică fară limite cunoscute, în care întreg tipicul existenței noastre cotidiene este analog unui serviciu divin universal. De aceea Nae Ionescu a și numit creștinismul nostru ca un "creștinism cosmic". Acest mod al existenței se poate numi "anagogic", adică orice fapt curent are corespondența lui în absolut. In liturghie momentul culminant este actualizarea "jertfei" în neștearsa "aducere aminte".

Toată istoria românească a fost o succesiune de jertfe, prin care necontenit se actualiza existențial jertfa pentru mântuirea lumii. Românii sunt azi din cosmosul în care sute de ani și-au trăit "liturghia cosmică". De aceea azi "național" la Români este rupt de justificarea lui în absolut. Unele puțin onorabile tendințe de groasă derâdere a unor acțiuni culturale ale Românilor liberi, merg oarecum paralel și cu o foarte rafinată "sincronizare" cu sterilizarea spirituală din lumea marxismului, printr'o foarte anacronică încercare de-a socoti creștinismul ca o simplă calchiere a păgânismului. Așa se susține teza marxistă; că Românii în realitate n'au fost niciodată creștini. Bardul noii Academii populare dela București, T. Arghezi, dotat cu o fundamentală incultură "Într'ale Românilor", camuflată sub diverse mofturi, a scris negru pe alb că "în colindele românești nu există nici o urmă de creștinism. Poet la două curți distrugătoare ale României, acel T.A. era destul de șmecher ca să știe că mințea cu nerușinare pentru a fi pe placul stăpânirii.

Intr'un articol de mare adâncime al Sfinției Sale Păr. Dr. Dumitru Ichim, "A fi și a sta, stâlpul binelui și frumosului", apărut în această revistă în 1985, vorbind de "credință" ca stâlp al existenței noastre, este citată o profeție populară evocată la Crăciunul lui 1984 de Profesorul Cicerone Poghirc, conducător al "Centrului Românesc de Cercetări din Paris", întemeiat în 1948 de filosoful Octavian Vuia, și având ca prim președinte pe Mircea Eliade, care și-a păstrat această calitate până la sfârșitul vieții, în 1986: "După credința populară românească lumea frumoasă pe care a făcut-o Dumnezeu se sprijină pe un stâlp (stâlpul binelui și al frumosului, fără îndoială). In tot cursul anului Diavolul se chinuește să taie acest puternic stâlp. Dar în noaptea Crăciunului colindătorii cântă colinde atât de frumoase, încât până și diavolul se oprește să le asculte, și atunci arhanghelii vin și dreg la loc stâlpul lumii. Sfârșitul lumii va veni, după această credință, abia atunci când nu se vor mai cânta colinde". Deocamdată mai există o parte a lumii libere unde Românii pot să cânte colinde.

Proectul marxismului este organizarea sfârșitului lumii, în care minarea spirituală este arma principală. Cine nu vrea să bage de seamă acest lucru se face complice al cumplitului proect, care este cum am zice în limba noastră soră "le secret de Polichinelle".

editorial

MERCENARII INFILTRAȚIILOR COMUNISTE

Infiltrația comunistă din lumea liberă, pe care o întreține guvernul dela București demonstrează, odată mai mult, înstrăinarea partidului comunist român, față de neamul românesc. Partidul comunist român intenționează să distrugă orice urmă de naționalism românesc, să lichideze valorile culturii naționale și să proletarizeze, în numele marxismului, nația română.

In țară, acest partid, distruge monumentele istorice, bisericile, mânăstirile, satele istoriei de veacuri, sufletul credincioșilor, energiile creatoare de valori spirituale, tradițiile și obiceiurile venite prin datini seculare.

Cu același scop, partidul comuniștilor dela București, și-a trimis emisarii demolatori în lumea liberă, ca să distrugă orice urmă de românitate și naționalism românesc. Acești emisari au pătruns în toate comunitățile românești, ca niște viermi sugători și își îndeplinesc "misiunea de partid" în cele mai variate forme, cu care își camuflezaă obiectivele și natura activității lor. Unii lucrează în sfera culturală, alții în domeniul religios sau în cadrul activităților de "societăți" constituite sau în publicistică. Nu au făcut și nu vor reuși să facă mare lucru, dar întrețin o atmosferă de confuzie, dezinformare și agitații.

Acești "agenți comuniști" camuflați sau prin afișare directă, uneori, au pătruns și în formațiunile politice sau de tonalitate politică. Ei crează și întrețin tensiune internă și atmosferă de scandal, oriunde apar în legătură cu activitățile naționale, ale comunităților românești.

Infiltrații comuniștilor din România, în exil, lansează informații false, plasează minciuni pentru a discredita acțiuni, manifestări și persoane, și încearcă să opună stavilă oricăror manifestări curat naționale. Adică, se ridică împotriva actelor de conștiință națională, din ordinul direct al partidului comunist din România. Comuniștii din România nu doresc să existe o conștiință națională, ci o simplă tivitură proletară, ca să satisfacă cerințele internaționale ale bolșevismului. "Tribuna României" este un instrument de duplicitate al comunismului din România. Acestă publicație este un paravan, care simulează naționalismul românesc pentru refugiații români. In realitate, guvernul dela București nu are nevoie de naționalism românesc, nici de naționalitate românească, el militează pentru lichidarea oricărei conștiințe naționale. Acest militarism împotriva naționalismului românesc, împotriva conștiinței naționale, este opera infiltraților comuniști, expediați în lumea liberă, de către guvernul dela București. Misiunea infiltraților comuniști este să facă opoziție oricărei manifestări românești, în exil, și să distrugă orice inițiativă a energiilor naționale românești.

Există și Români naivi, care se lasă prinși în țesăturile mincinoase ale infiltraților comuniști, dar vointa de realizare, de manifestare și de creație românească, națională este prea puternică și sănătoasă, ea nu poate fi înfrântă sau diminuată în năzuințele ei, de către mercenarii infiltrațiilor comuniste.

Conștiința națională a Românilor refugiați este vie, dinamică și puternică.

Ea este invincibilă.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

INDEPENDENȚA JUSTIȚIEI

—Doina FLORESCU—

Recent Președintele Tribunalului Suprem al URSS-ului a cerut edictarea unei legi speciale care să prevadă pedepse penale pentru toți aceia care se amestecă și fac presiuni în administrarea justiției.

Este într'adevăr de notorietate că în țările cu dictaturi comuniste, în frunte cu URSS, magistrații de carieră, cu vocație și pregătire justițiară, au fost dați afară și înlocuiți cu "asesori populari" sau cu judecători cu "școală juridică" de un an, iar drept urmare hotărîrile judecătorești date, fie în drept penal, civil sau muncitoresc, reprezintă adevărate mostre de ilogic, arbitrar și necompetență.

Evident, de atunci s'au mai schimbat lucrurile, dar justiția a continuat și continuă să fie o "ancilla", o servitoare a partidului.

Nici azi, în România, nu poți fi numit judecător dacă nu ai avizul pozitiv al sectorului de partid. Si azi, un președinte de judecătorie suspendă ședința dacă e chemat la telefon de "tov"-ul inspector, director sau secretar de partid. Un simplu telefon decide soluția procesului.

Dacă un judecător se dovedește refractar la aceste imixtiuni, își pierde, mai devreme sau mai târziu, postul. Cine nu ascultă vocile mai marilor partidului este un om pierdut.

In special magistratele - femei selecționate pe criterii estetice - au dat o probă teribilă de obediență și lipsă de conștiință profesională.

Scandalurile erotice se țin lanț în justiția socialistă.

Criza alimentară acută din ultimii ani a sporit dependența judecătorilor de favorurile puterii sau cadourile celor interesați. Corupția este o plagă cvasigeneralizată. Din când în când, în cazurile prea frapante, se mai ia câte o măsură disciplinară sau chiar o trimitere în judecată penală. Dar și aceasta după o prealabilă deslegare dela partid și dela securitate.

Dacă anticii au imaginat pe Zeița Thenis, Zeița Justiției, ca fiind legată la ochi și ținând în mână o balanță pentru o dreaptă cântărire a ce-i drept și ce-i nedrept, e tocmai pentru a sublinia că este de esența justiției nepărtinirea, absoluta obiectivitate, orice intervenție dintr'o parte sau alta afectând însăși noțiunea, conceptul de justiție.

Doctrina justiției de clasă este o aberație. Nu există decât o singură justiție. Acea conformă cu legea, cu morala, cu demnitatea și veridicitatea umană.

Dacă Președintele Tribunalului Suprem al URSS-ului a simțit nevoia să facă asemenea declarații, în această perioadă de transparență gorbaciovistă, este o confirmare a adevărului socratic că licărul conștiinței umane, sensul binelui nu poate fi extirpat complet, niciodată, din psihicul uman.

Nostalgia unei alte existențe, mai epurată de compromisuri și abdicări, o are fiecare om care trăiește în societățile "socialiste" răsăritene. A suprota umilința unor aplauze pentru niște orientări cretine, este o grea povară pe care o resimte zilnic telespectatorul sau radioascultătorul, sau lectorul unor ziare scrise la modul imbecil.

De aici nevoia de a "boicota istoria", cum fac în prezent majoritatea Românilor.

O cercetătoare în domeniul Stiințelor Juridice, Anita Naschitz, a scris o carte întreagă despre "Conștiința juridică socialistă". Concluzia generală a cărții este că orice judecată trebue să se sfârșească prin promovarea drepturilor oamenilor muncii. Dacă, ar fi așa! In realitate, în concret, conștiința juridică socialistă înseamnă să faci ce zice partidul și ce-ți sugerează oamenii lui.

Arhivele judecătorești din România sunt pline de tragedii vădite sau disimulate, în care dreptatea sau legea au fost sacrificate la intervenția unui activist sau securist "responsabil" de sector, stradă, etc.

Aceasta pentru marea bandă rulantă a proceselor obișnuite. Când e vorba de procesele politice, atunci întreg scenariul judecății se aranjează cu ușile închise în birourile de partid. Nici un amănunt nu este lăsat la voia întâmplării. Probele sunt ticluite, martorii dresați, înscrisurile fragmentate sau de-a dreptul falsificate, acuzarea se exersează în fața oglinzii iar avocații sunt desemnați din oficiu. Vezi procesele Părintelui Calciu și ale membrilor fondatori ai S.L.O.M.R-ului. Când totul se pare că nu merge, se recurge "ca la carte" la ospiciile pentru nebunii incurabili.

Numai un nebun - spun securiștii și activiștii - poate să ni se opună, să ne contrazică.

Aceasta este conștiința juridică socialistă.

Satanismul începe acolo unde noțiunile de bază ale culturii și civilizației umane sunt răsturnate. Nu există o "conștiință juridică socialistă". Există o conștiință juridică umană, în genere, care trebue lăsată să-și exercite sacra misiune de a împărți dreptatea după "vocea conștiinței" neintoxicată de nici o ideologie sau partizanism.

Viața umană prezintă atâtea infinite meandre și atâtea diversificate înfățișări, încât sarcina de bază a judecătorului, de pretutindeni, este să unifice, pe cât posibil, omul, împăcându-l cu sine însuși și cu aproapele său.

CĂTRE REDACȚIE

*PARIS, FRANTA - ... Intors din România mă grăbesc să vă scriu pentru a vă ajuta să faceți încă odată cunoscut în ce hal a ajuns țara noastră.

Nu vă puteți imagina ce mai e prin București: mizerie mare, noroi, foame, apăsare, totul e cenușiu-negru, un sfert de oraș e ruină, oamenii sunt sumbri, înfometați și abrutizați, afară de pâine și vin nu se găsește nimic.

Magazinele sunt pline de conserve vechi și prăfuite, pe care nu le cumpără nimeni de frică să nu se intoxice. Este o minune că oamenii mai există, ei însă nu mai râd, nici măcar nu mai zâmbesc, arată a stafii.

E greu să descriu mai pe îndelete o nenorocire ca cea din România.

L.N.

*SALT LAKE CITY, STATELE UNITE - Din știrile parvenite din țară se poate constata spectaculoasa dezvoltare și transformare a orașului București. Numeroase lucrări de utilitate publică, metroul, canalizarea Dâmbovița, Noul centru civic, B-dul Victoriei socialiste, etc.

Nu s'a menționat nicăieri și încă nimic despre Mausoleul unde urmează a zace somnul de veci Cel mai iubit fiu al poporului, împreună cu cea mai la fel.

In antichitate și chiar în timpurile mai apropiate, marii conducători își construiau încă în viață fiind, "Căsuța" lor de veci. In condițiile spectaculoaselor dezvoltări în "Epoca Ceaușescu", Mausoleul din Parcul Carol (Libertății) apare cu totul necorespunzător pentru iubitul conducător și familia lui.

Va fi oare tov. Gheorghiu Dej scos din centru și înlocuit cu cel mai iubit fiu? Se va face vreo supraetajare, sau se preconizează alte soluții sau construcții?

Nimic din aceste planuri nu ne-au fost dezvăluite. Poate că unii cititori ai ziarului vor lămuri problema.

Cu stimă,

Mircea BARDAN

*VANCOUVER, CANADA - Mă numesc Cornel Oprescu, am ajuns în Canada la 18 Mai 1988, după 9 luni de lagăr în Iugoslavia. Am 37 de ani, și aceste rânduri pe care cu respect vă rog să le citiți, vor exprima o serie de realități din România comunistă, unde o perioadă am făcut parte din forțele armate, o armată "democratică" pregătită pentru lupta de apărare. Dar cine o va ataca? Poate tot o țară din Răsărit, eventual pentru a-i da o lecție de comunism mai feroce.

Am făcut Scoala Militară de Ofițeri activi N. Bălcescu din Sibiu, în perioada 1972-1975. La absolvire am fost repartizat la frontiera cu Iugoslavia, Batalionul Simicolul Mare, Compania Valcani, ca comandant de pichet. Modul de lucru al cadrelor mai în vârstă cu tinerii ofițeri erau foarte rudimentare, cazurile ce se iveau, erau rezolvate prin "ordine", date prin răgnete, amenințări în fața pichetului - ceea ce scădea prestigiul tânărului ofițer în fața militarilor pe care îi îndruma. Comandanții, șefii de stat major, ofițerii de contrainformații sau de cercetare o țineau într'o beție, în mod deosebit în punctele de mic trafic (Valcani, Foeni), totul culminând cu încăierări de tip "western". După o astfel de situație pe care am raportat-o, mi s'a ordonat să tac, sau îmi voi pierde epoleții. După un timp am fost mutat disciplinar la Batalionul de instrucție Sighetul Marmației. Si aici, aceeași stare de lucruri - corupție, învoiri date militarilor în schimbul damigenelor de vin sau țuică, țigări Kent, etc.

Văzând această stare de lucruri, climatul nesănătos și viciat, în care îmi desfășuram activitatea, am cerut să trec în rezervă, arătând în scris și motivele.

In anul 1979 am fost trecut în rezervă ca necorespunzător. Am pornit în viața civilă, bătând la porțile multor întreprinderi, dar eram refuzat sistematic, pentrucă am renunțat la armată. Am reușit să fiu angajat după ce am dat în scris că voi coopera cu securitsul.

In anul 1983 eram în concediu în satul unde am fost ofițer, la doi bătrâni; am fost reținut de organele de grăniceri, cercetat de un fost coleg și învinuit că am vrut să trec frontiera. Mi s'a întocmit dosar penal și trimis 8 luni la pușcărie. Regimul de pușcărie - monstruos: hrana atât cât să te poți mișca prin cameră, bătăi fără motiv, păduchi, etc. In timpul detenției am hotărît să trec într'adevăr frontiera într'o țară liberă.

Un coleg încă activ spunea că recent au fost instruiți special ca în cazul unei revolte în masă a poporului să tragă în mulțime fără scrupule. Să împuști pe frații tăi!

Vă mulțumesc pentru atenție,

Cornel OPRESCU

DELA O MINORITATE LA ALTA?

—Adrian B. COSMA—

Românii gândesc România ca o unitate istorică, deci nu ca rezultatul amalgamării unor cioburi de popoare. Incepem să bănuim însă că s'ar vrea să fie obligați a gândi istoria lor în alți termeni decât ai realului. In raportul său anual, prezentat la 10 Februarie 1968, "Departamentul de Stat" american constată anumite atenuări "ale controalelor totalitare" cu deosebire în Polonia și Ungaria. In schimb România și Bulgaria sunt criticate, și în special Bulgaria pentru comportamentul față de minorități, referire la Turcii care, în treacăt spus sunt 800 de mii la o populație de zece milioane.

In limbajul politic american "minoritate" este un termen pur și simplu sacru, indiferent de ce "minoritate" ar fi vorba, de credință, de moravuri contra naturii sau de cea mai crasă și mai abjectă "subcultură". Prin faptul că se declară "minorități" orice aberații au un caracter, cum spuneam sacru.

Explicația istorică pentru America există, dar una ne pare a fi istoria Statelor Unite ale Americii și alta a unei țări europene ca România, unde chiar în momentul de față "controlul totalitar" este cu mult mai ticălos ca în toate țările comunizate, inclusiv Bulgaria.

Ne întrebăm de ce nu are dreptul să existe în România și o majoritate, care în sens democratic nu înseamnă "majoritate etnică", ci o "majoritate de opinie", care alege o partidă sau alta. Termenul minoritate este echivoc, probabil voit, pentrucă în afară de minoritate etnică poate fi și o minoritate ideologică sau pur și simplu de fapt, să zicem "oligarhică". Așa că, la drept vorbind, nu știm bine care sunt "minoritățile" apărate cu atâta dârzenie de exponenții ideologici ai democrației pure între Românii liberi. Aceștia dau uneori impresia că prin nu se știe ce americanizare, deformată de altfel, cam cum a făcut Marx cu Hegel, viitorul României este considerat în funcție de nu se știe ce minorități.

Cât privește ceva mai clar, adică minoritățile etnice, acestea știm că nu pot fi mai bine apărate de abuzuri decât într'un regim democratic. Deci dacă se speră un regim democratic, cu drepturi de conducere politică a reprezentanților opiniei majoritare, de ce atâta vâlvă, cu manifeste, semnături, declarații solemne, ca și cum Românii odată liberați de comunism nu ar avea altceva de făcut decât să masacreze pe Unguri. Este aici ceva pur și simplu suspect cu privire la un anumit fel de a gândi viitorul României liberate de tirania MINORITATII COMUNISTE.

Așa că problema de viitor în România nu este soarta minorităților de vreun fel, ci aceea a democrației, adică deciderea politicii, economiei și structurii societății de o majoritate liber aleasă, democratic, deci, în locul "socialismului real" să vină o "democrație reală". Ca în America, evident, într'un consens local românesc. Dar atâta timp cât nu se precizează de ce "minorități" ar fi vorba în viitor, rămâne primejdia ca minoritatea comunistă de azi să fie mâine înlocuită prin alta, bazată pe nevoile economice care vor strânge cu ușa o Românie liberă, dar săracă lipită, cu tot ce-a avut aur în Rusia sau Elveția cu tot ce-a fost petrol uscat în ruinele industriei absurde a "petrochimiei" și ale ideii-oțel a lui Dej, cu haosul agricol, cu dezastrul ecologic al țării. Va fi o națiune ruină unică într'o Europă liberă, să sperăm dela gurile râului Tago până la Nistru.

S'ar putea ca România să fie liberă, dar în același timp total hipotecat?, îngropată în muntele de "polițe" trase mai înainte, în afară de România, vânzându-se neîncetat pielea ursului din pădure. Așa că în loc de "poliție" să avem "polițe", bineînțeles și ele cu inevitabila lor poliție, de astă dată "democratică".

Cu cât nevoile sunt mai mari și abuzurile sunt mai favorizate. Așa că s'ar putea ca Românii să se trezească, după "construcția socialistă" cu o liotă de "reconstructori democratici" bine căptușiți cu bani din afară. Dacă în România nu mai rămâne nimic, rămâne oricum populația cu munca ei. Deci în principiu lucrurile ar merge strună. Dar problema "România" va fi însă a unei "restitutio in integrum" a unei majorități care să conducă democratic țara. Pentru aceasta ar trebui gândită o constituție blindată față de orice primejdie de alt abuz al altei minorități.

REAGAN ȘI RUSIA

Urmare din pag. I

și apăsat, "o nouă eră de libertate religioasă în Uniunea Sovietică".

In aceeași zi, după amiază, Reagan s'a întâlnit la casa reședință a Ambasadorului American, cu circa 140 de activiști anti-regim, disidenți și "refuzați" la viza de emigrare. Mulți dintre cei prezenți au pretrecut ani de închisoare, de lagăre și de Siberie. La această întâlnire Reagan a apărat drepturile umane și cetățenești în Uniunea Sovietică și a conchis: "Dorința cea mai arzătoare a mea pentru voi și țara voastră este, să vină cât mai curând ziua în care nimănui să nu-i mai fie frică de închisoare pentru exprimarea unei opinii a lui".

Ziua următoare, la amiază, s'a întâlnit, la Casa oamenilor de litere, cu figurile culturale și artistice sovietice și a reluat tema libertăților fundamentale umane, de astă dată referite la creația din cultură și artă. Si elita culturală a rămas impresionată de Reagan.

In sfârșit, întâlnirea dela Universitatea din Moscova, cu aproximativ 600 studenți și profesori de-ai lor, care a fost văzută ca punctul central al campaniei lui Reagan de promovare a libertăților cetățenești în Rusia. In fața acestui tineret, Reagan a vorbit despre alegeri libere, o economie liberă și o justiție necontrolată politic, vizând un viitor rusesc în care acestea trebue să devină realități. Studențimea l-a aplaudat repetat și frenetic. In special când a spus: "Libertatea este recunoașterea că nici o persoană, nici o autoritate și nici un regim politic nu poate avea un monopol asupra adevărului".

Dacă Reagan a dominat primele trei zile ale vizitei, cu campania lui pentru drepturile umane și libertăți, în cea de-a patra zi urmează contra-ofensiva lui Gorbaciov. Acesta îl acuză pe Reagan că a venit în Rusia pentru propagandă și creare de spectacole, și că cu acestea ar fi comis un "abuz de ospitalitate". Apoi îl face vinovat de eșuarea tratativelor privitoare la încheierea unui tratat de reducere a armelor nucleare strategice și îi mai impută că nu vrea să renunțe la "războiul stelar".

Dar supărarea și exasperarea cea mai mare a lui Gorbaciov s'a arătat când Reagan n'a acceptat comunicatul final - redactat de el - în care au fost introduse, chipurile, conveniri de "coexistență pașnică", de "neinterferență în afacerile altuia" și de sfârșit al "războiului rece". Reagan n'a vrut să semneze așa ceva iar drept urmare, a trebuit să se redacteze un alt comunicat final.

Ce-o mai fi, vom vedea. Deocamdată ce se vede este, că Reagan a vrut să comunice mai mult cu Rusia decât cu Gorbaciov, și că - în mare - favorizează politica pașilor mici, pe linia: "câștigarea unei libertăți va duce la alta și la alta..."

Eugen BÂRSAN

ÎNTRE MOSCOVA ȘI BUCUREȘTI

CEAUȘESCU PATINEAZĂ PE GHIAȚĂ SUBȚIRE

La Moscova glasnostul funcționează Luni, Miercuri și Vineri, perestroika Marți și Joi iar pe week-end avem peredishka (răsuflarea).

Totuși, pentru prima oară, presa, radio, TV dau știri despre accidente, s'au arătat scene din slujbele religioase iar refuznicilor nu li s'a refuzat intrarea la Ambasada Americană ca să stea de vorbă cu președintele Reagan.

Problema actuală a lui Gorbaciov este cât de lung să fie lanțul până la zgarda dela gâtul cetățeanului.

Democrația se învață cu încetul și avem multe lecții de citit.

Ca o măsură de precauție, și ca să nu scape frânele din mână, Gorbaciov vrea să încere reformele și în țările satelite, unde efectul se poate cunoaște mai repede. Se pare că glasnotul va bate curând la ușa RSR-ului.

In mijlocul evenimentelor internaționale: semnarea tratatului care reduce armele atomice, retragerea rupelor din Afganistan, întâlnirea Gorbaciov-Reagan, ridicarea lui Kadar cu titlul în pod și picioarele în vânt, a trecut nesubliniată vizita în RSR a lui Andrei Andreevici Gromiko, trimisul lui Mihai Mihaeevici Gorbaciov.

Gromiko i-a înmânat tov. Ceaușescu ordinul "Lenin", cea mai înaltă distincție de Stat din URSS, amintindu-i totodată că:

"Țelul lor (al partidelor comuniste) îl constituie REALIZAREA UNEI COTITURI RADICALE (Sublinierile noastre) spre mai bine în realțiile internaționale, edificarea unui sistem cuprinzător de pace și securitate."

Iar Ceaușescu i-a răspuns cu modestie:

"Consider înmânarea acestui ordin ca o apreciere a activității pe care am desfășurat-o și o desfășor...etc. etc." (România Liberă, 11 Mai, 1988).

După aplauze, pupături, vizite oficiale (prin fața vitrinelor umplute ad-hoc cu alimente) și fotografii, unele cu hazaicele, altele ca văduvi, s'a iscălit un "Comunicat comun" unde, în afară de eterne prietenii, nu prea întâlnim multe puncte paralele.

Tov. Ceaușescu continuă să-și laude modestia "...edificarea noii orânduiri socialiste, îndeosebi după cel de al IX-lea Congres ...pe baza aplicării socialismului științific."

"...stabilirea pentru INTARIREA CONTINUA A PROPRIETATII SOCIALISTE DE STAT SI COOPERATISTE" (Sublinierile noastre). "România Liberă" 16 Mai, 1988.

La care Gorbaciov răspunde că Moscova este interesată în:

"...dezvoltarea social-economică accelerată a țării, folosirea cât mai completă a posibilităților și avantajelor orânduirii socialiste, CRESTEREA ROLULUI FACTORULUI UMAN" (Sublinierile noastre).

Gromiko: o destindere făcând apel la "creșterea rolului factorului uman."

Ceaușescu: o și mai îndârjită centralizare: "întărirea proprietății socialiste".

Un război rece între două tovărășii înflăcărate!

In ce privește longevitatea vieții politice, primirea Ordinului Lenin n'are nici măcar efectul unei pilule de Gerovital.

Reamintim că Regele Mihai a fost decorat cu Ordinul "Lenin" dar, atunci când le-a venit bine, comuniștii s'au descotorosit de el.

Stroe MOLDOVANU

SE OMITE ESENȚIALUL

—Ionică BUSUIOC—

Necontestat ascensiunea lui M. Gorbaciov la conducerea URSS-ului constituie un mare eveniment istoric și o spectaculoasă turnură la acest sfârșit de secol.

Oricât de înșurubat ar fi omul în sistemul ce l-a creat, revelarea stupefiantă pentru populațiile URSS-ului, în special, a unor crude și inescuzabile, în veci, crime, abuzuri, ilegalități, arbitraruri satrapice care au făcut mai târziu școală în țările satelitizate de Stalin după sfârșitul celui de al doilea război mondial, fac ireversibil procesul de clarificare și de demonstrare implacabilă a satanismului de esență a socialismului marxist-leninist, potențat până la cele mai înfricoșătoare cote de bestialitate stalinistă.

Televiziunea sovietică a proiectat timp de două ore filmul scenariu întocmit de Stalin pentru uciderea lui Bucharin, unul din cei mai devotați și capabili colaboratori ai lui Lenin.

Mass-media sovietică a confirmat, în sfârșit, că gloanțele găsite în cadavrele celor patru mii de ofițeri polonezi, uciși în masacrul dela Katyn în Iulie 1940, erau de proveniență sovietică.

Un cunoscut gazetar sovietic a denunțat crimele lui Stalin, cifrându-le la milioane de victime, cifra de “milioane” întrebuințându-se pentru prima oară în presa sovietică. Același autor pune pe seama uciderii cadrelor militare superioare ale armatei sovietice de către același “părinte al popoarelor”, dezastrele militare dela începutul războiului hitleristo-sovietic.

A.J. Vâșinski a fost calificat de aceeași presă sovietică, un bandit.

In toate țările satelizate de URSS după războiul ultim, puterea a fost preluată de comuniștii prosovietici prin crimă, uzurpare, minciună, abuz și flagrante ilegalități. Rețeta a fost cam aceeași în Bulgaria, România, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, Albania.

Aceste situații istorice sunt necontroversate.

Dramatismul lor diferă dela o țară satelită la alta. De pildă în Cehoslovacia fiul lui Th. G. Mazarick, care era ministru de externe, a fost aruncat pe fereastră dela etajul patru. Se pare că Eduard Benes, șeful guvernului ceh, în exil, în tot timpul războiului și vajnic apărător al prieteniei ruso-cehe, s'a otrăvit.

Polonia, prima victimă a agresiunii hitleriste, asistă neputincioasă la lichidarea forțelor ei naționale de rezistență atât antihitleristă cât și antisovietică.

Acestea au fost atunci în 1944-1945.

Acum, 43 de ani mai târziu, Președintele Ronald Reagan, unul din marii președinți ai USA-ului se întâlnește pentru a patra oară cu M.Gorbaciov și are ca al doilea punct pe ordinea de zi, după dezarmare, problema drepturilor omului, liberă emigrare, liberă exprimare, drepturile religioase, etc.

Dar nu se gândește nimeni oare să repare crimele staliniste de cotropire și satelitizare, prin sovietizare și mai ales prin stalinizare a țărilor cedat absurd și dement de un alcoolic cinic și de un președinte senilizat de boală?

Absurd și dement pentrucă Cehoslovacia ciopârțită de Hitler, Polonia împărțită pe din două de Hitler și de Stalin, popoarele acestor țări au trecut dintr'o tragedie în alta în impasibilitatea totală a oamenilor politici occidentali.

Ce a făcut De Gaulle, Eisenhower, Margareth Thatcher sau Francois Mitterand pentru a-și manifesta dacă nu revolta cel puțin dezacordul față de această imensă și criminală cacialma stalinistă? Aceasta e întrebarea. Fundamentală pentru orice European. Fundamentală pentru orice Occidental.

Drepturile omului se clapează din 1975, dela Helsinki încoace, pe toate vocile, dar nimeni nu suflă o vorbă despre drepturile popoarelor din Răsăritul european, satelitizat de Sovietici, de a-și manifesta liber voința lor politică.

Să fie oare mai important că a fost brutalizat un predicator oarecare decât faptul că de patruzeci de ani este brutalizată voința politică a zeci de milioane de oameni care până în 1939 au trăit liber în țări civilizate?

Când va figura pe agenda convorbirilor sovieto-americane problema organizării unor referendumuri, sub control internațional, în care popoarele polonez, român, ungur, ceh, bulgar, să-și exprime liber voința dacă vor să trăiască sub domnia partidului unic, în speță comunist, sau doresc o democrație parlamentară reală, multipartinică?

Acesta este esențialul. Atunci se va face pe deplin dovada autenticității morale și a sincerității “perestroicii” și a “glasnostului”. Atunci și numai atunci.

Este praf aruncat în ochii milioanelor de Baltici și de Răsăriteni captivi, orice nouă convenție suplimentară ruso-americană privitor la măsurarea intensității exploziilor nucleare. Si acestea, sunt importante. Stim. Politica pașilor mici e singura politică posibilă. Dar a vorbi deschis dela nivelul unui conducător de stat despre sugrumarea deliberată a libertății unor popoare de vechi tradiții culturale și politice este o elementară datorie morală.

Weimarul nu este în Madagascar, iar Mikievickzi, Pettofi și Eminescu nu sunt niște nume oarecare din Niger sau Fiji. Sunt perle din cununa europeană la fel de mari ca și Shakespeare, Dante, Cervantes sau Balzac. Acestea le uitaseră în acea noapte de pomină D-nii W.Churchill și F.D.Roosevelt. De ce le uită și urmașii?

OMENIE ȘI DEZUNIRE

—Preoteasa Eugenia UȘERIU—

Oamenii sunt constituiți ca grupuri etnice pe bază de limbă, obiceiuri, spiritualitate, etc. Atât identitatea individuală cât și cea de grup se schimbă parțial pe parcurs, temporar ori definitiv, prin adăugare de însușiri diferite de cele existente.

Acesta este un sistem de înregistrare relativă și temporară a legilor umane dar obiectivă și eternă a celor divine pentru fiecare individ care călătorește cu vehiculul Terra în Cosmos; este de subliniat că multe din ceea ce face omul ori grupurile este împotriva legilor divine.

Românii au însușiri specifice care-i deosebesc de alte popoare; în acest complex sunt două cu structuri contradictorii.

Omenia este mănuchiul unic pe care cărturarul Gheorghe Racoveanu l-a analizat în “Omenia și frumusețea cea dintâi”: “Ospitalitate, ținerea cuvântului dat, sentimentul onoarei, dispoziție de jertfă, spiritul dreptății, mărinimie, modestie și credință în Dumnezeu”; aceste însușiri sunt practicate în parte ori în întregime de către majoritatea poporului român chiar și azi, dar mai ales în trecutul istoric.

Dezunirea este unul din mijloacele de înlăturare a bunului mers în societate; bazată pe foame de putere, clădită pe neadevăruri și susținută parțial de oameni creduli și neinformați, corosivă și persistentă s'a culcușit și în exilul românesc, unde are succes anemic și accidental.

Oprimații din țară s'au întâlnit în unitatea suferinței; nu sunt organizați social, nu sunt prieteni vechi ori rude, dar în mijlocul coroziunii diabolice prin care trece obiditul neam românesc se apără pentruca să supraviețuiască. Guvernul polițist din țară nu poate detecta această însușire pentrucă este deasupra înțelegerii lor de respectarea și trăirea omeniei, pe care au pierdut-o.

Ca în orice problemă, trebuesc amintite cauze și efecte care sunt permanent prezente, oscilatorii ori definitive.

Prima cauză o formează o serie din cei ce au venit în America sub formă oficială de emigrați ori refugiați, dar care -de fapt- sunt trimiși ai guvernului din țară să facă vrajbă în... casa vecinului; acestui grup li s'a alăturat cel al pseudo-idealiștilor propagatori ai unei fraternități (sic) naționale și internaționale, care patetic fac osanale dragostei pe care niciodată n'au cunoscut-o.

Ca efect deseori a parte a exilului are ca musafir nepoftit dezunirea, care este alimentată cu neadevăruri întocmite și răspândite îndemânatec prin zvonuri care de care mai variate și prin scris.

A doua cauză poate fi considerată răbufnirea suferințelor din trecut; în cele mai dese cazuri apare individual și de scurtă durată ca o metastază muribundă a unui cancer amorțit și care poate fi înlăturată cu robustețea specifică celor care trăiesc în libertate.

Cauza viguroasă și predominantă este însă “foamea de putere” ca prelungire a rânduielii satanice, veche ca existența omului pe pământ; această racilă a apărut în viața omului concomitent cu cenzura de orientare cu care Dumnezeu a prevenit simbolic în Paradis neascultarea protopărinților omenirii îndrumându-i pe drumul evoluției umane în cosmos.

Ca mijloc de propagare al acestei boli sufletești și destul de eficace temporar, este circulația acuzațiilor false care direct ori indirect se rostogolesc ca lavinele alpine la început de primăvară; printre multe exemple din literatura română ar fi de amintit Metamorfoza lui Al. Brătescu-Voinești, unde țigările Intimeclub au devenit țigări Aflangiu, și fabula lui Vasile Militaru care ne redă pățania unui fir de păr în gura unei rațe ce s'a transformat într'un stâlp de telegraf. Glumeț ca tratament satiric educativ, dar dureros pentru viitor mai îndepărtat decât “mâine” al celor care n'au urechi de auzit -să audă-.

Când foamea de putere este mai puternică decât omenia, în special în probleme istorice de orientare către unitate a exilului este trecerea în practică a cunoscutului “Amico Plato sad magis amica veritas”. Paralel cu noianul de informații incorecte răspândite în scris și care au creat o falsă istorie individuală și chiar colectivă, este necesară cunoașterea scrierilor reale care deocamdată au rol de cenușăreasă pe coordonatele informative ale neamului românesc; făcând apel la “audi alteram partem” se ajunge logic la imparțialitatea judecății între acuzatori și acuzați.

Exilul nu mai este supus ordinelor tiranice și are datoria să reprezinte una din făclii care va lumina istoria de mâine.

Cauze, efecte și terapie conturate succint și parțial mai sus, vor nemulțumi pe docți, pigmei care au convingerea că sunt giganți, poate pe prizonieri fără voie, pe individualiști care au îmbrățișat negativism amăgitor, paralel cu mulți care rabdă al căror suflet fredonează “Fericiți sunt cei prigoniți pentru dreptate că a acelora este împărăția ‘cerurilor”, paralel cu “Deșteaptă-te Române”.

America, continent între două oceane, adăpostește în bogatul conglomerat uman care-l locuiește, un grup de exilați români, care are ca îndreptar al omeniei “Cine face lui își face, cine dă lui își dă”.

GORBACIOV FORȚEAZĂ UN ACORD

—George BĂLTEAN—

Sprijinit de o puternică propagandă, ca și de unii politicieni socialiști din Vest, Gorbaciov forțează încheierea unui acord-cadru între CAER și Comunitatea Europeană. Intâlnirea Gorbaciov - Reagan, vizite diverse la Moscova și multiplele schimburi de vizite ale specialiștilor din domeniul economic conduc clar spre un asemenea acord. Semnarea lui este o chestiune doar de timp. Cei mai optimiști susținători ai bunelor relații Vest - Est au apreciat că semnarea poate avea loc la sfârșitul anului 1989. Gorbaciov însă vrea acum, adică în câteva săptămâni să se rezolve. Până de curând Comunitatea Europeană nici nu a fost recunoscută de CAER.

Situația nu este deloc roză pentru Sovietici, ei au nevoie urgentă de ajutor economic, iar Gorbaciov are nevoie și de ajutor politico-moral. Apoi acum există un moment psihologic internațional prielnic voinței lui Gorbaciov. Desigur că și adversarii lui din Moscova sunt pentru un acord, căci dacă Gorbaciov eșuează, nu se știe decă Vestul va mai fi pentru un acord urgent cu Sovieticii. In plus, Gorbaciov vrea să lege și pe această cale statele satelite din Estul Europei de Uniunea Sovietică și să le reducă posibilitatea relațiilor bilaterale cu statele din Occident.

Comunitatea Europeană nu trebue să se grăbească. Ea nu are nici un interes în acest sens. Economic, ea nu depinde deloc de vreun schimb comercial ce s'ar rezolva prin acest acord, iar politic nu se întrezărește vreun avantaj. In primul rând trebue să se rezolve marile diferențe care există între Comunitatea Europeană și CAER.

Uniunea Sovietică vrea mai întâi semnarea acordului între CAER și Comunitatea Europeană și apoi (cine știe când) se vor putea dezvolta și unele relații bilaterale între CE și statele membre CAER. Acest punct de vedere sovietic nu poate fi acceptat de către Vest, iar noi suntem categoric contra acestui punct de vedere sovietic. Apoi, el poate fi considerat depășit deoarece Comunitatea Europeană are deja un acord bilateral cu România și de asemenea înțelegeri comerciale bilaterale cu Ungaria și Polonia.

Comunitatea Europeană și CAER nu sunt două organizații comparabile. Intre ele există mari diferențe din punct de vedere al dreptului internațional.

Apoi CAER-ul cuprinde și state care nu sunt state europene: Cuba, Mongolia și Vietnamul. Supraputerea Uniunea Sovietică aparține de CAER, America supraputerea vestică, nu aparține de Comunitatea Europeană. Uniunea Sovietică nu este doar un stat european, ci, în același timp, un stat asiatic. Există deci serioase motive, care pledează clar pentru o diferențiere în relațiile Comunității Europene. Pe de o parte, trebue să fie relații cu statele mici din Răsăritul Europei, iar pe de altă parte, relații cu Uniunea Sovietică.

Relațiile din următoarele domenii: economie, comerț, știință, drepturile omului și politică, trebue să fie bilaterale între Comunitatea Europeană, și fiecare dintre statele membre CAER. Pentru celelalte domenii cum sunt statistica, protecția mediului înconjurător, sănătate, droguri, lumea a 3-a și prognoze economice, se recomandă relații la nivelul organizațiilor CE - CAER.

Punctul nostru de vedere, împărtășit de unii oameni care mai au un pic de dragoste pentru Europa, poate într'adevăr să asigure o “nouă calitate” în relațiile Vest-Est. A ceda din nou în fața Sovieticilor, așa cum s'a procedat din 1945 până astăzi, ar însemna ca din nou Vestul, de data aceasta doar Vestul Europei, să contribuie la întărirea sclaviei statelor mici din Estul Europei, și la adâncirea divizării Europei.

Să sperăm că inteligența și intransigența europeană se trezesc în sfârșit și vor ști să răspundă cum se cuvine acțiunilor pline de impertinență ale lui Gorbaciov.

LIBERTATE ŞI LIBERTATE

—Gheorghe RĂDULESCU—

Dicţionarele Academiei din România definesc noţiunea de libertate în felul următor: "Posibilitatea de a acţiona după propria sa voinţă sau dorinţă: posibilitatea de acţiune conştientă a oamenilor în condiţiile cunoaşterii (şi stăpânirii) legilor de dezvoltare a naturii şi a societăţii".

"Libertatea individuală - dreptul care garantează inviolabilitatea persoanei. Libertatea de conştiinţă - dreptul oricărui cetăţean de a avea o opinie proprie în orice domeniu de activitate. Libertatea de gândire sau libertatea cuvântului : dreptul de a exprima prin viu grai sau prin scris opiniile proprii."

In afară de aliniatul în care se afirmă despre: "posibilitatea de acţiune conştientă a oamenilor în condiţiile cunoaşterii (şi stăpânirii) legilor de dezvoltare a naturii şi a societăţii", aliniat al cărui subtext se referă în mod deghizat la legile statului comunist, celelalte aliniate de mai sus au o rezonanţă a libertăţii ca şi cum în România de astăzi ar domni cea mai perfectă libertate democratică, aşa cum o visau filosofii Eladei antice. Oare aşa să fie cum precizează dicţionarele *Academiei, sau totul este* scris numai de formă?...

Libertatea individuală, libertatea de conştiinţă, libertatea de gândire, sau libertatea cuvântului sunt oare respectate, sau sunt înscrise în Constituţie pentru a arunca cu noroi în ochii cititorilor?...

In ţara în care s'a ajuns ca cetăţeanul să nu mai aibă nici un drept, în afară de "dreptul" de a suferi, de a fi închis, a răbda de foame, a muri, etc, se mai poate aminti oare de libertate?...

Dacă acestea se pot numi libertăţi şi drepturi cetăţeneşti ca să nu mai vorbim de modul cum se respectă şi se aplică aceste drepturi consfinţite prin Constituţie, apoi noi toţi care am trăit sub comunism atâţia zeci de ani şi am suportat opresiunea şi ororile acestui regim politic avem datoria morală să relatăm opiniei publice mondiale cum se respectă legile în România şi care este adevărata faţă a comunismului.

Si dacă într'un astfel de regim politic cuvântul libertate este terfelit şi discreditat de acei care conduc şi dirijează crima şi genocidul din România, cum se poate totuşi supravieţui în acest regim al crimei şi dispreţului faţă de om?...

Cum au putut supravieţui atâţia condamnaţi politici - tineri şi bătrâni în ocnele de exterminare comuniste?...

Echilibrul şi libertatea le-au găsit numai în ei, trebuiau să fie liberi în conştiinţa, în sufletul lor, avându-L pe Dumnezeu, sprijinul şi forţa lor supremă, au rezistat ca să poată supravieţui.

Acest regim politic a putut priva omul de libertate, de libertatea lui fizică, dar nu şi de libertatea spirituală, el fiind liber în conştiinţa lui a putut fi om cu adevărat, a putut să-şi înfrunte asasinii. Libertatea interioară nu l-a scutit de opresiunea şi lipsa de libertate din afară, dar această libertate interioară l-a desăvârşit ca fiinţă umană, pentru a nu-şi mânji sufletul cu îngenunchierea sa în faţa criminalului comunist. Astăzi asistăm însă în România la un fenomen social şi psihologic care îngrijorează opinia publică românească şi internaţională. Populaţia românească (bineînţeles nu şi nomenklatura) din întreaga ţară a suferit în ultimul timp o cădere şi mai accentuată, o degradare pregnantă din cauza dezastrului material şi moral la care este supusă, o cădere psihică, un dezechilibru spiritual, o oboseală fizică fără precedent. Oamenii au devenit apatici, desfiguraţi ca nişte spectre umblă printre dărâmături, prin noroaie şi gunoaie intrând din magazin în magazin unde nu găsesc nimic în afară de murdărie.

Această populaţie hăituită şi înfometată, şi-a pierdut orice încredere în vreo schimbare, încât deprimarea, suferinţele şi decăderea i-au sfărâmat orice speranţă, i-au distrus sufletul, o populaţie care nu-şi poate regăsi echilibrul, o populaţie pe care nu o mai interesează mimic în afară de o bucată de pâine şi aceea veche şi cu gust dubios.

Despre o trezire a conştiinţei, despre o reversibilitate a situaţiei, despre o libertate interioară nu se mai poate parcă vorbi.

Intr'un stat cum a ajuns astăzi România, în care corupţia, furtul, crima organizată şi oficializată, delaţiunea, sărăcia, întunericul, frigul, desfrâul guvernanţilor, lipsa de responsabilitate, de suport moral, de respect, de justiţie adevărată, cinstită şi nepartinică de distrugere a valorilor, au pus stăpânire şi au copleşit întreaga ţară, populaţia unei asemenea ţări nu poate fi decât condamnată pieririi.

Desigur că toate aceste nenorociri împlinesc deziderатele partidului comunist şi ale conducătorilor lui care caută prin orice mijloc nimicirea poporului român. De ce doresc aceşti asasini distrugerea neamului românesc şi a fiinţei lui naţionale, nu este greu de imaginat.

In primul rând dorinţa acestora este să se steargă orice urmă a trecutului prin dărâmări de biserici, de monumente istorice, prinfalsificări de documente, de acte şi dovezi istorice, de orice probă scrisă a latinităţii româneşti pentru ca România într'un timp mai apropiat sau îndepărtat să fie inclusă în masa slavă într'o eventuală anexare a teritoriului românesc la Rusia sovietică. Nu trebue să uităm că acest vis Ruşii îl nutresc de mult faţă de fostele Principate româneşti, un singur fapt poate fi edificator în acest sens. In timpul războiului dintre Ruşi şi Turci din 1806 - 1812, Turcii fiind înfrânţi, guvernul ţarist cerea să fie anexate Rusiei amândouă Principatele româneşti, dar odată cu apropiata campanie a lui Napoleon împotriva Imperiului ţarist, Ruşii îşi modifică doleanţele: cer doar teritoriul dintre Siret şi Nistru şi în cele din urmă când războiul franco-rus era inevitabil Ruşii se mulţumesc cu porţiunea teritorială dintre Prut şi Nistru, adică cu Basarabia, pe care o anexară prin fraudă cu ajutorul trădării principalului dragoman al Porţii, care primi drept recompensă dela guvernul ţarist un întins latifundiu în Basarabia şi un valoros inel, de care însă nu s'a putut bucura, fiind executat din ordinul guvernului turc pentru trădare.

In decursul istoriei, sunt destule mărturii referitoare la această dorinţă rusească de acaparare a teritoriilor româneşti, iar acum nu s'a putut găsi omul mai potrivit pentru această ticăloşie ca actualul conducător al României, cu toată propaganda sa de "independenţă", deoarece distrugerea ţării din ordinul şi din voinţa sa mărturisesc toate aceste nelegiuiri.

In al doilea rândura acestor distrugători şi delatatori este atât de mare împotriva omului, împotriva a tot ce este moral şi cinstit, încât te poţi aştepta la orice dezastru din partea lor, căci un asemenea sistem politic cu asemenea parteneri nu se poate lăuda decât cu terorismul şi crima, minciuna fiind principiul de bază al doctrinei comuniste.

Dar - "Să nu dea Dumnezeu cel Sfânt, Să vrem noi sânge, nu pământ! Când nu vom mai putea răbda, Când foamea ne va răscula, Christoşi să fiţi, nu veţi scăpa, Nici în mormânt!"

ROMFEST'88

RĂZBOI ŞI PACE

(VIII)

—Radu ENESCU—

"Această lume, teatru de durere, de oameni turmentaţi şi neliniştiţi, care supravieţuiesc devorându-se unii pe alţii, oare poate fi considerată "le meilleur des mondes possibles" cum spunea optimistul Leibniz? Absurdă concepţie!"
(Schopenhaur)

Timpurile, evenimentele actuale confirmă pesimista concluzie a lui Schopenhauer.

1988. Se împlinesc două veacuri dela naşterea lui, filosoful a cărui operă a constituit lectura de predilecţie a societăţii Junimea dela Iaşi. Nu este intenţia mea, şi nici locul, să pătrund în zonele profunde ale filosofiei celui mai înverşunat duşman ideologic al lui Hegel (idolul de atunci al publicului); dar e poate necesar să amintim în puţine rânduri câteva noţiuni şi puncte de sprijin ale gândirii lui expusă în "Die Welt als Wille und Vorstellung".

"Lumea e reprezentarea mea" afirmă Schopenhauer. Lumea care ne înconjoară există numai ca reprezentare; universul întreg este un obiect prin raport la subiect, intuiţie a celui ce intuieşte, deci o relaţie cu altă fiinţă care îl percepe. Omul nu cunoaşte soarele, şi nici pământul; ci pururea numai un ochi care vede un soare, o mână ce simte prin contact un pământ. Schopenhauer admite într'o oarecare măsură distincţia kantiană între fenomen şi "lucrul în sine" (Ding an sich). Dar se îndepărtează de Kant afirmând că deşi nu cunoaştem lumea decât în mod "periferic", de ea ne leagă ceva mai profund prin fpatul că "o trăim". Această trăire este mult mai bogată şi expresivă decât intuiţia sensibilă şi reprezentarea lumii externe. Ea dezvăluie esenţa existenţei universale şi natura intimă a raportului de cauzalitate, pe care Schopenhauer o numeşte "Voinţă". Motor al întregii existenţe; fără de care nu ne-ar fi cu putinţă a: dori, râvni, spera, iubi, urî, rezista, fugi, suferi, cunoaşte, gândi, reprezenta...

Voinţa e "lucrul în sine". Insăşi forţele naturii, gravitatea, forţa centrifugă, centripetă, magnetismul, afinităţile chimice, aspiraţiile, dorinţele, instinctul de conservare, etc., totul este voinţă.

Pornind dela acest principiu, Schopenhauer ajunge în mod firesc la concluzia că voinţa veşnică încordare, - conştientă sau inconştientă, - sforţare, luptă pentru conservarea individuală, a speţei. Dar sforţarea e suferinţă. Viaţa este o continuă durere. Ne amăgim că viaţa e bună, că noi suntem liberi, dar în mod neştiutor ascultăm de legile ei universale. Acest "rău" din lume nu poate fi înlăturat printr'o revoluţie în sens de "progres", care de altfel nu există.

Inverşunat pornit împotriva gândirii lui Hegel, şi a celor care ne amăgesc făgăduindu-ne "paradisuri terestre", Schopenhauer se revoltă împotriva filosofilor care consideră această lume "o realitate perfectă şi care cred într'o viitoare mizerabilă fericire pe pământ, imposibil de atins: o lume pe care nu o pot îmbunătăţi nici constituţiile, nici legile, nici maşinile cu aburi, nici telegraful". Si am putea adăuga noi, cei de azi, nici telefonul, nici televizorul, nici automobilul, nici tranzistorul şi aşa mai departe. "Istoria nu ne înfăţişează un adevărat progres", afirma el.

Iată o primă constatare. Bunurile nu ne-au făcut "mai buni", nu ne-au prilejuit fericire, nici mai multă slobozire, nici neatârnare de natură. Fericirea pe pământ, eudaimonia? Absurdă amăgire. Ca atare, Schopenhauer nu pregetă în a se ridica împotriva acelor "glorificatori ai istoriei" în cap cu Hegel, "minţi candide de ultima oră"; răi creştini, dat fiind că adevăratul creştinism (ca şi brahmanismul şi budismul) ne învaţă a înălţa privirile către altă existenţă diferită, ba chiar contrarie, celei de aici.

Dar dacă voinţa înseamnă necontenit efort, luptă, adică suferinţă, există oare o posibilitate de a ne sustrage? Da, răspunde Schopenhauer: Etica şi Estetica. Prima ne arată calea unei liberări aproape totală, dar la care nu pot ajunge decât puţini: sfinţii şi asceţii, prin renunţare la poftele şi plăcerile oferite de viaţă, şi care în definitiv sunt tot atâtea laţuri aruncate de voinţa de a trăi.

Contemplarea estetică poate fi şi ea un mijloc de a uita de efort, de lupta necontenită; mai cu deosebire muzica,- arta cea mai perfectă, spunea el, artă liberatoare prin excelenţă, datorită căreia cunoaştem un moment de uitare a înverşunatei voinţe. "Roata timpului se opreşte". Muzica e a doua cale de sustragere, accesibilă mai multora.

***

"Absolutul nu e exterior realităţii, nu e transcendent; e imanent", afirma Hegel. Stim că pe plan istorico-politic Hegel considera Statul realizarea "absolutului", regnul ideii, realitate supremă. Dela urmaşii lui Hegel până la Stalin, trecând prin Feuerbach, Marx, Engels, Lenin şi alţii mai puţin celebri, curentele dialectice au încolţit pe cele mai diverse terenuri doctrinare, dar păstrând totuşi o trăsătură comună mai tuturor: negarea absolutului, a transcendentului.

Spunea K. Löwith: "Abia în secolul 20 a fost posibil să înţelegem şi să interpretăm adevărata imagine a 19, şi consecinţele, aşa cum ne învaţă maxima evanghelică: veţi cunoaşte pomul după roadele ce le va da. Lumea a devenit mai "ordinară" începând cu 1830. Cu stânga hegeliană s'a decretat moartea a tot ce era supranatural, considerând universul, - supus legilor spaţio-temporale, "fiinţă absolută". (Von Hegel bis Nietzsche). Cu jumătatea veacului 19 se prăbuşeşte idealismul. (Fusese deja simptomatic faptul că un filosof ca Schelling nu avusese mare rezonanţă la Berlin).

Dece au apărut atâtea curente hegeliene, neo-hegeliene (unele chiar învrăjbite între ele)? Explicaţia e greu de dat. Totuşi...Filosofia lui Hegel s'a pretat la mai multe "lecturi" şi deci multiple interpretări. Problema religioasă, de pildă. Nu toţi comentatorii au dat aceeaşi interpretare filosofiei religioase a lui Hegel. Unii au considerat-o teistă. (Aici e cazul să amintim că pentru Hegel figura lui Hristos apare ca un eveniment istoric.) Alţii ateistă sau panteistă. (Panteismul, spunea ironic Schopenhauer e o formă elegantă a ateismului).

Imi amintesc cuvintele bătrânului profesor de Metafizică dela Liceul Lazăr: "Filosofia lui Hegel a lăsat o mare vraişte în gândire".

Schopenhauer o fi ţintit oare în Hegel când a tradus din limba spaniolă unul din aforismele lui Gracian: "Hinterm Kreuze steht der Teufel"?

***

"L'homme hégélien peut être indifferemment nazi ou marxiste. Si l'expérience hégélo-nazie a échoué, l'expérience hégélo-marxiste, à laquelle la Russie depuis trente ans sert de colossal cobaye, semble pouvoir être menée jusqu'au bout"
(Bernanos în 1948)

"In spatele crucii stă diavolul". Georges Bernanos ar fi gândit la fel.

Tot în anul acesta se împlineşte un veac dela naşterea celui care ne-a lăsat nenumărate comori literare: Sous le soleil de Satan, Dialogues des Carmélites, Journal d'un curé de campagne, Les grands cimetières sous la lune, şi multe altele. Purtător de cuvânt al creştinismului tragic (agonic, spunea Unamuno), Bernanos în romanele sale a descris magistral şi dramatic creaturi cu suflete pradă demoniului şi graţiei divine. Dar pana lui viguroasă ne-a legat nu mai puţin adânci analize şi eseuri de caracter social şi politic centrate în fiinţa omenească, omul ca persoană; denunţând tragedia libertăţii în acest secol în care umanitatea a intrat în faza de simplă civilizaţie, adică în cea de "zoologie" organizată, cum spunea Spengler.

Georges Bernanos, din îndepărtata singurătate de peste ocean, a analizat cu pătrundere şi extraordinară clarviziune consecinţele celui de-al doilea Război Mondial. Scrie el în "La Liberté, pourqui faire?": "Faptul că în mai puţin de 30 de ani imensa Rusie s'a putut organiza după concepţiile lui Marx şi Hegel, e mult mai important decât înfrângerea Germaniei. Aparţinând unei civilizaţii la care ea însăşi a participat din plin de-a lungul veacurilor, Germania va sfârşi prin a-şi recupera rolul important ce i se cuvine". Cuvinte scrise în 1948, profeţie azi împlinită. Dar vai! şi cea cu privire la Rusia Sovietică.

De curând lumea comunistă a sărbătorit 70 de ani dela revoluţie. De ce revoluţie este vorba?

"Le mot révolution, spune Bernanos, a jadis eu, pour l'homme de l'Europe, un sens bien différent de celui d'aujourd'hui. La révolution c'était comme une explosion de l'idée de justice et de liberté. La révolution qui se pare actuellement de ce nom trompeur n'est pas du tout une explosion, mais une liquidation".

Si încheie: "En attendant le Paradis, promis par Staline, c'est la mitraillette que je regarde et qui me regarde elle aussi de son petit oeil rond. Dans l'homme a la mitraillette ce n'est pas la mitraillette qui est l'accessoire, mais l'homme; l'animal totalitaire, l'instrument de précision du parti unique. Ce n'est pas la faim ni la soif qui le pousse. Ce n'est pas au nom de la justice qu'il tue; ni au nom de la lutte des classes. Ce que les imposteurs appellent la lutte des classes n'est précisément que la dissolution, ou plutôt la démission des classes".

Rectificare

In numărul din Decembrie al "Cuvântului Românesc", ca şi'n câteva numere anterioare, s'a publicat o "Listă a cărţilor publicate de Editura Coresi" din Elveţia, în care figurează şi piesa mea "Le voyage de l'Argo, în dreptul căreia se precizează că prima ediţie este "epuizată". Acest anunţ conţine, în ce priveşte piesa mea, o dublă eroare. Volumul amintit a fost imprimat la Tipografia Coresi ce funcţiona atunci la Freiburg în Germania Federală, dar a apărut în Editura Autorului, cum este specificat în anunţul iniţial pe care vi-l ataşez în anexă.

Piesa "Le voyage de l'Argo" se găseşte de vânzare la câteva librării pariziene de specialitate: (1) Librairie theatrale, 3 Rue Marivaux, (2) Librairie de Spectacles, 19 Rue de l'Odeon, (3) Librairie Bonaparte, 31, Rue Bonaparte; iar la Freiburg i Br. la librăria universitară Walthari.

O altă punere la punct devine, din păcate, necesară, în legătură cu o dare de seamă, apărută în acelaşi număr, intitulată "Insemnări în prag de vară" sub semnătura lui Andrei Pandrea. Darea de seamă se referă la omagiul adus lui Mircea Eliade, cu prilejul comemorării lui la Sorbona şi la care a participat şi "Centrul Românesc de Cercetări", institut de grad universitar recunoscut din 1949 de Academia de Paris. Congresul internaţional pentru omagierea lui Mircea Eliade, membru fondator şi preşedintele "Centrului Românesc de Cercetări" din Paris, a fost organizat cu concursul mai multor asociaţii româneşti: Academia romăno-americană, Hyperion şi Casa română din Paris, exemplu frumos de solidaritate românească. Motivul întâmpinării mele îl formează o notă piezişă la adresa "Centrului Românesc de Cercetări" din Paris, notă, apărută în articolul amintit şi care nu poate fi deloc acceptată.

Autorul "Insemnărilor" cu pricina afirmă "Lipsa de texte publicate", tocmai în momentul în care Secretarul General, Profesorul Cicerone Poghirc, îi înmâna "Studiul introductiv" la operele lui Haşdeu al lui Mircea Eliade, reeditat sub auspiciile "Centrului Românesc de Cercetări" din Paris. Dar, să reamintim, pe această cale, autorului acelor critici că, după grandioasa comemorare a lui Mircea Vulcănescu într'un amfiteatru al Sorbonei, organizată sub auspiciile "Centrului Românesc de Cercetări" din Paris, această străveche instituţie românească a exilului, şi-a luat sarcina de a publica operele celui care a fost unul din capii generaţiei sale, mort ca martir al credinţei sale româneşti în temniţele comuniste. Un prim volum a apărut (de 131 de pagini şi 90 ilustraţii) intitulat *"Războiul de întregirea neamului"*, sub îngrijirea "Centrului Românesc de Cercetări" din Paris, cu o prefaţă de Mircea Eliade şi o postprefaţă de Horia Stamatu, ambii membri fondatori ai instituţiei noastre. Trebue să aducem mulţumirea noastră pentru sprijinul acordat acestui prim volum Tipografiei Coresi din Freiburg i.Br, care din păcate şi-a încetat activitatea, dar continuă să existe ca Editura Coresi în Elveţia. O periodicitate normală a publicaţiilor din exil n'a putut fi asigurată decât prin subvenţii, cum se întâmplă cu unele publicaţii româneşti mai ales în Germania Federală. Altfel, ele sunt susţinute prin sacrificiile membrilor instituţiilor şi asociaţiilor existente. De aceea nu văd de ce ar avea "Centrul Românesc de Cercetări" din Paris nevoia de-a disimula activitatea lui, folosindu-se citez: "de mistificări cu "documente" anacronice, deci false", o activitate care, în acest caz, se măsoară pe decenii şi nu pe fugitiva şi răuvoitoarea apreciere a unui nou venit. Dacă autorul rândurilor ce nu trebuiau să fie scrise, vrea să facă o faptă pozitivă, atunci nu are decât să contribuie, cât de modest şi după puterile lui, la înfiinţarea unui fond de publicare a operelor complete ale lui Mircea Vulcănescu, aici în oropsitul nostru exil.

Primiţi vă rog, Domnule Director, asigurarea deosebitei mele stime.

Dr. Octavian VUIA
Vicepreşedintele "Centrului de Cercetări" din Paris.

UNITATEA EUROPEANĂ ŞI NEAMUL ROMÂNESC

—Pr. Marin MIHALACHE—

S'a ajuns astăzi la timpul când Europa nu mai poate să rămână împărţită între sferele de influenţă ale altor lumi, lumi la ridicarea cărora Europa a contribuit şi cu mintea şi cu braţele.

Dacă atât Statele Unite cât şi Sovietele par a ajunge astăzi la unii termeni de "coexistenţă", atunci ar fi mai mult decât firesc să se găsească soluţii şi pentru dreptul la existenţă liberă în toată Europa, aceasta incluzând şi Europa de Răsărit cu România care au fost "de facto" nu "de jure" forţate să intre în zona de influenţă sovietică.

Procesul recuperării Europei, a unităţii sale fireşti pare normal şi "sine qua non" situaţiei şi timpului în care ne aflăm. Astfel, în momentul de faţă, Răsăritul Europei are nevoie de sistemul economic eficient al Vestului, iar Vestul are atâta nevoie de redescoperirea valorilor tradiţiei creştine, valori care în ciuda vandalismului cultural din Răsărit, se păstrează acolo în forma lor originală.

Altminteri, Răsăritul Europei s'ar întoarce economic la feudalism, iar cultura europeană de acolo ar fi supusă complet distrugerii abuzive, iar *Vestul s'ar adânci mai mult* în prăpastia autosuficienţei materiale şi a dizlocării spirituale, fapt care treptat ar duce la declinul Europei, declin pe care unii prooroci "seculari" l-au profeţit de mai multă vreme.

Dar unitatea Europei atât de necesară şi atât de dorită de noi, nu este o unitate creată în laboratoarele unor organi şi organizaţii suprastatale, nu este şi nu poate fi o unitate formală şi artificială dictată de interesele totdeauna străine ale legiuitorilor.

Europa nu poate fi aşezată altfel decât pe temeliile sale istorice, temelii care sunt oricum de nuanţă şi structură creştină şi nicidecum după criterii arbitrare sau care ignoră cultura şi tradiţia spirituală a bătrânului continent.

De asemenea, unitatea reală a Europei nu poate fi concepută fără a se ţine seama de legăturile intrinseci dintre naţiunile care compun Europa, lucrurile comune, dar şi diferenţele organice, rezultate a mii de ani de "coexistenţă", dar şi de conflicte.

Unitatea nu înseamnă nici asimilare, nici excludere a vreunei părţi din trupul unei culturi şi a unei spiritualităţi care au dus la crearea unui suflet atât de nobil şi distins, precum este sufletul european. Este tocmai acest suflet şi cultura europeană care trebuesc salvate prin acest proces de apărare şi unitate europeană, fiindcă de altfel, în momentul de faţă chiar Sovieticii ar putea permite restaurarea celor două jumătăţi ale Europei într'un sistem "pan-european", dat fiind faptul că o Europă "unită" dar pe baze ateiste şi pseudospirituale ar fi sortită oricum să cadă mai devreme sau mai târziu sub controlul direct şi dirijat al Sovieticilor şi forţelor ateiste şi antiteiste pe care puterea dela Kremlin le reprezintă.

Intr'o astfel de situaţie, *detronarea implicită* a culturii şi civilizaţiei europene ar fi şi o mare pierdere pentru Statele Unite, nu numai o pierdere politică, strategică sau economică, ci mai înainte de toate o pierdere spirituală şi culturală, dat fiind faptul că "rădăcinile" spirituale şi istorice ale "lumii noi" se trag tot din bătrânul continent european.

De asemenea, Anglia, aflată între rudele europene, cele americane şi cele ale commonwealth-ului s'ar vedea nu numai ameninţată de aceeaşi soartă "europeană", dar şi de-a dreptul izolată, mai ales dacă unitatea Europei, oricum ar fi această unitate, n'ar mai fi de acum garantată şi de Statele Unite.

Puterile "supranaţionale", tendinţa sistemelor economice şi industriale de lărgire a operaţiilor dincolo de frontierele naţionale şi politice, "consensul" necesităţii "unităţii mondiale", şi altele de acest gen pot fi însă factori mult mai importanţi în determinarea viitorului Europei, decât interesele naţionale sau dorinţa unei puteri sau a alteia.

Este greu de profeţit care va fi viitorul neamului românesc, dar este uşor de anticipat faptul că reintrarea noastră în istorie se va face oricum pe o pârtie europeană, pentrucă de drept şi de fapt noi aparţinem Europei, pentrucă firesc noi am crescut şi ne-am format la porţile nu totdeauna generoase ale creştinismului de sorginte şi orientare europeană.

Normal ar fi să nu mai fim ţinuţi în afara acestor graniţe spirituale, mai ales că prin ethosul nostru profund religios noi am putea aduce o contribuţie substanţială la însăşi salvarea Europei creştine.

Latini, deci europeni prin fire, dar orientali prin credinţă, noi am putea reprezenta acel teren de reîntâlnire dintre spiritualitatea şi mentalitatea Europei de răsărit şi cea apuseană.

Ca un fluviu despărţitor dintre cele două maluri ale Europei, noi am adunat istoric aluviuni şi de pe o parte şi alta a malurilor, astfel încât astăzi, prin sinteza şi decantarea timpului putem restitui Europei acel model de trăire în numele cărora cele două părţi au luptat cu atâta înverşunare de-a lungul veacurilor.

In toată această vreme şi în ciuda pustiului de suferinţă şi jertfă cristică prin care a trebuit să ne răscumpărăm dreptul de a rămâne europeni, noi încă avem în suflet un tezaur de iubire şi cinste, tezaur pe care, odată eliberaţi, îl putem oferi Europei spirituale.

Ethosul românesc echilibrat şi organic ar putea reprezenta o soluţie pentru restaurarea omului individualist şi spiritual alienat al Vestului, pentru eliberarea noastră a tuturor din înstrăinare şi apostazie.

Alienarea ipostatică, înstrăinarea, lipsa de cunoaştere a propriilor rădăcini, ca şi ţinerea forţată sub tirania unor sisteme politice şi filosofice, sisteme contrare felului nostru normal de a fi şi a gândi, toate acestea nu pot duce la unitatea spirituală a Europei, ci la o "unitate" formală, unitate care în ultimă instanţă ar genera dezechilibrul şi dezlănţuirea răului.

Distrugerea civilizaţiei greco-romane, civilizaţie care de fapt stă la baza Europei, a survenit tot datorită formalismului şi anarhiei, imposibilităţii legii şi păcii romane (Pax Romana) de a oferi o soluţie spirituală unui imperiu măcinat de racilele decadenţei.

Atunci a fost creştinismul cel care a salvat lumea dela haos şi sinucidere morală şi spirituală, lăsând şi creind Europei posibilitatea de a se vindeca mai târziu, de a reînvia precum pasărea Phoenix din focul sacru al istoriei.

Dar acum este lesne de înţeles că nici măcar pasărea Phoenix nu mai poate zbura prea departe cu o singură aripă, cea a Vestului, mai ales când această aripă nu mai este atât de metafizică pe cât este de seculară.

Să fie oare şi viitorul neamului românesc legat de această necesitate istorică a renaşterii spirituale a Eruopei?

CEASUL TĂCERII

ceasul tăcerii tace în toacă -
aşteptări
aşternute pe gene, pe alb, pe'ntrebare,
glasul copacului tace în trunchi.

solarul ceasornic se zbate în cercuri -
tulpină mai creşte c'un cerc . . .
încă'un cerc . . .
mai cresc cu o nea . . . mai cresc c'o'ntrebare,
marea mai creşte cu un nou iceberg
răsturnat dinspre lună . . .,
întors înspre mare,
marea mai creşte
cu un nou iceberg.
secundare de frunză se tac în lumină,
oră de soare grăieşte în lut -
mă'nalţ cu un gând . . . . , cobor cu o taină . . . ,
conul tăcerii cu timp s'a umplut -

te-aştept . . . înserează . . . solarele ore
se trec în nisip,
lunecând a tăceri . . .

Florica BAŢU

ÎNSEMNĂRI DESPRE "PERSÉCUTEZ BOÈCE" DE VINTILĂ HORIA

(III)

OMUL, NATURA ȘI CERUL

—Dumitru ICHIM—

Apariția acestei cărți este un eveniment al cărui reacții le așteptăm. Mă bucur că romanul "Persecutați pe Boețiu" apare într'o limbă de circulație mondială (editura "L'Age d'Homme", Elveția, 1987) pentrucă problemele filosofice pe care le ridică aduc o nouă lumină asupra cunoașterii lumii și a omului.

Vintilă Horia face parte din gânditorii moderni pentru care fizica, biologia, arta, astronomia, muzica, biochimia, etc. spun într'un timp determinat același lucru în limbajuri diferite.

In "Târziul mesaj venețian" (Revista Scriitorilor Români, nr. 24) autorul se întreabă, și pe bună dreptate, de ce progresul realizat în tehnicile cunoașterii dela revoluția cuantică încoace n'au fost în stare să provoace o schimbare asemănătoare în conștiința oamenilor politici? "De ce secolul XX se chinuie, în carnea fiecăruia din noi, tras de cap către înălțimile liberatoare ale științei celei noi, ale filosofiei și ale literaturii înnoitoare care-i e caracteristică, dar tras de picioare către un fel politic de a gândi și de a face o societate sau un Stat către insuportabile primitivisme, teroriste și umilitoare în spațiul comunist, abuzive și exploatatoare în cel capitalist". (p. 65)

Karl Marx a creat o ideologie bazându-se pe progresul științelor din vremea lui și această utopie "științifică" a fost sau nu valabilă în contextul timpurilor de atunci, ori timpul nu poate fi oprit și nici cunoașterea umană nu poate fi stagnată printr'un decret că și-a făcut "planul". "Omul nu poate fi liber într'un cadru politic întemeiat pe determinism, vreau să spun pe marxism și chiar pe un anumit fel de capitalism abuziv care nu îndrăznește nici măcar să-și spună numele. De ce, după formularea legilor fizice descoperite de Planck, Heisenberg, Pauli etc., Universitatea, cel puțin în Occident, nu a elaborat o doctrină capabilă să pună capăt parțialităților scoase din uz? Cum a mai fost posibilă nu numai o societate, dar și o gândire inspirată pe determinismul pozitivist? Cum a mai fost posibilă o filosofie marxistă?" (p.66)

Scrisul lui Vintilă Horia, tradus în vreo 11 limbi moderne, folosește ca metodă "cunoașterea poetică", despre care vorbește Jacques Maritain, pe care o' combină și armonizează cu alte "cunoașteri".

Din primele pagini ale romanului "Persécutez Boèce" privirea ne este atrasă spre problema libertății omului. Profesorul Toma Singuran este eliberat din închisoare, după 10 ani, dus și lăsat în mijlocul câmpului să se descurce singur. "Era deci liber și aceasta însemna atâtea lucruri. Liber să meargă și să vină printre oameni și copaci sub imensitatea cerului, liber", dar milițianul îi prevede "cum" să fie liber și îi ordonă condițiile libertății "domiciliului forțat": "Trebue să vă prezentați la miliția din Balta Albă în prima zi din fiecare lună. In afara iernii. Nu scrieți scrisori. Să nu scrieți nimic. Să nu vă îndepărtați prea mult. Nu treceți Dunărea. Nu dați nici un semn de viață. Vă veți fixa domiciliul în regiune, unde vă place, în afara orașelor și satelor."

La Berdyaev ("Slavery and Freedom") ca și la alți gânditori moderni, noțiunea de om nu poate fi concepută fără de libertate. Liberarea de multiplele forme de sclavagism - politic, economic, spiritual - se face prin realizarea personalității. Numai aceasta contează fiind cea mai înaltă dintre valori, sau pur și simplu, "demnitatea umană" cum o numește Gabriel Marcel.

Materialismul secolului XIX făcând din materie un zeu a dezbrăcat pe om de "chipul" dumnezeiesc și a îndumnezeit materia. Trecerea dela calitativ la cantitativ a urmat. Totul ce se vede și poate fi măsurat trebue să aibă o "massă". Lumea a fost "împărțită" ("partid" înseamnă o parte) în "masse" populare și conduse, guvernate, tratate, principiile științelor pozitiviste fiind aplicate social și politic omului. Muzica a devenit "cântece de massă", iar arta, în general, și literatura, în mod special, trebuiau prin "realismul" lor să se adreseze "masselor" și nu omului. "Partidul" și "massele" au devenit ceva ca în piesa lui Becket "En Attendant Godot". Prin ateismul "științific" rolul și atributele lui Dumnezeu au fost monopolizate și transferate în patrimoniul "partidului" și "masselor". Cine dintre muritori a văzut "partidul" sau "massele"? Atotcunoașterea și atotprezența lui Dumnezeu au devenit atributele "partidului". Materialismul deține cauzele lumii. Filosofia lui nu poate să greșească, o altă calitate a divinității, și nu poate fi discutată critic sau negată. Totul fiind "comun" poate fi determinat și prevăzut de "comunism".

Jacques Maritain în "Sfera cunoașterii" arăta că la toate nivelurile de cunoaștere este adevărul cel care liberează și pentru o renaștere a civilizației de azi una din condițiile de bază este cea a comunicațiilor umane prin rolul și funcția limbii care au fost pervertite în statele totalitare și o reîntoarcere la adevărata natură în domeniul vieții interioare a spiritului. "Intelectul trebue să recunoască în întinderea și diversitatea întreagă a domeniului lui natura sfântă a adevărului."

Acest hiatus e reliefat pregnant prin lipsa de comunicare umană între lumea lui Toma Singuran și "massele" sau "partidul", reprezentate prin milițian. Primul vede libertatea din interior, al doilea din exterior, deci nu sunt în relație de "avec", cum ar spune Gabriel Marcel. Pentru Toma libertate înseamnă "a fi" printre oameni păstrându-ți personalitatea (poți să alegi între a merge printre ei sau a veni printre ei), în natură (fără a te confunda cu ea cosmicizându-te, ci dând sens cosmosului care se descopere prin tine) și a te afla în dependență de "imensitatea cerului", care nu te anihilează spiritual prin faptul că te afli "sub" el, ci dimpotrivă îți dă un "orizont" ca "oriens" după care te poți "orienta" în lume. Pentru milițian libertatea este, cum observa Jacques Maritain, o pervertire a limbajului așa cum este folosit în statele totalitare. Ii spune lui Toma că e liber, dar în același timp îi ordonă opusul libertății - neființa, meonticul de a nu da nici "un semn de viață". Ce înseamnă să fii liber atunci? Nu e un nonsens? Ca parte a "masselor" poți fi liber. Ca om - nu! Trebue să dai "semne de viață" pentrucă ești "ființă vie", iar ceea ce precizează Geneza nu este o tautologie, ci faptul de a diferenția demnitatea ființei umane de co-Creator al universului spre deosebire de regnul organic sau anorganic. El trebue să creeze, să "pună nume", să "scrie" toate modurile de exprimare, de "suflare", ale dia-logului spre Logos.

Singur în mijlocul câmpiei gândurile lui Toma Singuran se îndreaptă spre condiția în care se află ca om, ca ființă umană. I s'au ars manuscrisele, cărțile, apoi anii de detențiune, bătăi și lanțuri, interzicerea de a da "semne de viață", pe scurt, o încercare sistematică de a rupe pe om de el însuși, de natură și de "imensitatea cerului". Si totuși acestei "anti-naturi" omul închisorilor a rezistat și supraviețuit prin poezie. Imaginea poetului apare de mai multe ori, dăruind "semne de viață" celor cu care era închis. "Călăii nu reprezintă un început, ci un sfârșit. Si că, dincolo de ei, într'un an sau în douăzeci, odată trecută calamitatea veacului, oamenii vor reîncepe să trăiască într'un fel absolut opus acestuia. Vor redescoperi în suferința anilor întunecați un drum de mult pierdut. Si că natura era acolo pentru a-i învăța să trăiască, natura cosmică, nu numai amurgurile, frunzele copacilor, suprafața apelor și chipul femeilor, ci NATURA COSMICA, de care vorbea poetul în plină noapte de iarnă, când se trezeau amorțiți de frig, lovindu-se unii pe alții ca să se încălzească, în vreme ce vocea gravă și înceată, ca sosită din afară, din spațiile libere, le povestea romane întregi, sau le vorbea de natura lor cosmică, situată dincolo de simțurile noastre și pe care ideologiile nu puteau să o atingă paralizate și însângerate." (p.12)

Această "natură cosmică"(kosmos în greacă însemnând frumos) face ca ființa umană să fie unică în univers, asociind creativul ei în "formarea" (din formosus avem pe "frumos") lumii exterioare după chipul interior al spiritului ca rostire a "spusului" dialogic între oameni, în natură și spre Cuvânt.

Cartea costă $17 și se poate comanda în America la adresa: Preot Dumitru Ichim, 71 Vanier Dr., apt. 201, Kitchener, Ontario, N2C 1J4, Canada.

NOTE ȘI INFORMAȚII CULTURALE

Prin suportul financiar al "Ministerului de cetățenie și cultură" din Ontario, în cadrul proiectului "Contact", au apărut patru casete de interes pentru Români. Inițiativa aparține doamnelor Ina Moțoi și Flavia Cosma.

Primele două casete cuprind cele mai cunoscute basme Românilor, a treia e un istoric în românește și franceză despre cine sunt și ce au adus cu ei Românii în mozaicul multicultural canadian, o minunată frescă spirituală realizată de Flavia Cosma. Nu numai talentul lui Flavia Cosma, cunoscută în întreaga Românie dela postul de radio, ne impresionează, ci în primul rând sinceritatea și conștiința de a da un document istoric în puritatea lui și a pune punctul pe i acolo unde trebue.

Caseta a patra, intitulată "Scriitori români din Ontario", cuprinde înregistrări în românește și franțuzește din poeziile lui Ina Moțoi, Flavia Cosma, Dumitru Ichim, Florica Bațu și Christine Ionesco.

In editura din Paris "Editions du Rocher" a apărut o altă carte de Vintilă Horia intitulată "Le voyage à San Marco" în ireproșabile condiții grafice.

Georges Astalos, dramaturg francez de origine română, a avut în Washington pe 30 și 31 Aprilie premiera americană a piesei de teatru "What'll we do now Willi's gone". Regia: Robert McNamara. Piesa s'a bucurat de un mare succes în America.

"Orpheus" este numele unei reviste de poezie editată de Dumitru Ichim din Kitchener, Ontario, Canada. Primul număr e onorat, pe prima pagină, cu un articol de Horia Stamatu. Desenele: Anca Popescu din California. Tiparul: Dan Fornade. Colaborează: Horia Stamatu, Marin Mihalache, Florica Bațu, Georges Astalos, Nicolae Novac, Vasile Versavia, Terry Odette, Virginia Ardelian, Dennis Banda și Dumitru Ichim.

"Revista Scriitorilor Români", nr. 24, 1987 a editat în mod separat o plachetă de poeme tanka "Dar în silaba luminii plângeam orfan și greier" de Dumitru Ichim.Poemul tanka este o formă de poezie fixă îndrăgită de Japonezi și necunoscută literaturii române. Placheta cuprinde 50 de poeme, costă 2 dolari și se poate procura dela adresa: Dumitru Ichim, 71 Vanier Dr., Apt. 201, Kitchener, Ontario, Canada N2C 1J4.

"Asociația Culturală Română BANATUL" din Kitchener, Ontario va sărbători anul acesta, în primul week-end din Septembrie, cel de al 20-lea "Festival Folcloric Bănățean". Programul celor două zile cuprinde întreceri sportive, concursuri de soliști vocali, instrumentali, alegerea celui mai frumos costum național românesc, competiții de dansuri folclorice românești, alegerea de Miss Banatul pe 1988-1989. In afara concursului va dansa Ansamblul Folcloric "Mihai Eminescu" din Regina, Saskatchewan.

După "Poveste de dincolo" Ana Maria Marin vine cu o nouă carte, de data aceasta de poezii, apărută în editura autoarei în Madrid, 1987, și intitulată "Deștărați".

Partea întâia cuprinde poezii în românește, iar partea a doua în limba franceză. O substanțială prezentare, ca prefață, e semnată de Ion Halmaghi, din care cităm:"Dela prima poezie - CAIER - lunecăm în cursul lecturii din realitate, în basm și legendă, din lumea finitului în aceea a infinitului, a permanențelor. Este vorba de basmul vieții românești, al unei țări mioritice, plină de dor și de plângeri, de haiduci și pribegie, de cruciați și trădare, de bocete și cântec, de credință și *sânziene, de iconari și jertfe majadahon*dice, de sângerări cumplite în Noaptea Sfântului Andrei și omenie, de mânăstiri și toace, de morminte pângărite, fără cruci și candelă, țară în care visurile omului român străluceau "ca soarele sfânt de pe cer".

Catehismul este un abecedar creștin în care găsim explicate Sf. Taine, Crezul, Tatăl nostru..., cele 10 porunci și Fericirile. Costă 19 mărci germane și se poate procura dela adresa: TIPOGRAFIA CORESI, Via alla Roggia 32, 6965 Viganello, Suisse, iar pentru cei din Canada și America, 15 dolari canadieni, dela adresa: Dumitru Ichim, 71 Vanier Dr., Apt. 201 Kitchener, Ontario, Canada N2C 1J4.

Un admirabil roman istoric este "Căpitanul Andrei" scris de Nicolae Totu, apărut în EDITURA DACIA, Madrid, 1983. Autorul l-a scris în 1939 în închisoarea dela Râmnicul Sărat. Citâm din prefața semnată de Nicolae Roșca: "CAPITANUL ANDREI este o frescă istorică izbutită a vremii lui Vasile Vodă Lupu. Dar valoarea acestei lucrări este și mai mare dacă ne gândim la împrejurările în care a fost scrisă, căci ea s'a plăsmuit și a luat viață în închisoarea dela Râmnicul Sărat, după asasinarea Căpitanului. In apăsarea sub care trăia, având temerea și chiar certitudinea că vor fi lichidați și condamnații rămași în viață, a avut totuși tăria sufletească să compună această frumoasă evocare a unuia din cele mai însemnate momente din istoria Moldovei - domnia lui Vasile Vodă Lupu."

Cartea domnului Filon Verca "Parașutați în România vândută" (Rezistența română 1944-1948) apărută în editura "Carpații", Traian Popescu, 1987, volumul I (500 de pagini) cred că nu mai are nevoie de nici un comentar. Sunt pagini de istorie, scrise cu sânge și jertfe de martiri, din cartea neamului nostru pe care cu mult talent scriitoricesc Filon Verca le narează în această frescă națională a drumului mioritic transformat în urcuș al drumului Crucii. Cartea costă 25 de dolari americani și se poate comanda dela adresa: Traian Popescu, Calle Conde de Penalver, 82-4°D, 28006 Madrid, Spania.

D.I.

Suflete cu umbra pe pământ — de Vintilă HORIA

CARL-GUSTAV JUNG

Mă aflam la Londra, în 1961 în casa unor prieteni, când a apărut pe ecranul televizorului figura psihologului elvețian Carl Gustav Jung, încadrată într'un surâs de înțelept, profund și iertător, și afirmând încăodată, cu un fel de putere de ultimă convingere, că el nu credea în Dumnezeu, "că el știa". Interviul fusese realizat cu câțiva ani înainte, deci era din nou proiectat pe unde. Se întâmplase ceva. La sfârșit am aflat că unul din marii mei maeștri murise, în casa lui dela Kússnacht, lângă Zürich. Opt ani mai târziu, în biblioteca aceleeași case, cu fereastra dând către limpezimea lacului, stăteam de vorbă cu arhitectul Franz Jung, fiul psihiatrului, despre opera și despre viața unuia din personagiile cele mai adânc reformatoare ale secolului nostru.

Intâlnirea cu adevăratul Jung are loc în momentul în care vizitatorul trece pragul casei dela Küssnacht. Deasupra ușii dela intrare, cu litere săpate în piatră, stă scris: "Vocatus adque non vocatus, Deus adherit." Adică: Chemat sau nechemat, Dumnezeu e prezent. Prezent în acea casă, prezent în orice casă sau în orice loc și în orice suflet. In aceeași epocă întâlneam de mai multe ori la Paris pe doctorul Roland Cahen, traducătorul lui Jung în limba franceză și fundatorul primei asociații psihiatrice de obediență jungiană, la lucrările și reuniunile căreia am luat parte de mai multe ori. Toate aceste contacte inspirate de lectura lor lui Jung sau așezate sub semnul filosofiei lui, au lăsat urme profunde în procesul meu de formație de pe atunci. Ajunsesem chiar atât de influențat de gândirea înțeleptului dela Küssnacht încât căutam confirmarea unor teorii în situații post-operatorii interesante când, la Paris, condus de doctorul Cornel Mețianu, interogam, îmbrăcat în halat de medic, pe bolnavii parizieni care ar fi fost în situatia de a-mi adeveri anumite ipoteze după care bolnavul de inimă ar fi putut avea premonițiunea morții în visele din preajma unei operații la care îl predispunea un infarct, de pildă, lucru care, deși anvisajat într'un mod foarte științific, nu m'a dus pe atunci la nici un fel de verificare sau concluzie. Ori bolnavii nu voiau să răspundă și ocoleau întrebările mele, ori visele nu erau întotdeauna chiar așa de premonitoare cum susținea Jung. Nici chiar cu ajutorul lui, dar și mai puțin sprijinit de Freud, am reușit să pot mânui vreodată o cheie a viselor într'adevăr valabilă și exhaustivă. Obsesia însă devenise atât de puternică încât, după ce începusem un roman cu totul așezat sub lumina teoriilor jungiene, înspăimântat de atâta supușenie psihică, am rupt toate foile și, din toată acea situație n'am rămas decât cu un desen, pe care l-am dăruit unui scriitor spaniol, ca să scutur de pe mine orice praf de stele căzut din zodia psihologiei analitice.

Mă întreb, departe de acel timp jungian, care a fost motivul prin puterea căruia am intrat atât de adânc în matca stilistică a psihologului elvețian și dece, cu atâta durere în suflet, am ajuns să mă separ de el? Cred că am aflat în Jung un apărător al sufletului, pe de o parte, iar, pe de alta, un fel de gnosticism până la un punct primejdios, care m'a împins pe alte căi, mai ortodoxe din punct de vedere religios, dacă dăm cuvântului religie un înțeles mult mai cuprinzător decât o posibilă legătură între suflet și trup, cât și o posibilitate de cunoaștere care implică mai presus de orice o punte către salvare, o soteriologie. In timp ce psihologia și chiar și psihiatria, nu tind decât către o cunoaștere științifică sau către o posibilitate de salvare medicală, lipită de psihosmatic, religia împinge către adevăr, care e unul singur și depășește limitațiile disciplinare ale cunoașterii științifice. Heidegger, pe această linie, susținea în tinerețe că adevărata teologie nu e decât recunoașterea că Iisus a murit pe cruce și a înviat, o simplă teologie a crucii. Iată dece Jung poate fi, lucru care se îmtâmplă cu aproape toți oamenii de știință ai secolului nostru, o introducere la adevăr, într'atât știința contemporană devine, dela fizica cuantică încoace, o cale către spiritualitate.

In ceea ce privește situația psihologiei și a psihiatriei actuale este evident că Jung aparține spiritualismului general al timpului, iar Freud ține de materialismul desuet al secolului trecut pentru care sufletul nu e decât o emanație a trupului, destinată să piară odată cu el. Există fragmente în Freud care nu depășesc viziunea redusă a materialiștilor francezi din secolul al XVIII-lea. Eu m'am simțit întotdeauna la strâmtoare între marginile stabilite de Freud în cărțile lui, tot așa cum, încă din tinerețe, am preferat pe Kierkegaard lui Hegel. Ar fi de ajuns să punem alături, într'o cercetare critică, autobiografiile celor doi fundatori ai psihiatriei ca să ne dăm seama de vasta perspectivă vitală a lui Jung, de dureroasa și tragica lui căutare, de legătura permanentă pe care a avut-o cu lumea de dincolo, de semnele pe care le-a primit și de care dă socoteală în Memorii, și de puținătatea, în pagini și în gândire, care se desprinde din eseul autobiografic al lui Freud.

De altfel, după cum știm după câte mi-a istorisit Franz Jung, ruptura dintre cei doi s'a profus dela început. Astfel, în anul 1909, amândoi fuseseră invitați de o universitate americană și înainte de a lua vaporul, s'a oprit undeva în Nordul Germaniei, unde Jung ținea să viziteze o serie de mlaștini unde emanațiile de gaz făcuseră posibilă conservarea intactă a unor cadavre, însă reduse la niște corpuri care căpătaseră forma unor pânza călcate. Grosimea lor era de câțiva milimetri, însă forma era perfect conservată. Un fenomen natural destul de original, dar care nu interesa pe Freud, om desfăcut de natură, indiferent în fața fenomenelor ei. Ori, după cum scrie Jung, "oamenii care ignoră natura sunt niște neurotici, deoarece nu sunt deloc adaptați la realitate". Faptul că Jung voia să vadă acele cadavre l-a indispus profund pe Freud. In același fel, cu câțiva ani în urmă în cadrul unui congres, după ce Jung criticase jever o intervenție a maestrului squ, acesta leșinase în plin amfiteatru, lucru care l-a dus pe Jung la concluzia că Freud vedea în el pe fiul doritor de a-și ucide tatăl, conform teoriei din așa zisul "complex al lui Edip" care stă la baza unei întregi desfășurări de mecanisme freudiene, după care fiul nu dorește altceva decât să aibă relații sexuale cu mama și să-și ucidă tatăl, pentrucă acesta îl împiedică să le realizeze. O adevărată monstruozitate etică, construită pe o interpretare neurotică din care Freud își făurește o întreagă teorie. De altfel imposibilitatea creatorului psihanalizei de a se apropia de orice fel de fenomen spiritual, considerat drept o excrescență sexuală, l-a îndepărtat pe Jung de maestru încă depe vremea când colaborau, înainte de Primul Război mondial, și încercau să pună pe picioare edificiul psihanalizei. Criticile aduse de Jung autorului atâtor tratate de psihiatrie și atâtor greșite interpretări ale fenomenelor artistice și literare, apar în aproape toate cărțile lui Jung. Mai târziu, pe vremea când eu mă ocupam intens de aceste probleme și, aproape fără voia mea, mă îndepărtam de ele, apăreau la Paris cărțile lui Pierre Debray, acuzând pe Freud de a fi agravat problemele bolnavilor psihici, în loc să le fi rezolvat iar în Spania doctorul Juan Jose Lopez Ibor, scria o carte întitulată "Freud și zeii lui ascunși" în care ajungea mai mult sau mai puțin la aceleași concluzii, după ce alt discipol al lui Freud, Ludwig Binswanger, îl acuza de naturalism, deci de un fel de pozitivism materialist care nu mai avea nimic de a face cu mentalitatea noului secol.

Mi se părea atunci, și sunt convins încă și azi, de acest adevăr, că Jung, de fapt, dăduse psihiatriei materialiste o lovitură de grație și că întemeiase o nouă perspectivă, mult mai apropiată de punctul de vedera, aș zice, al psihismului cuantic, decât de acela al determinismului freudian care, fără doar și poate, purcede din erorile fără soluție din care se trag și concluziile lui Marx.

Cred că din toate scrierile lui Jung, cum ar fi "Problemele sufletului modern", sau "Psihologie si educație", "Răspuns lui Iov", "Psihologie și religie", dar mai ales autobiografia apărută sub titlul "Amintiri, visuri și gânduri", apărută în limba germană în 1962, un an după moartea autorului, se degajă aceeași meditație.

Omul își are rădăcinile în cer, sufletul este realitatea psihică cea mai relaționantă în acest sens, cea mai legată de conceptul de religio, care implica o legătură, iar arta psihologului și tehnica de vindecare a psihiatrului nu se pot desfășura în libertate creatoare decât ținând seama de acest lucru.

"Atunci când împlinești voia Domnului, scria în Memorii, poți fi sigur că te afli pe drumul cel bun." Si, mai departe: "Am știut ce e grația divină atunci când prin ascultare (sau supușenie) am atins această grație. Invățasem că eram înmânat lui Dumnezeu și că nimic altceva decât a-I împlini voința mai avea vreo importanță, lucru fără de care mă simțeam pradă nonsensului. Abia de atunci am început să înțeleg ce este o adevărată răspundere".

Același fel de a vedea omul și lumea l-a dus pe Jung la o înțelegere religioasă și etică a timpului nostru. Răul, pentru el, începea să devină o "putere vizibilă". Astfel "una din jumătățile omenirii se sprijină pe o doctrină fabricată din pure elucubrații iar cealaltă suferă de lipsa unui mit potrivit situației prin care trecem."

Implinirea, sănătatea spirituală, nu o vom putea afla decât într'o regăsire a întregului pierdut.

CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

Sesiunea pe anul curent, 1988, se va desfașura la

CENTRUL CULTURAL

CÂMPUL ROMÂNESC, HAMILTON, CANADA

5 AUGUST - 6 AUGUST

Vineri și Sâmbată

începând dela ora 10 dimineața

Tema acestei sesiuni va fi în jurul ideii de:

REORIENTAREA GANDIRII LITERARE SI EDUCATIVE ROMANESTI IN CADRUL INVATATURII SI ATITUDINII CRESTINE

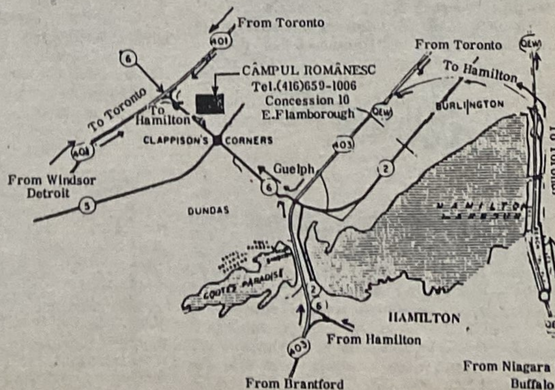
Cu prilejul acestei întâlniri românești, sunt binevenite expuneri de lucrări de artă plastică și decorativă originale, precum și cărți de autori români.

Cei ce doresc să prezinte lucrări în cadrul acestui congres, sunt rugați a trimite înainte o copie a lecturii respective, prin poștă.

Adresați corespondeța la: Congresul Limbii Române
P.O.Box 94
Granite Springs, N.Y.
U.S.A. 10527

Fiți bineveniți la Congresul Limbii Române, 1988

Presedinte,
Valentin CANTOR



CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL
- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

ŞTEFAN BACIU: SINGUR ÎN SINGAPUR
Ed. "Mele", Honolulu, Hawai 1099 (148 pg.)

-POEME-

Autoportret 1986

"Divino Tesoro" - RUBEN DARIO

Bate-un vânt de toamnă amară
dinspre Caracas spre Ploieşti
berzele de mult plecară
-- tinereţe unde-mi eşti?

haină grea îmi este şuba
fluierul e rupt, căzut
cormoranii vin din Cuba
-- tinereţe ai trecut?

nu sunt Barbu Lăutarul
staroste-s pe un ţărm surpat
cucul tace-mi pun fularul
-- tinereţe ai plecat!

nu-mi găsesc în spaţiu locul
greeri cântă'n poezii
moliile îmi rod obrazul
-- tinereţe mai revii?

sunt poetul tânăr totuşi
-- "gaudeamus igitur" --
papagalii între lotuşi
şi tăcere împrejur.

Rugăciunea unui dac

-- " Vă rog

din suflet vă rog

lăsaţi-mă

în pace! "

De spus cu degetul pe buze

-- celor care tac --

Ce se-aude'n Bucureşti
la Oradea, la Ploieşti?
-- Foarfeca, foarfeca!

Jos la Turnu Măgurele
ce se vede prin zăbrele?
-- Foarfeca, foarfeca!

La Cahul şi Baia Sprie
cine umblă'n librărie?
-- Foarfeca, foarfeca!

La Constanţa şi Sibii
Ce dă iureş în hârtii?
-- Foarfeca, foarfeca!

La Braşov şi Sighişoara
Cine amuţeşte vioara?
-- Foarfeca, foarfeca!

Seara la Careii Mari
strigă mândrii tocilari:
-- Foarfeca, foarfeca!

Şi în toată România
Cine'nghite poezia?
-- Foarfeca, foarfeca!

Teresia B. Tătaru

COMOARA PIERDUTĂ
povestiri

albe gri negre albastre

Editura Ion Dumitru, München
1987

Teresia B. TATARU
Lange Gasse 3 / I
D - 8900 AUGSBURG 1

Stimaţi compatrioţi,

Reuşind cu mari eforturi şi aşteptări să dau în sfârşit la lumină această primă culegere de proză scurtă, ce se face imaginea unui crâmpei de timp din tragedia neamului nostru şi întruchipează sub simbolul culorilor gamele durerii şi opresiunii de acasă, îndrăznesc să v'o ofer spre lectură cu speranţa că nu veţi regreta timpul afectat parcurgerii textelor. Cum soarta autorilor din exil implică nu numai elaborarea operei dar şi susţinerea ei financiară credem că vom beneficia şi de aportul dumneavoastră material prin achiziţionarea acestei cărţi. Preţul este 20,- DM. ori echivalentul în altă valută şi se poate achita prin mandat poştal pe adresa autoarei, prin bancnote în plic sau la contul:

Stadtsparkasse Augsburg
Tătaru Teresia,
Konto Nr. 290 319 3
BLZ: 72050000

In caz de lipsă de interes vă rugăm să uzaţi de acelaş plic, tăind cu un X adresa Dv. şi indicând cu o săgeată adresa expeditorului cu menţiunea "Zurück zum Absender", "Retour", etc., fără alte adausuri de porto. Vă rugăm nu anexaţi scrisori ori alte texte în interior întrucât nu sunt admise de poştă.

Cu mulţumiri anticipate şi cu sincere urări de buni auguri !

Teresia B. Tătaru

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

JOHN URWICH-FERRY: STRIGĂTUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

Ed. Comitetul Naţiunilor Captive

Munchen 1987

CAPITOLUL XIII: CINE EVADEAZĂ?

(Fragment)

Cea mai senzaţională evadare din Workuta a fost făcută în 1949 de către un deţinut gruzin, care era contabil şef la unul din marile depozite alimentare de lângă gară. El trebuia să se prezinte odată la 24 de ore în lagărul nr. 4 din care făcea parte, dar i se accepta de multe ori, când timpul era foarte urât, să doarmă şi la locul de muncă. Specialiştii în contabilitate erau o raritate pe acele meleaguri, în afară de asta el avea numai o pedeapsă de 10 ani, pe când majoritatea aveau 25 de ani.

In această poziţie avea relaţii peste tot şi cu orişicine, căci cine nu avea acolo nevoie de alimente? El ştia totdeauna cine venea sau cine pleca la Moscova. El îi cunoştea pe toţi şefii NKVD-ului din regiune şi cu toţi era prieten, desigur *că nu degeaba, totul se* deconta şi acest lucru îl cunoştea el foarte bine.

Si-a procurat un palton de piele, o şapcă de procuror şi, la ocazia potrivită, a chemat maşina aeroportului, care l-a dus pe tovarăşul Procuror General direct până la avion, de unde şi-a luat zborul la Moscova. Cadourile primite le-a lăsat comandantului de aeroport şi oamenilor săi, plecând numai cu servieta lui plină de bani.

Descoperirea evadării s'a făcut numai după două, trei zile, când el era departe. Abia după doi ani (în Decembrie 1951) a fost arestat în timp ce se dusese să-şi viziteze soţia. A primit alţi 25 de ani şi a fost trimis din nou la Workuta. In 1953 era contabil la depozitul de alimente al lagărului 9/10.

Tot de pe aeorportul din Workuta, un colonel de aviaţie şi-a furat soţia, care era deţinută şi condamnată la 25 de ani (pentru spionaj) căci, fiind artistă în Leningrad şi frumoasă, nu voise să accepte prietenia lui Berija. Soţul a aflat de existenţa ei în Workuta dela un subaltern care din întâmplare făcuse acolo o escală. Ea lucra ca brigadieră la curăţitul zăpezii. A venit şi, la plecare, a urcat-o în avion. Dispariţia s'a observat numai în momentul când trebuia făcută încolonarea spre a intra în lagăr. Nu s'a mai aflat niciodată de soarta ei.

Mulţi au încercat să evadeze cu trenul, majoritatea fiind prinşi înainte de plecarea trenului. Alţii au murit îngheţaţi în ascunzătorile lor, alţii străpunşi de lăncile de oţel cu care se înţepa şi controla cărbunele din vagoane.

Unii au murit în lăzile sau ambalajele în care se ascunseseră înainte de a fi descoperiţi de câinii NKVD-ului. Unul singur, un Ucrainian a evadat cu ajutorul a doi fraţi din lagărul "Holodilnic" ascuns într'o ladă cu care aduseseră şi vânduseră blănuri de miel şi oaie. Au *reuşit, cum şi în ce fel nu* ştiu, să treacă de Kotlas. Au coborît la o staţie, dar au constatat că celui închis i se anchilozase total musculatura corpului şi nu se mai putea nişca. Poate din cauza dozelor de medicamente înghiţite sau a slăbirii corpului, nu a rezistat acestui efort supraomenesc. Ei au fost nevoiţi să cheme un medic, care după ce l-a tratat, a anunţat KNVD-ul şi toţi trei au fost arestaţi.

O evadare din Workuta era în fond imposibilă, fără un ajutor din afară şi fără riscuri imense.

La începutul lunii Septembrie 1950, s'a observat un fenomen natural pe cerul Workutei. Dinspre Vest-Nord-Vest a apărut la o înălţime de 3-4 mii de metri un ciclon în formă de cilindru cu o coadă lungă de mai mulţi zeci de metri, care se subţia din ce în ce. Era de culoare gri-ruginiu şi se învârtea dela stânga la dreapta. Rotaţia se putea foarte bine distinge prin şerpuirea încontinuă a cilindrului. Lungimea lui totală avea între 100 şi 150 de metri, poate şi mai mult. Majoritatea credeau într'un ciclon de nisip, dar cum Workuta şi întreaga regiune polară erau acoperite de zăpadă, era greu de crezut. Viteza putea fi între 80 şi 100 de km. pe oră cu direcţia înspre Est, adică în spre munţii Urali, care se vedeau foarte bine pe vreme clară. Cum cerul era înspre Vest parţial senin, la început nu a putut fi băgat în seamă. A fost observat numai după ce a trecut deasupra lagărului şi a dispărut în zare, intrând în nori. Un semn al lui Dumnezeu , ziceau unii. Apropierea unor vremuri apocaliptice, ziceau alţii.

Exact a doua zi, în faţa lagărului nr. 6 unde se afla un lăgar de drept comun chiar lângă calea ferată se instalase o şatră de ţigani cu multe corturi înalte. Cum sosiseră şi cum primiseră aprobarea de a intra în această zonă specială, numai ei o ştiau. Lucru cert era că bulibaşa lor era închis în lagărul amintit şi ei îl urmaseră până aici. Pentru noi, cei proaspăt veniţi în Uniunea Sovietică, nu era de conceput acest lucru, dar am fost imediat làmuriţi de vulpoii mai bătrâni din lagăr.

Nici Lenin şi nici Stalin, cu tot NKVD-ul lor, nu au fost în stare să întrerupă viaţa nomadă de veacuri a acestor oameni. Reeducările încercate după diferitele metode fie ele cât de înaintate au dat totdeauna greş.

Nici capitalul lui Marx şi nici măsurile drastice luate de Jagoda sau Beria, nu au fost în stare să-i pună la muncă, aşa cum au dorit ei. Nici colectivele şi nici gospodăriile de stat nu i-au atras, preferau numai libertatea de care se bucurau de secole. Desigur că NKVD-ul a închis foarte mulţi dintre ei, şi mulţi au şi murit, nu a existat iertare, dar nu au reuşit nimic. Mulţi dintre anchetatori sau judecători au fost găsiţi morţi după sentinţele date, chiar şi după mulţi ani de zile. Niciodată nu s'a putut dovedi că ţiganii au fost asasinii şi nici măcar că unul s'ar fi aflat în regiune. Nimeni nu îndrăznea să ia măsuri drastice împotriva lor. Răspunderea pentru unele delicte făcute de unul de-ai lor şi-o asuma în cel mai rău caz bulibaşa dar trădare nu exista.

In fiecare dimineaţă unul sau una dintre ei se apropia de lagărul de unde bulibaşa transmitea ordinele ce trebuiau executate. Nici soldaţii nu le ziceau nimic deoarece ţigăncile îşi ridicau imediat poala rochiei, aşa că soldatul sau ofiţerul începea să rânjească şi amuţea.

Copiii, bătrânele şi bătrânii adunau toată ziua cărbuni de-a lungul traseului şi cerşeau pe unde puteau. Femeile cutreerau toate coloniile existente şi îşi încercau norocul cu ghicitul. Cine nu dorea să-şi afle viitorul, până şi NKVD-iştii! Bărbaţii umblau cu căldări sau cu oale de vânzare sau de reparat. Nu furau şi nu se lăsau antrenaţi , erau fascinaţi de ochii negri şi frumoşi ai ţigăncilor, mulţi nu mai văzuseră de ani de zile aşa femei frumoase şi destul de fistichiu îmbrăcate. Intâlnirile între bulibaşa şi ai lui, nu au rămas necunoscute celor din centrală care au dat ordin să fie evacuaţi cu şatrele lor cu tot.

După ce au fost anunţaţi de mai multe ori, fără să fi reacţionat (parcă nici nu era vorba de ei), a fost adus un pluton de soldaţi spre a-i evacua. Toate acestea se petreceau sub ochii curioşi ai celor din lagărul nr. 6, ai celor din lagărul de drept comun, ai muncitorilor liberi, ai deţinuţilor dela mina nr. 6 care au lăsat lucrul spre a asista la spectacol, al populaţiei din colonia alăturată sau ai sutelor de curioşi care pur şi simplu au coborît din trenurile de navetă.

Tiganii au refuzat să plece fără de bulibaşa. Au format cu toţii un cerc în jurul corturilor, bărbaţii la mijloc, cu bătrânii, bătrânele şi copiii cei mai mici. In faţă erau femeile mai tinere şi mai solide, iar în faţa lor copiii, şi slavă Domnului erau destul de mulţi.

Când soldaţii, la ordinul ofiţerului, au încercat să intervină, ţigăncile şi-au ridicat poalele în sus, soldaţii au început să râdă şi primul atac a fost vitejeşte respins, iar soldaţii s'au retras planificat.



Stema Romanovilor – Martie 1917
vezi Cap. VI – pag. 134



Stema Guvernului Provizoriu Rus – Iunie – Octombrie 1917
vezi Cap. VI – pag. 134



Stema Bolşevică din Martie 1918
vezi Cap. VI – pag. 134

Au acoperit capetele şi gâturile vulturilor prin legăturile de nuiele din care ieşeau topoarele, nu însă ca în antichitate, lateral, ci în sus, demonstrativ. Aceasta nu poate fi ideea personală a artistului, atât de simbolică, ci partea politică expusă în mandatul de execuţie ordonat de Lenin, Stalin şi Trotzki lui N.A. Andreiev.

In noua stemă sovietică a fost introdusă foarte expresiv ameninţarea simbolică fascistă a Dictaturii Proletare, cu legăturile de nuiele legate şi cu un topor. (pg. 139, 140)

CONGRESUL MON

2 Iunie 1988. Parisul e îmbrăcat în haina verde a primăverii. Străzile sunt pline de oameni mergând pe jos. Gălăgie ca acasă. Numai noi suntem moleșiți de drumul peste ocean, combinat cu oboseala dinaintea plecării. Fiecare crede că va dormi câteva ore, pentru refacere. Luăm un taxi dela aeroport spre hotel, cu această singură dorință: de a ajunge cât mai repede și de a ne odihni. Dar odată ajunși la hotel, întâlnirea cu Europenii, cei din Franța cât și cei veniți din Germania, a avut un efect de cafeină asupra noastră. Oboseala a dispărut ca prin farmec, lăsând loc unei bucurii și dorințe de a porni imediat la lucru. Intâlnirea, cunoașterea sau recunoașterea tuturor, exact așa cum ne închipuiam că arată fiecare dintre noi, știindu-ne din convorbiri telefonice, scrisori, descrieri, sau pură imaginație.

OFICIEREA TE-DEUMULUI: PR. GH. CALCIU SI PR. DUMITRU POPA

Ne-am depozitat toate bagajele într'o cameră și în celelalte am pornit la lucru, pe echipe, pe probleme.

Si așa au început pregătirile Congresului Mondial al Românilor din 4 Iunie 1988 dela Paris, într'o unire de forțe, îmbrățișându-ne peste oceane, într'o organizare perfectă.

Si cu toate încercările de intimidare, prin telefoane de oprire a celor de departe de a merge la Paris, prin scrisori și ziare în fals, prin anularea sălii rezervate din timp... cu toate aceste bețe în roate puse de guvernul comunist dela București și de acoliții lor prezenți printre noi în orice formă, congresul s'a ținut, în cea mai perfectă formă de organizare și desfășurare , fiind un adevărat succes.

Pentru buna desfășurare a lucrărilor, la intrare, fiecare participant a primit un ecuson cu numele său și cu organizația pe care o reprezenta, după cum și o mapă conținând ordinea de zi, programul de activitate, sistemul de organizare a congresului, emblema și statutul ce trebuiau votate, etc.

Lucrările au început la ora 9.30 a.m., cu un Te-Deum ținut de Preot Gh. Calciu-Dumitreasa și de Pr. Dumitru Popa din Freiburg, RFG. După aceasta s'a intonat Imnul Regal de către întreaga asistență.

In continuare, prezidiul și secretariatul lucrărilor congresului și-au ocupat locurile. Din prezidiu făceau parte: Dl. Ion Pantazi, Președintele Frontului Național de Unire a Românilor, și organizatorul acestui congres, Dl. Horațiu Comăniciu, Președintele Consiliului Național Român, Dl. Dan Cernovodeanu, Dl. Dr. Florin Matrescu, Dna Ing. Mihaela Moisin. Din secretariat au făcut parte: Dl. Ing. Paul Morcov, Dl. Ing. Cornel Crișan și Dl. Alexandru Makarov.

Dl. Ion Pantazi a deschis lucrările congresului, cu un minunat discurs, arătând necesitatea acestui congres. Dl. Pantazi a spus printre altele: ''După 23 August 1944, guvernele democratice ale generalilor Sănătescu și Rădescu abia au putut rezista 6 luni și ele au fost înlăturate prin forța armată a Uniunii Sovietice, care a instalat la cârma statului un guvern vasal, un guvern comunist, guvernul Petru Groza. România trebuia distrusă. Intelectualitatea, tineretul și țărănimea au fost exterminate în închisori. Mareșalul Antonescu, simbolul luptei noastre în Răsărit, a fost ucis la Jilava.

Iuliu Maniu, Constantin I. C.Brătianu, George Brătianu și Ion Mihalache au fost exterminați în închisori. Regele a fost izgonit în mod samavolnic.

Luptele au izbucnit în munți și nu trebue să-i uităm niciodată pe conducătorii rezistenței românești, coloneii Uță și Arsenescu precum și pe maiorul Dabija și alții.

Tăranii au rezistat eroic în toate colțurile țării... minerii s'au răsculat la Târgul Jiu... Foametea și frigul au ajuns la paroxism... Genocidul cultural și artistic este unic în istoria omenirii... Samavolnicia a fost împinsă până la blasfemie prin demolarea bisericilor, neprețuite monumente istorice.

In 1987, demonstrațiile pentru libertate au luat proporții la Brașov, Timișoara, Iași, București, Galați și Bârlad, întrunind sute de mii de oameni!

Dementul dela București însă nu vrea să țină seama de nimic, el merge cu pași repezi către un genocid național. Insăși existența națiunii este în mare pericol. Proiectul de reorganizare a satului românesc prin raderea a 2000 de sate, urmărește definitiva distrugere a țărănimii, unicul izvor de valori specifice românești.

Domnilor, forțele dispersate ale exilului românesc nu mai pot face față forței de distrugere organizată și planificată a regimului comunist dela București.

Tara are astăzi nevoie de noi, nu mâine... Astăzi putem să ne ajutăm țara și este ultimul ceas pentru a o face.

Unirea exilului românesc nu a fost zădărnicită decât de dușmăniile personale și de orgoliile nesăbuite.

Am întins o mână prietenească tuturor. Am fost gata la orice concesii în vederea înfăptuirii unirii. Unirea exilului românesc este un imperativ național, a devenit o necesitate stringentă în urma genocidului național cu care este amenințată țara.

Congresul Mondial se va constitui astăzi în măsura în care se va putea și va fi desăvârșit la Cleveland în Statele Unite în cursul acestui an.

Nu avem pretenția că astăzi s'a realizat unirea tuturor Românilor, dar astăzi va fi începutul, se va forma nucleul în jurul căruia în Statele Unite se va desăvârși unirea.

Pentru a arăta până unde merge înțelegerea noastră, vom rezerva locuri în posturile de conducere organizațiilor încă nedecise...''

In continuare, din motive de sănătate, Dl. Pantazi a rugat pe Dl. Dr. Mătrescu și pe Dna. Ing. Mihaela Moisin să activeze în rol de mediatori, pentru încadrarea în timp a lucrărilor congresului.

Au fost apoi prezentate clar și concis proiectul de program de acțiune al Congresului Mondial Românesc de către Dl. Dr. Vasile Iliescu și proiectul de statut, cuprinzând 86 de articole sistematizat de către Dl. Dr. Florin Mătrescu.

S'a trecut apoi la punctul următor din ordinea de zi - Luări de cuvânt. S'au înscris și au vorbit un număr impresionant de personalități din lumea exilului românesc. Printre cei ce au luat cuvântul au fost:

Dl. Prof. Tudor Bompa din Canada:

''Si în cazul prezentării CNR Canada precum și a mea personală, doresc să vă fac cunoscut că noi și eu, personal nu suntem ANTI-NIMIC. Lăsăm aceasta pe seama celor ce în continuare iau o atitudine negativă. Noi suntem elemente pozitive, PENTRU:

- înțelegere și colaborare cu toți Românii de bună credință;
- pentru respectarea drepturilor religioase și a dreptului omului în România;
- pentru alegeri libere în România;
- pentru eliberarea României;
- pentru întregirea României în granițele ei istorice;
- pentru respectarea demnității și integrității României și a cetățenilor ei.

... Noi suntem prezenți aici, astăzi, fiindcă trebue să facem ceea ce frații noștri din țară NU pot face. Să-i reprezentăm pe ei, să ne luptăm pentru ei, pentru drepturile lor la LIBERTATE SI DEMNITATE UMANA ...

... Astăzi facem doar primul pas. In toamnă, la Romfest, ni se vor atașa zeci de organizații americane și sute de participanți individuali.

... Orice încercare de a face ceva într'adevăr bun și spre interesul României este întâmpinat cu scepticism și uneori chiar cu adversitate.

Sunt multe interese meschine. Sunt mulți cei care au ca scop dezbinarea noastră. Si noi cei prezenți aici, am fost și vom mai fi expuși la dezinformare și subversiune. Insă cei care utilizează aceste strategii, nu știu despre noi 3 lucruri:

- că suntem Români adevărați, cinstiți și foarte loiali țării noastre;
- că nu ne interesează nici o politică îngustă de partid și că avem o singură ideologie care se numește ROMANISM;
- că suntem foarte determinați să facem ceva poziviv pentru țară și interesele românismului.'

Si așa vom face.

Deci, fraților, cu Dumnezeu înainte pentru unirea



UNIRE

Congresul dela 4 Iunie, la Paris, a fost un strigăt de alarmă contra diviziunii.

Adversarii noștri au atacat. Au încercat să împiedice congresul. Au trimis în toate părțile scrisori de amânare a congresului, imitând sigilii și iscălind pe domnul Pantazi. Au scos ediții speciale ale Stindardului Românesc, desigur prin falsificare. Au dat telefoane amenințând cu moartea. Au încercat să intimideze pe cei deciși să participe la adunare. Dar culmea a fost când directorul imobilului în care se ținea adunarea ne-a comunicat, în dimineața zilei congresului, că sala nu este liberă, deoarece domnul Pantazi i-a telefonat că totul se amână . Totul era un fals, deoarece nimeni dintre noi n'a decis vreo amânare.

A trebuit să insistăm destul spre a convinge directorul imobilului că totul este înscenare.Cu întârziere s'a eliberat sala și s'a putut începe ședința.

Sedința a durat toată ziua. Totul s'a desfăurat în liniște, în cadrul unei adunări ce era conștientă de importanța misiunii. Cei ce au vorbit au accentuat necesitatea unirii. O unire în diversitate, respectuoasă de părerile fiecăruia, de drepturile omului. S'a vorbit decent, fără patimă, sub acoperirea credințelor strămoșești. De altcum prezența și rugăciunea rostită de Preoții Gh. Calciu și D. Popa era un semn de pioasă atmosferă, precum și aderența caldă a Părintelui Gherman din partea greco-catolicismului.

Adunarea aceasta trebue considerată ca o primă încercare de unire. Ea nu închide cercul lărgirii. Vor veni și alte întruniri ce vor completa ceea ce s'a decis.

Ideea de unire urmărită este desinteresată, departe de calcule egoiste. De aceea credem în succesul nostru. Ea nu caută afirmări personale, ridicole la această oră. Nu caută aderanți prin acțiuni zgomotoase, ci manifestări discrete, ieșite din convingeri profunde. Noi nu ne îndreptăm contra nimănui. Singurul țel este înmănunchierea forțelor, spre a face mai ușoară eliberarea. Dușmanul nostru este ocupantul.

S'a trecut după cuvântări, la votrea reprezentanței, a Senatului și a Comisiilor. S'a ales următoarea



ASPECTE DIN SALA CONGR

NDIAL ROMANESC



IRE!

reprezentanţă:

Preşedinte de onoare: Părintele Gheorghe Calciu, - Preşedinte activ: Tudor Bompa, profesor universitar în Canada, - Secretar General: Dan Cernovodeanu, Franţa, - Vice preşedinţi: Dr. Vasile Iliescu, Germania pentru Europa şi ing. Mihaela Moisin - Canada pentru America; Secr. gen. Adjunct: ing. Paul Morcov - Germania. Compoziţia Senatului şi Comisiilor va fi dată în detaliu de presă. Cei aleşi, mulţi oameni tineri, sunt din aceia ce au dovedit putere de muncă şi sacrificiu. S'a pus greutate pe calitate şi nu pe cantitate. Se ştie că tendinţa de unire este foarte populară. De aceea adunarea dela Paris e doar un inceput. Trebuesc ascultate toate regiunile locuite de Români. Intrunirile se vor repeta. Proxima adunare se va ţine în St.Unite. Din toate eforturile va trebui sa se ajungă la însumarea tuturor forţelor vii ale exilului.

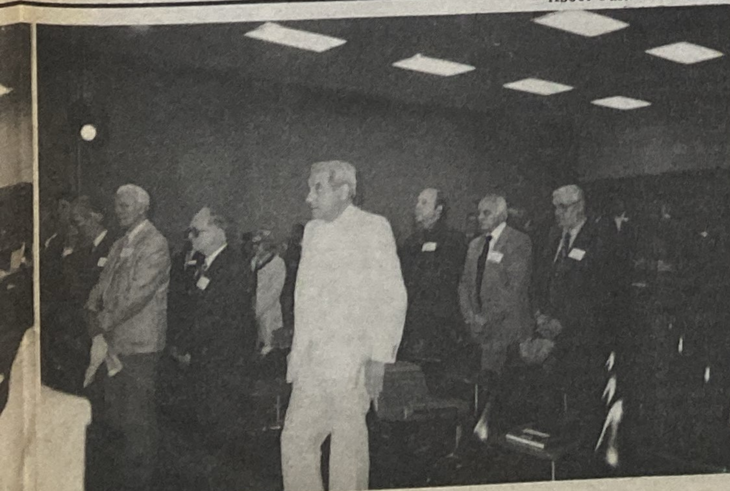
Suntem prea conştienţi că dacă noi nu reuşim, se va cădea în lupte intestine, în imobilism şi mediocritate. Dacă noi nu reuşim nimeni nu va reuşi să mobilizeze forţele fidele neamului nostru. Entuziasmul va fi mort, deoarece cu artificii nu se poate inviora un popor. Vom retrăi timpurile când un Tătărăscu era preferat lui Maniu.

Un popor de 23 de milioane de locuitori de aproape 30 de milioane cu ceea ce a fost furat, are dreptul şi obligaţia să aîbă o reprezentanţă. Vidul de până acum trebue să înceteze. Este umilitor de-a nu avea un for care să vorbescă în numele unui popor înlănţuit Noi nu putem sta cu braţele încrucişate când admirabilii muncitori şi studenţi dela Braşov şi aiurea, se răscoală contra tiraniei. Ar fi laş din partea exilului dacă nu se mişcă. Si numai în unitate ne vom găsi adevărata putere. Pe acest drum de înnoire, noi avem nevoie de concursul popoarelor libere. Incă puterea stă în primul rând în virtutea noastră, în sacrificiul nostru.

Vom lupta din toate puterile pentru unire. Am jurat-o. Ajutaţi-ne!

H. COMANICIU

Preşedintele C.N.R.



SALA CONGRESULUI

forţelor exilului românesc.

Asa să ne ajute Dumnezeu!''

Dl. Dan Cernovodeanu din Franţa:'' ... atât la Frankfurt în 1986 cât şi în Aprilie 1987 la Paris, am susţinut, nu numai necesitatea stringentă a acestei uniri, dar şi modalitatea de a o realiza în optime condiţii şi anume înfăptuirea unei unităţi în diversitate. Ceea ce înseamnă o reunire a organizaţiilor şi persoanelor din diaspora românească aparţinând unui evantai de variate orientări, pornind dela cele de centru-stânga până la cele de centru-dreapta, însumând deci o diversitate de concepţii în care să se poată încadra cât mai multe dintre actualele noastre grupări din exil...

La începutul lucrărilor Congresului nostru, vă spun Cu Dumnezeu înainte!''

Au mai vorbit cu multă pasiune, dragoste de ţară şi dorinţă sinceră de realizare a acestei uniri şi: Preot Gh. Calciu, Mihaela Moisin, Horaţiu Comăniciu, Vladimir Boutmy de Katzman, Ion Varlaam, Dr. Dumitrescu, Ion di la Vidin, Toader, N. Craiu, Ganea Argeş, Alexandru Konstantin, N. Lupan, Mirel Stoenescu, Dr. I. Marcea, Dr. Racoceanu, Vl. Fulger, Doru Popescu, Sava Gârleanu, şi alţii.

După pauza de prânz, s'a trecut la partea a doua a Congresului - votări şi alegeri.

S'au supus la vot mai întâi statutul în forma lui provizorie şi emblema Congresului Mondial Românesc şi au fost votate cu mare majoritate.

Apoi, s'a trecut la propuneri pentru consiliul de conducere al Congresului, în mod democratic, prin includerea celor propuşi pe listele de candidaţi. Apoi, voturile secrete s'au depus în urna pregătită, după care comisia de număratoare a voturilor s'a retras pentru numărătoare.

Si-au trimis adeziunile Congresului Mondial al Românilor un număr de 28 de organizaţii, asociaţii sau parohii din lume :

- Asociaţia Culturală Română Australiană, Sidney, Australia;
- Asoc. Cult. Română Dacia, Toronto, Canada;
- Asoc. Cult. Română din Hamilton, Canada;
- Asociaţia Fostilor Deţinuţi Politici din New York, USA;
- Asociaţia Fondatorilor, Ctitorilor şi Donatorilor Bisericii Ortodoxe Române Sf. Maria, Sidney, Australia;
- Forum, Bonn, RFG;
- Biblioteca Institutului Român dela Freiburg, RFG;
- Biserica Ortodoxă Română Buna Vestire, Sidney, Australia;
- Comitetul Naţiunilor Captive, Secţia Română, Koln, RFG;
- Comitetul Naţional Român, Secţia Australia, Sidney, Australia;
- C.N.R. Secţia Canada, Toronto, Canada;
- C.N.R. Secţia Franţa, Paris, Franţa;
- C.N.R. Secţia Germania, Bonn, RFG;



PROF.TUDOR BOMPA - PRESEDINTELE CONGRESULUI MONDIAL ROMANESC

- C.N.R. Secţia USA, New York, USA;
- Cuvântul Românesc, Hamilton, Canada;
- Dioceza Românilor Ortodocşi pentru Europa Centrală, Freiburg, RFG;
- Forum Cultural Germano Est European, Dusseldorf, RFG;
- Frontul Naţional al Unirii Românilor, Munchen, RFG;
- FNUR, Secţia Franţa;
- Organizaţia Internaţională a Disidenţilor Politici din Tările Comuniste, Sidney, Australia;
- Parohia Ortodoxă Română Sf. Gheorghe, Toronto, Canada;
- Parohia Ortodoxă Sf. Nicolae, Nordsheim, Westfalia, RFG;
- Parohia Ortodoxă Sf. Treime, Koln, RFG;
- Pro Basarabia şi Bucovina, Bruxelles, Belgia;
- Pro Patria, Asociaţia Culturală Româno Germană Bavaria, Nurenberg, RFG;
- Institutul Româno-Canadian pentru Istorie, Cultură, Drepturile Omului, Toronto, Canada;
- Asociaţia Tribalia, Paris, Franţa;
- Asociaţia Culturală Română din Moncton, New Brunswick, Canada.

In urma votării prin vot secret, Dl. Ion Varlaam, din partea Comisiei de Numărătoare a Voturilor, a dat citire celor aleşi:

Preşedinte al Congresului Mondial al Românilor - Dl. Prof. Tudor Bompa, Toronto, Canada;

- Vicepreşedinţi : Dl. Dr. Vasile Iliescu pentru Europa şi Dna Ing. Mihaela Moisin pentru America;

- Secretar General - Dl. Dan Cernovodeanu, Franţa;

- Secretari Adjuncţi - Dl. Ing. Paul Morcov, RFG, Dl. Arh. Dan Păun, USA şi Dl. Daniel Mălureanu, Australia.

- Comisia de Cenzori: Dl. Econ. Mircea Manea, Dl. ing. Popescu Mehedinţi, Franţa, Dl. Gh. Dănulescu, Franţa;

- Consiliul de Conducere: Preşedinţii Organizaţiilor ce au aderat la Congresul Mondial al Românilor; în afara acestora, au mai fost aleşi: Dl. Mirel Stoenescu, Elveţia şi Dl. Mircea Ionescu, RFG;

- Preşedinţii Comisiilor Senatului: Politică Externă - Dl. Vladimir Boutmy de Katzman, Franţa; Juridică - Dl. Avocat Constantin Macri, Grecia; Culturală - Dl. Dan Cernovodeanu, Franţa; Presă: Dna Ing. Mihaela Moisin, Canada; Religioasă - Preot Dumitru Popa , RFG; Drepturile Omului şi Refugiaţi - Ing. Alexandru Konstantin, RFG; Economică - financiară - Dl. Dan Finţescu, RFG; Basarabia şi Bucovina - Dl. Nicolae Lupan, Belgia; Istorică - Dl. Ing. Cornel Crisan, Franţa; Teritorii mai jos de Dunăre - Dl. Ion di la Vidin, Franţa; Organizatorică - Dl. Mirel Stoenescu, Elveţia; Disciplină - Dl. Dr. Vasile Iliescu, RFG; Tineret - Dl. Doru Popescu, Canada; Legătura cu Naţiunile Captive - Dl. Dr. Florin Mătrescu, RFG; Monumente Istorice-Patrimoniu - Dl. Arh. Stefan Gane, Franţa; Sindicală - Dl. Gheorghe Brasoveanu, USA; Social-Medicală - Dr. Ion Marcea, RFG; Comisia de Femei -poziţie vacantă.

Senatul Congresului Mondial al Românilor :

Preşedinte : Dl. Horaţiu Comăniciu, Franţa;

Membri în Senat: Paul Bejan, Gheorghe Bentz, Alexandru Bidian, Vladimir Boutmy de Katzman, Gh. Brasoveanu, Cornel Crisan, Vladimir Fulger, Stefan Gane, Sava Gârleanu, Vasile Iliescu, Alexandru Konstantin, Nicolae Lupan, Mihail Maciu, Constantin Macri, Ion Marcea, Florin Matrescu, Cristian Martin, Mihaela Moisin, Constantin Nagacevski, Zahu Pană, Pr. Dumitru Popa, Sergiu Pop, Doru Popescu, Aurelia Popescu, Elisabeta Popescu, Mirel Stoenescu, Ion di la Vidin.

Preşedinte de Onoare al Congresului Mondial Românesc a fost ales Părintele Gheorghe Calciu.

Lucrările congresului s'au desfăşurat într'o atmosferă de dragoste, de înţelegere, cu sentimente româneşti, sub semnul credinţei în Dumnezeu şi destinului neamului nostru.

Toate acestea au constituit scheletul unei platforme de luptă anticomuniste şi de eliberarea patriei subjugate, sub egida Congresului Mondial Românesc.

In încheierea lucrărilor congresului, toţi cei prezenţi din cei aleşi, au depus împreună cu Părintele Gh. Calciu, jurământul de credinţă, repetând după dânsul:

''Jur în faţa lui Dumnezeu, cel Unul în Fiinţă, dar întreit în Persoană - Tată, Fiu şi Duh Sfânt - să-mi respect cu sfinţenie angajamentul pe care mi l-am luat astăzi, prin alegerea mea în Consiliul de conducere al Congresului Mondial al Românilor şi să-mi pun toate forţele în slujba realizării idealurilor noastre creştine şi româneşti;

Jur să fiu devotat şi cinstit în tot ce voi face în această funcţie şi să nu mă abat dela datoriile ce-mi revin;

Jur să-mi dedic forţele spirituale şi trupeşti bisericii strămoşeşti asuprite şi neamului românesc în suferinţă şi să-mi iubesc patria;

Jur să lupt pentru ideile creştine şi naţionale pentru care au murit atâţia înaintaşi ai noştri;

Jur să nu pactizez niciodată cu vrăjmaşul care a dus ţara la ruină şi a distrus spiritualitatea şi cultura naţională;

Jur să-mi amintesc mereu de poruncile divine şi de datoriile faţă de neam şi patria română şi să nu le trădez, sau să le dispreţuiesc vreodată.

ASA SA-MI AJUTE DUMNEZEU!''

Mihaela MOISIN

CONGRESUL MONDIAL ROMANESC

2 Iunie 1988. Parisul e îmbrăcat în haina verde a primăverii. Străzile sunt pline de oameni mergând pe jos. Gălăgie ca acasă. Numai noi suntem moleșiți de drumul peste ocean, combinat cu oboseala dinaintea plecării. Fiecare crede că va dormi câteva ore, pentru refacere. Luăm un taxi dela aeroport spre hotel, cu această singură dorință: de a ajunge cât mai repede și de a ne odihni. Dar odată ajunși la hotel, întâlnirea cu Europenii, cei din Franța cât și cei veniți din Germania, a avut un efect de cafeină asupra noastră. Oboseala a dispărut ca prin farmec, lăsând loc unei bucurii și dorințe de a porni imediat la lucru. Intâlnirea, cunoașterea sau recunoașterea tuturor, exact așa cum ne închipuiam că arată fiecare dintre noi, știindu-ne din convorbiri telefonice, scrisori, descrieri, sau pură imaginație.

Ne-am depozitat toate bagajele într'o cameră și în celelalte am pornit la lucru, pe echipe, pe probleme.

Si așa au început pregătirile Congresului Mondial al Românilor din 4 Iunie 1988 dela Paris, într'o unire de forțe, îmbrățișându-ne peste oceane, într'o organizare perfectă.

Si cu toate încercările de intimidare, prin telefoane de oprire a celor de departe de a merge la Paris, prin scrisori și ziare în fals, prin anularea sălii rezervate din timp... cu toate aceste bețe în roate puse de guvernul comunist dela București și de acoliții lor prezenți printre noi în orice formă, congresul s'a ținut, în cea mai perfectă formă de organizare și desfășurare , fiind un adevărat succes.

Pentru buna desfășurare a lucrărilor, la intrare, fiecare participant a primit un ecuson cu numele său și cu organizația pe care o reprezenta, după cum și o mapă conținând ordinea de zi, programul de activitate, sistemul de organizare a congresului, emblema și statutul ce trebuiau votate, etc.

Lucrările au început la ora 9.30 a.m., cu un Te-Deum ținut de Preot Gh. Calciu-Dumitreasa și de Pr. Dumitru Popa din Freiburg, RFG. După aceasta s'a intonat Imnul Regal de către întreaga asistență.

In continuare, prezidiul și secretariatul lucrărilor congresului și-au ocupat locurile. Din prezidiu făceau parte: Dl. Ion Pantazi, Presedintele Frontului Național de Unire a Românilor, și organizatorul acestui congres, Dl. Horațiu Comăniciu, Președintele Consiliului Național Român, Dl. Dan Cernovodeanu, Dl. Dr. Florin Matrescu, Dna Ing. Mihaela Moisin. Din secretariat au făcut parte: Dl. Ing. Paul Morcov, Dl. Ing. Cornel Crișan și Dl. Alexandru Makarov.

Dl. Ion Pantazi a deschis lucrările congresului, cu un minunat discurs, arătând necesitatea acestui congres. Dl. Pantazi a spus printre altele: 'După 23 August 1944, guvernele democratice ale generalilor Sănătescu și Rădescu abia au putut rezista 6 luni și ele au fost înlăturate prin forța armată a Uniunii Sovietice, care a instalat la cârma statului un guvern vasal, un guvern comunist, guvernul Petru Groza. România trebuia distrusă. Intelectualitatea, tineretul și țărănimea au fost exterminate în închisori. Maresalul Antonescu, simbolul luptei noastre în Răsărit, a fost ucis la Jilava.

Iuliu Maniu, Constantin I. C.Brătianu, George Brătianu și Ion Mihalache au fost exterminați în închisori. Regele a fost izgonit în mod samavolnic.

Luptele au izbucnit în munți și nu trebue să-i uităm niciodată pe conducătorii rezistenței românești, coloneii Uță și Arsenescu precum și pe maiorul Dabija și alții.

Tăranii au rezistat eroic în toate colțurile țării... minerii s'au răsculat la Târgul Jiu... Foametea și frigul au ajuns la paroxism... Genocidul cultural și artistic este unic în istoria omenirii... Samavolnicia a fost împinsă până la blasfemie prin demolarea bisericilor, neprețuite monumente istorice.

In 1987, demonstrațiile pentru libertate au luat proporții la Brașov, Timișoara, Iasi, București, Galați și Bârlad, întrunind sute de mii de oameni!

Dementul dela București însă nu vrea să țină seama de nimic, el merge cu pași repezi către un genocid național. Insăși existența națiunii este în mare pericol. Proiectul de reorganizare a satului românesc prin raderea a 2000 de sate, urmărește definitiva distrugere a țărănimii, unicul izvor de valori specifice românești.

Domnilor, forțele dispersate ale exilului românesc nu mai pot face față forței de distrugere organizată și planificată a regimului comunist dela București.

Tara are astăzi nevoie de noi, nu mâine... Astăzi putem să ne ajutăm țara și este ultimul ceas pentru a o face.

Unirea exilului românesc nu a fost zădărnicită decât de dușmăniile personale și de orgoliile nesăbuite.

Am întins o mână prietenească tuturor. Am fost gata la orice concesii în vederea înfăptuirii unirii. Unirea exilului românesc este un imperativ național, a devenit o necesitate stringentă în urma genocidului național cu care este amenințată țara.

Congresul Mondial se va constitui astăzi în măsura în care se va putea și va fi desăvârșit la Cleveland în Statele Unite în cursul acestui an.

Nu avem pretenția că astăzi s'a realizat unirea tuturor Românilor, dar astăzi va fi începutul, se va forma nucleul în jurul căruia în Statele Unite se va desăvârși unirea.

Pentru a arăta până unde merge înțelegerea noastră, vom rezerva locuri în posturile de conducere organizațiilor încă nedecise...''

In continuare, din motive de sănătate, Dl. Pantazi a rugat pe Dl. Dr. Mătrescu și pe Dna. Ing. Mihaela Moisin să activeze în rol de mediatori, pentru încadrarea în timp a lucrărilor congresului.

Au fost apoi prezentate clar și concis proiectul de program de acțiune al Congresului Mondial Românesc de către Dl. Dr. Vasile Iliescu și proiectul de statut, cuprinzând 86 de articole sistematizat de către Dl. Dr. Florin Mătrescu.

S'a trecut apoi la punctul următor din ordinea de zi - Luări de cuvânt. S'au înscris și au vorbit un număr impresionant de personalități din lumea exilului românesc. Printre cei ce au luat cuvântul au fost:

Dl. Prof. Tudor Bompa din Canada:

''Si în cazul prezentării CNR Canada precum și a mea personală, doresc să vă fac cunoscut că noi si eu, personal nu suntem ANTI-NIMIC. Lăsăm aceasta pe seama celor ce în continuare iau o atitudine negativă. Noi suntem elemente pozitive, PENTRU:

- înțelegere și colaborare cu toți Românii de bună credință;
- pentru respectarea drepturilor religioase și a dreptului omului în România;
- pentru alegeri libere în România;
- pentru eliberarea României;
- pentru întregirea României în granițele ei istorice;
- pentru respectarea demnității și integrității României și a cetățenilor ei.

... Noi suntem prezenți aici, astăzi, fiindcă trebue să facem ceea ce frații noștri din țară NU pot face. Să-i reprezentăm pe ei, să ne luptăm pentru ei, pentru drepturile lor la LIBERTATE SI DEMNITATE UMANA ...

... Astăzi facem doar primul pas. In toamnă, la Romfest, ni se vor atașa zeci de organizații americane și sute de participanți individuali.

... Orice încercare de a face ceva într'adevăr bun și spre interesul României este întâmpinat cu scepticism și uneori chiar cu adversitate.

Sunt multe interese meschine. Sunt mulți cei care au ca scop dezbinarea noastră. Si noi cei prezenți aici, am fost și vom mai fi expuși la dezinformare și subversiune. Insă cei care utilizează aceste strategii, nu știu despre noi 3 lucruri:

- că suntem Români adevărați, cinstiți și foarte loiali țării noastre;
- că nu ne interesează nici o politică îngustă de partid și că avem o singură ideologie care se numește ROMANISM;
- că suntem foarte determinați să facem ceva poziviv pentru țară și interesele românismului.

Si asa vom face.

Deci, fraților, cu Dumnezeu înainte pentru unirea forțelor exilului românesc.

Așa să ne ajute Dumnezeu!''

Dl. Dan Cernovodeanu din Franța:'' ... atât la Frankfurt în 1986 cât și în Aprilie 1987 la Paris, am susținut, nu numai necesitatea stringentă a acestei uniri, dar și modalitatea de a o realiza în optime condiții și anume înfăptuirea unei unități în diversitate. Ceea ce înseamnă o reunire a organizațiilor și persoanelor din diaspora românească aparținând unui evantai de variate orientări, pornind dela cele de centru-stânga până la cele de centru-dreapta, însumând deci o diversitate de concepții în care să se poată încadra cât mai multe dintre actualele noastre grupări din exil...

La începutul lucrărilor Congresului nostru, vă spun Cu Dumnezeu înainte!''

Au mai vorbit cu multă pasiune, dragoste de țară și dorință sinceră de realizare a acestei uniri și:Preot Gh. Calciu, Mihaela Moisin, Horațiu Comăniciu, Vladimir Boutmy de Katzman, Ion Varlaam, Dr. Dumitrescu, Ion di la Vidin, Toader, N. Craiu, Ganea Arges, Alexandru Konstantin, N. Lupan, Mirel Stoenescu, Dr. I. Marcea, Dr. Racoceanu, Vl. Fulger, Doru Popescu, Sava Gârleanu, și alții.

După pauza de prânz, s'a trecut la partea a doua a Congresului - votări și alegeri.

S'au supus la vot mai întâi statutul în forma lui provizorie și emblema Congresului Mondial Românesc și au fost votate cu mare majoritate.

Apoi, s'a trecut la propuneri pentru consiliul de conducere al Congresului, în mod democratic, prin includerea celor propuși pe listele de candidați. Apoi, voturile secrete s'au depus în urna pregătită, după care comisia de număratoare a voturilor s'a retras pentru numărătoare.

Si-au trimis adeziunile Congresului Mondial al Românilor un număr de 28 de organizații, asociații sau parohii din lume :

- Asociația Culturală Română Australiană, Sidney, Australia;
- Asoc. Cult. Română Dacia, Toronto, Canada;
- Asoc. Cult. Română din Hamilton, Canada;
- Asociația Fostilor Deținuți Politici din New York, USA;
- Asociația Fondatorilor, Ctitorilor și Donatorilor Bisericii Ortodoxe Române Sf. Maria, Sidney, Australia;
- Forum, Bonn, RFG;
- Biblioteca Institutului Român dela Freiburg, RFG;
- Biserica Ortodoxă Română Buna Vestire, Sidney, Australia;
- Comitetul Națiunilor Captive, Secția Română, Koln, RFG;
- Comitetul Național Român, Secția Australia, Sidney, Australia;
- C.N.R. Secția Canada, Toronto, Canada;
- C.N.R. Secția Franța, Paris, Franța;
- C.N.R. Secția Germania, Bonn, RFG;
- C.N.R. Secția USA, New York, USA;
- Cuvântul Românesc, Hamilton, Canada;
- Dioceza Românilor Ortodocși pentru Europa Centrală, Freiburg, RFG;
- Forum Cultural Germano Est European, Dusseldorf, RFG;
- Frontul Național al Unirii Românilor, Munchen, RFG;
- FNUR, Secția Franța;
- Organizația Internațională a Disidenților Politici din Tările Comuniste, Sidney, Australia;
- Parohia Ortodoxă Română Sf. Gheorghe, Toronto, Canada;
- Parohia Ortodoxă Sf. Nicolae, Nordsheim, Westfalia, RFG;
- Parohia Ortodoxă Sf. Treime, Koln, RFG;
- Pro Basarabia și Bucovina, Bruxelles, Belgia;
- Pro Patria, Asociația Culturală Româno Germană Bavaria, Nurenberg, RFG;
- Institutul Româno-Canadian pentru Istorie, Cultură, Drepturile Omului, Toronto, Canada;
- Asociația Tribalia, Paris, Franța;
- Asociația Culturală Română din Moncton, New Brunswick, Canada.

In urma votării prin vot secret, Dl. Ion Varlaam, din partea Comisiei de Numărătoare a Voturilor, a dat citire celor aleși:

Președinte al Congresului Mondial al Românilor - Dl. Prof. Tudor Bompa, Toronto, Canada;

- Vicepreședinți : Dl. Dr. Vasile Iliescu pentru Europa și Dna Ing. Mihaela Moisin pentru America;
- Secretar General - Dl. Dan Cernovodeanu, Franța;
- Secretari Adjuncți - Dl. Ing. Paul Morcov, RFG, Dl. Arh. Dan Păun, USA și Dl. Daniel Mălureanu, Australia.
- Comisia de Cenzori: Dl. Econ. Mircea Manea, Dl. ing. Popescu Mehedinți, Franța, Dl. Gh. Dănulescu, Franța;
- Consiliul de Conducere: Președinții Organizațiilor ce au aderat la Congresul Mondial al Românilor; în afara acestora, au mai fost aleși: Dl. Mirel Stoenescu, Elveția și Dl. Mircea Ionescu, RFG;
- Președinții Comisiilor Senatului: Politică Externă - Dl. Vladimir Boutmy de Katzman, Franța; Juridică - Dl. Avocat Constantin Macri, Grecia; Culturală - Dl. Dan Cernovodeanu, Franța; Presă: Dna Ing. Mihaela Moisin, Canada; Religioasă - Preot Dumitru Popa , RFG; Drepturile Omului și Refugiați - Ing. Alexandru Konstantin, RFG; Economică - financiară - Dl. Dan Fințescu, RFG; Basarabia și Bucovina - Dl. Nicolae Lupan, Belgia; Istorică - Dl. Ing. Cornel Crișan, Franța; Teritorii mai jos de Dunăre - Dl. Ion di la Vidin, Franța; Organizatorică - Dl. Mirel Stoenescu, Elveția; Disciplină - Dl. Dr. Vasile Iliescu, RFG; Tineret - Dl. Doru Popescu, Canada; Legătura cu Națiunile Captive - Dl. Dr. Florin Mătrescu, RFG; Monumente Istorice-Patrimoniu - Dl. Arh. Stefan Gane, Franța; Sindicală - Dl. Gheorghe Brasoveanu, USA; Social-Medicală - Dr. Ion Marcea, RFG; Comisia de Femei -poziție vacantă.

Senatul Congresului Mondial al Românilor :

Presedinte : Dl. Horațiu Comăniciu, Franța;

Membri în Senat: Paul Bejan, Gheorghe Bentz, Alexandru Bidian, Vladimir Boutmy de Katzman, Gh. Brașoveanu, Cornel Crișan, Vladimir Fulger, Stefan Gane, Sava Gârleanu, Vasile Iliescu, Alexandru Konstantin, Nicolae Lupan, Mihail Maciu, Constantin Macri, Ion Marcea, Florin Matrescu, Cristian Martin, Mihaela Moisin, Constantin Nagacevski, Zahu Pană, Pr. Dumitru Popa, Sergiu Pop, Doru Popescu, Aurelia Popescu, Elisabeta Popescu, Mirel Stoenescu, Ion di la Vidin.

Președinte de Onoare al Congresului Mondial Românesc a fost ales Părintele Gheorghe Calciu.

Lucrările congresului s'au desfășurat într'o atmosferă de dragoste, de înțelegere, cu sentimente românesti, sub semnul credinței în Dumnezeu și destinului neamului nostru.

Toate acestea au constituit scheletul unei platforme de luptă anticomuniste și de eliberarea patriei subjugate, sub egida Congresului Mondial Românesc.

In încheierea lucrărilor congresului, toți cei prezenți din cei aleși, au depus împreună cu Părintele Gh. Calciu , jurământul de credință, repetând după dânsul:

''Jur în fața lui Dumnezeu, cel Unul în Ființă, dar întreit în Persoană - Tată, Fiu și Duh Sfânt - să-mi respect cu sfințenie angajamentul pe care mi l-am luat astăzi, prin alegerea mea în Consiliul de conducere al Congresului Mondial al Românilor și să-mi pun toate forțele în slujba realizării idealurilor noastre creștine și românești;

Jur să fiu devotat și cinstit în tot ce voi face în această funcție și să nu mă abat dela datoriile ce-mi revin;

Jur să-mi dedic forțele spirituale și trupești bisericii strămosești asuprite și neamului românesc în suferință și să-mi iubesc patria;

Jur să lupt pentru ideile crestine și naționale pentru care au murit atâția înaintași ai noștri;

Jur să nu pactizez niciodată cu vrăjmasul care a dus țara la ruină și a distrus spiritualitatea și cultura națională;

Jur să-mi amintesc mereu de poruncile divine și de datoriile față de neam și patria română și să nu le trădez, sau să le disprețuiesc vreodată.

ASA SA-MI AJUTE DUMNEZEU!''

Mihaela MOISIN

OFICIEREA TE-DEUMULUI: PR. GH. CALCIU SI PR. DUMITRU POPA

PROF.TUDOR BOMPA - PRESEDINTELE CONGRESULUI MONDIAL ROMANESC

ASPECTE DIN SALA CONGRESULUI

ROMANIAN WORLD CONGRESS

UNIRE !

Congresul dela 4 Iunie, la Paris, a fost un strigăt de alarmă contra diviziunii.

Adversarii noștri au atacat. Au încercat să împiedice congresul. Au trimis în toate părțile scrisori de amânare a congresului, imitând sigilii și iscălind pe domnul Pantazi. Au scos ediții speciale ale Stindardului Românesc, desigur prin falsificare. Au dat telefoane amenințând cu moartea. Au încercat să intimideze pe cei deciși să participe la adunare. Dar culmea a fost când directorul imobilului în care se ținea adunarea ne-a comunicat, în dimineața zilei congresului, că sala nu este liberă, deoarece domnul Pantazi i-a telefonat că totul se amână . Totul era un fals, deoarece nimeni dintre noi n'a decis vreo amânare.

A trebuit să insistăm destul spre a convinge directorul imobilului că totul este inscenare.Cu întârziere s'a eliberat sala și s'a putut începe ședința.

Sedința a durat toată ziua. Totul s'a desfăurat în liniște, în cadrul unei adunări ce era conștientă de importanța misiunii. Cei ce au vorbit au accentuat necesitatea unirii. O unire în diversitate, respectuoasă de părerile fiecăruia, de drepturile omului. S'a vorbit decent, fără patimă, sub acoperirea credințelor strămoșești. De altcum prezența și rugăciunea rostită de Preoții Gh. Calciu și D. Popa era un semn de pioasă atmosferă, precum și aderența caldă a Părintelui Gherman din partea greco-catolicismului.

Adunarea aceasta trebue considerată ca o primă încercare de unire. Ea nu închide cercul lărgirii. Vor veni și alte întruniri ce vor completa ceea ce s'a decis.

Ideea de unire urmărită este desinteresată, departe de calcule egoiste. De aceea credem în succesul nostru. Ea nu caută afirmări personale, ridicole la această oră. Nu caută aderanți prin acțiuni zgomotoase, ci manifestări discrete, ieșite din convingeri profunde. Noi nu ne îndreptăm contra nimănui. Singurul țel este înmănunchierea forțelor, spre a face mai ușoară eliberarea. Dușmanul nostru este ocupantul.

S'a trecut după cuvântări, la votrea reprezentanței, a Senatului și a Comisiilor. S'a ales următoarea reprezentanță:

Președinte de onoare: Părintele Gheorghe Calciu, - Președinte activ: Tudor Bompa, profesor universitar în Canada, - Secretar General: Dan Cernovodeanu, Franța, - Vice președinți: Dr. Vasile Iliescu, Germania pentru Europa și ing. Mihaela Moisin - Canada pentru America; Secr. gen. Adjunct: ing. Paul Morcov - Germania. Compoziția Senatului și Comisiilor va fi dată în detaliu de presă. Cei aleși, mulți oameni tineri, sunt din aceia ce au dovedit putere de muncă și sacrificiu. S'a pus greutate pe calitate și nu pe cantitate. Se știe că tendința de unire este foarte populară. De aceea adunarea dela Paris e doar un început. Trebuesc ascultate toate regiunile locuite de Români. Intrunirile se vor repeta. Proxima adunare se va ține în St.Unite. Din toate eforturile va trebui sa se ajungă la însumarea tuturor forțelor vii ale exilului.

Suntem prea conștienți că dacă noi nu reușim, se va cădea în lupte intestine, în imobilism și mediocritate. Dacă noi nu reușim nimeni nu va reuși să mobilizeze forțele fidele neamului nostru. Entuziasmul va fi mort, deoarece cu artificii nu se poate inviora un popor. Vom retrăi timpurile când un Tătărăscu era preferat lui Maniu.

Un popor de 23 de milioane de locuitori de aproape 30 de milioane cu ceea ce a fost furat, are dreptul și obligația să aibă o reprezentanță. Vidul de până acum trebue să înceteze. Este umilitor de-a nu avea un for care să vorbescă în numele unui popor înlănțuit Noi nu putem sta cu brațele încrucișate când admirabilii muncitori și studenți dela Brașov și aiurea, se răscoală contra tiraniei. Ar fi laș din partea exilului dacă nu se mișcă. Si numai în unitate ne vom găsi adevărata putere. Pe acest drum de înnoire, noi avem nevoie de concursul popoarelor libere. Incă puterea stă în primul rând în virtutea noastră, în sacrificiul nostru.

Vom lupta din toate puterile pentru unire. Am jurat-o. Ajutați-ne!

H. COMANICIU

Președintele C.N.R.



BISERICA CREȘTINĂ





VINDECAREA SLUGII SUTAȘULUI

'Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul casei mele, ci zi numai un cuvânt și se va tămădui sluga mea.(Mt.8:8)

Iubiți credincioși,

Evanghelia de astăzi, prin adâncimea pătrunderii în psihologia sutașului și prin lărgirea evidentă a mântuirii oamenilor prin Iisus Hristos, este una dintre cele mai solicitante evanghelii.

Expresia: "Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul casei mele" este frecvent folosită în rugăciunile noastre, iar în catolicism face parte din serviciul divin:

"Domine, non sum dignus intrare sub tectu meo..."

Ceea ce este important pentru noi, o constituie extensiunea mântuirii la toate nemaurile. Sutașul care a venit la Iisus nu era Evreu, ci Roman, un păgân. Era însă un om bun. Avea, probabil, mai mulți sclavi și unul din ei era foarte bolnav de o boală grea și dureroasă, deoarece, venind la Mântuitorul îi spune:

"Doamne, sluga mea zace bolnav în casă și se chinuiește cumplit."

Sutașul nu I-a cerut nimic lui Iisus, dar rugăciunea este implicată în descrierea sumară a bolii slugii. De aceea îi și răspunde Mântuitorul:

"Venind, îndată am să-l tămăduiesc."

Nu este acest răspuns semnul grabei cu care Dumnezeu vine în ajutorul celor care Ii cer asistența cu credință? Nu răspunde Dumnezeu cu promptitudine celor care se roagă pentru cei bolnavi, pentru cei în suferință, pentru cei în persecuție?

"... rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați, căci mare putere are rugăciunea celui neprihănit... Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși." (Iac. 5: 16; 15)

Discuția dintre sutaș și Hristos ia o turnură neașteptată. In ordinea normală a desfășurării faptelor, ar fi trebuit ca sutașul să-l ia pe Iisus și să-L ducă la el acasă, ca astfel să aibă loc însănătoșirea făgăduită. Dar răspunsul sutașului ne deschide dintr'odată adâncul unei credințe care nu mai are nevoie de trepte materiale, care se sprijină doar pe forța cuvântului sfânt. In răspunsul lui găsim o convingere nestrămutată că Hristos este Dumnezeu, că puterea lui asupra lumii este necondiționată de apropiere sau depărtare și că stihiile trebue să-L asculte, așa cum un rob ascultă de stăpânul său.

Mai mult decât această credință și înțelegere simplistă, dar profundă a divinității lui Iisus, sălășluiește în sufletul sutașului roman conștiința raportului dintre el ca om și Hristos ca Dumnezeu; este raportul dintre finit și infinit, dintre absolut și temporar, pe care teologia creștină îl va dezvolta în lungi tratate, dar a cărui esență sălășluiește integral în exclamația sutașului:

"Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea."

Cine dintre noi, frații mei, este vrednic să-i poposească Dumnmezeu sub acoperământ? Si totuși, El vine și ne caută și noi Il alungăm; dar El stă veșnic în pragul sufletului nostru și doar așteaptă să-I spunem: "Intră Doamne!" Si El intră. Si nu suntem vrednici, dar am uitat să strigăm cu sutașul: "Nu sunt vrednic să intri sub acoperământul casei mele."

Sutașul explică mai departe credința lui în puterea nelimitată a lui Iisus:

"Si eu am sub mine ostași și zic unuia: "Dute!" și se duce; și zic altuia: "Vino!" și vine; și robului meu îi zic: "Fă cutare lucru!" și-l face."

Cu simplitate și forță de evocare, sutașul compară raportul dintre el și ostași cu cel dintre Mântuitorul și forțele ascunse ale firii, care trebue să asculte de el cu docilitatea cu care sluga ascultă de stăpân și sutașul de superior.

"Zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea."

De câte ori am înțeles noi, iubiți credincioși, puterea cuvântului lui Dumnezeu? Prin cuvânt a făcut Dumnezeu cerul și pământul și tot ceea ce există văzut și nevăzut; prin cuvânt, istoria pământului și a lumii se desfășoară; prin Cuvântul cel întrupat al lui Dumnezeu am fost noi mântuiți. Ceea ce nouă ne este greu să înțelegem și azi, sutașul a înțeles și mărturia lui ne este consemnată de Scriptură:

"Spune numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea."

Sutașul de atunci închipuia neamurile care, departe de cunoașterea lui Dumnezeu de care se bucurase poporul iudeu, căutau pe Domnul cu o credință nedeliberată. De aceea spune Iisus în auzul celor care erau de față:

"Dar vă spun că vor veni mulți dela Răsărit și dela Apus și vor sta la masă cu Abraham, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor."

Este o profeție și o făgăduință; este profeția prin care Iisus previne poporul evreu care nu L-a primit că va pierde întâietatea pe care a avut-o înaintea lui Dumnezeu prin Avraam, Isaac și Iacov și că va pierde împărăția lui Dumnezeu care va fi dată neamurilor care vor crede în El. Căci, așa cum a spus și Sfântul Ioan Botezătorul, descendența avraamică nu este una de sânge și carne, ci de duh. De aceea afirmă Iisus că vor veni mulți dela Răsărit și dela Apus să stea la masă cu Avraam;

Este o făgăduință pentru toți cei ce vor crede în Iisus Hristos, că vor intra în împărăția cerurilor, acceptând prin credință dumnezeirea Lui. Asemenea sutașului care Il roagă pe Hristos să-i vindece sluga fără a veni până la casa lui, tot așa neamurile, în necunoașterea lor, tânjeau după mântuire cu o credință nedefinită. Si socotindu-se nedemne de mila lui Dumnmezeu, ele strigă asemenea lui: "Doamne, noi nu suntem vrednici să intri sub acoperământul casei noastre, ci spune numai un cuvânt și sufletul nostru se va tămădui."

Despre aceste neamuri însetate după adevăr și nutrind o credință de care nu erau nici ele conștiente, a spus Iisus cuvintele menționate în evanghelia de astăzi:

"Adevărat vă spun că nici în Israel nu am găsit o credință așa de mare."

Iubiți credincioși, Sfânta Scriptură are o valoare generală care se referă la mântuirea întregii omeniri, dar are și o valoare personală, pentru fiecare din noi, căci ea ne vorbește fiecăruia prin cuvintele sfinte. Fiecare din noi a alergat măcar odată la Iisus și a încercat în fața Lui sentimentul real și adânc al nimicniciei în raport de infinitul divin, în toate sensurile afirmațiilor pozitive. Fiecare dintre noi a alergat la Iisus măcar odată în viața lui, cu sufletul bolnav de durere, de disperare și de tristeță și a strigat:

"Doamne, sufletul meu zace bolnav și rău se chinuiește. Nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va tămădui sufletul meu."

Si El ne mântuiește, căci rugăciunea care izvorăște din inimă zdrobită este ascultată.

Cu cât mai mult va asculta Dumnezeu glasul rugăciunii a doi sau trei, sau al unei biserici, sau al unui popor?

Cine vine la Fiul lui Dumnezeu să se roage pentru neamul românesc? Care din stăpânii acestui neam chinuit strigă cu durere: "Robii mei se chinuiesc cumplit în țară?" Care ierarh strigă zi și noapte pentru cei asupriți, ca glasul lui să intre în urechile Domnului ?

Intristat și în noaptea necunoașterii, poporul nostru așteaptă un stăpân milostiv care să se roage lui Iisus pentru el.

Să fim noi, preoții și credincioșii, cei care strigă:

"Doamne, nu avem un sutaș care să vină înaintea Ta pentru noi, pentru durerea neamului nostru. Suntem bolnavi de necredință, de desnădejde, de minciună și de lașitate. Spune, Iisuse, numai cu cuvântul și se va tămădui sufletul poporului român."

Si Mântuitorul va rosti cu glas dulce:

"Adevărat vă spun că nici în Israel nu am găsit o credință atât de mare."

Si se va tămădui din clipa aceea sufletul nostru și al întregului neam, AMIN.

Pr. Gh. CALCIU

EPISTOLĂ PENTRU FRATELE MEU

CUVÂNT CU OCAZIA RETRAGERII DIN PREOȚIE ACTIVĂ A PĂRINTELUI INGINER DUMITRU MIHĂESCU

IUBITUL MEU FRATE

La acest timp la care Milostivul Dumnezeu v'a învrednicit să ajungeți cu fața curată, cu inimă împăcată, cu dragoste caldă față de Biserică, față de cei încredințați să-i duceți la mântuire și față de ai noștri de acasă, vă trimit acest cuvânt, învăluit în haina curată a prieteniei.

N'am putut veni la această cinstire ce v'a făcut Parohia, Duminică 29 Mai 1988, la Detroit. In această Duminică, a Rusaliilor, la noi la Montreal, este obiceiul ca în ajun (Sâmbăta morților) și a doua zi, Duminică după Sf. Liturghie, să se meargă în corpore la cimitir pentru a se prohodi morții.

Regret enorm de mult, dar acest cuvânt sper să înlocuiască prezența mea.

Iubitul meu frate, prietenia noastră durează de câteva decenii. Mulțumim lui Dumnezeu, ea a rămas tânără și nevinovată, încălzită de focul sacru al dragostei. Acum ne pregătim s'o ducem mai departe, în cealaltă viață.

Această prietenie stiți foarte bine, are rădăcini adânc înfipte în glia și în legea strămoșească și în idealul comun de a da tot lui Dumnezeu și neamului, fără a cere în schimb nimic. Este ideea cheie care a unit o generație întreagă și din care și-a făcut crez.

Rădăcinile prieteniei noastre s'au întărit însă și în vremuri grele, în vremuri de urgie în care nu aveai un loc unde să-ți pui capul pentru odihna bietului trup și unde nu aveai o bucată de pâine pentruca să-ți astâmperi foamea. In acea vreme, imediat după al doilea război mondial, o lume se prăbușea și pe ruinele ei se ridica alta.

Cei din generația noastră care rămăseseră în țară, sau cei care ne găseam în afara hotarelor României, noi toți fuseserăm martori cum țara ne fusese amputată și cum străinii o ocupaseră. Speranța în vremuri bune și drepte era luată de vârtejul noii orânduiri și spulberată în neant, iar nostalgiile și nostalgicii erau confruntați cu realități teribil de crude. Poporul român se pregătea de un alt calvar și de alte sacrificii, poate cele mai mari din întreaga sa istorie.

Noi cei din afară erampribegi. Colindam țările în lung și în lat, printr'un coridor întunecat, cerșind în Occident dreptate, libertate și omenie. Noi cerșetorii timpurilor moderne nu aveam drept la zâmbet. Ochii ne erau înlăcrimați și îndurerați. Ne căutam o nouă așezare într'o lume care nu putea să ne înțeleagă.
înțeleagă.

Noi cei din afară, primiserăm poruncă de Sus din Cer, să nu ne întoarcem acasă. Pe zi ce trecea, imaginea țării devenea asemănătoare umbrelor eroilor homerici din Hades. Noi pribegii eram Ulise în căutarea patriei pierdute. Dorul de acasă era chinuitor. Viitorul țării îl întrevedeam ca pe cea mai mare dramă a istoriei noastre, într'o lume în care valorile de libertate și de respect față de om își pierdeau dreptul de cetate și în care patimile, pasiunile și ura se deslănțuiau vijelios.

Pentru a supraviețui moral și spiritual, îți aduci aminte iubitul meu frate, ne imaginam îndemnuri și speranțe, făgăduinți și visuri. La pronunțarea cuvântului România, ne încălzeam, iar în tâmplele noastre bătea puternic sângele nevinovat al tinereții, gata de orice sacrificiu.

Așa noi cei cinci, ne-am regăsit în 1945 în inima Franței, la Paris și am scos acolo primul ziar românesc în exil, primul strigăt românesc. Acel ziar se numea DACIA. După ce l-am distribuit oficialităților, oamenilor de litere și de cultură, ne-am dus la Biserica din Paris, la adăpostul marilor umbre, sub protecția acelora care ne dăduseră în 1859 Unirea Moldovei cu Muntenia, sub protecția acelora care urziseră Unirea cea Mare din 1918 și sub protecția eminentelor figuri ale ortodoxiei românești, preoți care au slujit la Biserica din Paris, în frunte cu Arhimandritul Iosafat Snagoveanu.

Iți aduci aminte iubitul meu frate cum am intrat în Biserică cu frică și cutremur. Călcam pe loc sfânt și sfințit de credință și dragoste de Dumnezeu și de pământul românesc. Tot timpul Sfintei Liturghii am stat drepți ca lumânarea. Ne oferam ofrande Bisericii îngenunchiate și neamului căzut în sclavie. Lacrimile noastre curgeau în Oceanul Milei lui Dumnezeu.

In fața destinului comun, legați puternic inimă de inimă, prietenia noastră lua dimensiunea SLUJIRII LUI DUMNEZEU SI NEAMULUI.

Dragostea Dv., iubitul meu frate, de

Continuare in pag 15

EVANGHELIA EXILULUI (Iulie 1988)

PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

— Sergiu GROSSU —

Ateii ne deplâng pe noi, creştinii, şi ne compătimesc. "Vai de capul vostru, spun ei. V'aţi nenorocit cu totul... v'aţi sălbătăcit... Nu mai vreţi să ştiţi de aventuri sentimentale, de beţii, de combinaţii şi afaceri rentabile... Vă pierdeţi frumoşii ani ai tinereţii în biserică... Vă bateţi, pur şi simplu, joc de viaţa voastră, de familia voastră, de copiii voştri..."

Insă lucrurile stau altfel, ne învaţă Evanghelia. Cine trăieşte în preajma Mântuitorului, cine merge după El, spre Impărăţia lui Dumnezeu, nu are de ce să regrete, pentrucă "viaţă lui acum este o "visţă din belşug" (Ioan, 10.10), o viaţă adevărată, luminoasă, vie. Noroadele care s'au luat după Isus "pe jos", în ziua înmulţirii pâinilor, n'au rămas în pagubă. Strădania lor, alergarea lor n'a fost inutilă. De ce? Domnul, când "a văzut o gloată mare, I s'a făcut milă de ea, şi a vindecat pe cei bolnavi". In plus, cu cinci pâini şi doi peşti a hrănit, în chip minunat, "ca la cinci mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii" (Matei, 14-21).

Sf. Scriptură recunoaşte importanţa hranei materiale, de fiece zi. Proorocul Ilie, fugind de mânia Isabelei, s'a culcat şi a adormit sub un ienuper. Si iată că l-a atins un înger şi i-a zis: "Scoală-te şi mănâncă." El s'a uitat, şi la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe nişte pietre încălzite şi un ulcior cu apă (1 Impăraţi, 19.5-6). De aceea şi noi, în rugăciunea domnească spunem: "pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi..." Iar în Cuvântarea de pe munte, Mântuitorul se adresează mulţimilor venite să-L asculte: "Nu vă îngrijoraţi dar zicând: Ce vom mânca? sau: Cu ce ne vom îmbrăca? Sau: Ce vom bea? Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele" (Matei, 6. 31-32).

Noi avem trebuinţă de hrana zilnică - aşa ne arată Cuvântul lui Dumnezeu, condiţionând: "Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni, 10. 31). Insă concomitent cu mâncarea materială, necesară vieţii biologice, se impune mâncarea spirituală, indispensabilă creşterii duhovniceşti, după cum citim: "Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa vecinică şi pe care v'o va da Fiul omului..." (Ioan, 6.27)

Esenţialul, în viaţa de credinţă, este hrana sufletului. Lucrul acesta nu ar trebui să-l uite Românii diasporei, chiar dacă unii dintre ei şi-au părăsit ţara numai şi numai pentrucă "îi silea foametea", ca pe Egiptenii din timpul lui Iosif (Geneza, 47. 20). Să nu neglijăm faptul că Mântuitorul a înmulţit pâinile şi peştii, ca să sature noroadele flămânde, fără a uita să se ocupe şi de hrana sufletească, oferindu-le "vestea cea bună", propovăduind Evanghelia Impărăţiei lui Dumnezeu. De aceea Ap. Pavel îndeamnă: "Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Coloseni, 3. 2). Deoarece, ne spune tot el, "Impărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt" (Romani, 14-7).

In ce constă mâncarea spirituală? După ce fel de hrană ni se cere să flămânzim?

1) "Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!" (Matei, 5.6)

2) "Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis" (Ioan, 4. 34).

3) "Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei, 4.4). De unde invitatia Psalmistului: "Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul!" (Ps. 34. 8).

"Pâinea noastră cea de toate zilele", pentru sufletul nostru, este Isus Hristos. El se recomandă ca "Pâinea vieţii", "Pâinea care s'a pogorît din cer", "Pâinea vie" care este trupul Său şi pe care-l oferă, în Sf. Cuminecătură, "pentru viaţa lumii" (Ioan, 6. 35, 41, 51).

Să nu jinduim după mâncările pieritoare ale societăţii în care trăim, să nu ne hrănim cu "nădejdi înşelătoare care nu slujesc la nimic" (Ieremia, 7.8), ca să nu ni se reproşeze şi nouă: "Mâncaţi, şi tot nu vă săturaţi, beţi, şi tot nu vă potoliţi setea..." (Hagai, 1.6) Chiar dacă mediul ambiant, prin organizaţiile sale politice, prin asociaţiile sale culturale, prin tot soiul de firme tentante, caută să ne atragă, adememindu-ne cu cuvintele bogatului căruia i-a rodit ţarina: "Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea şi veseleşte-te!", noi, pribegii lacrimei şi-ai dorului neostoit, să nu ne despărţim de Isus. Exilul românesc are nevoie de El, "nădejdea slavei", Cel ce poate sătura mulţimile înfometate după adevăr şi neprihănire, aşa cum a săturat gloatele din Evanghelie cu cele cinci pâini şi doi peşti. Nevoia prezenţei lui Isus ar trebui s'o simtă şi cărturarul, şi omul de ştiinţă, şi luptătorul politic în care mai pâlpâie candela dorinţei întoarcerii acasă, în România liberă de mâine. Fără Isus, nici noi, nici neamul căruia aparţinem, nu putem trăi. El reprezintă totul pentru viaţa noastră. El este însăşi viaţa.

Mi-aduc aminte de istorioara unui bătrân care susţinea, cu tărie, în faţa tuturor, că nu are nevoie de Isus Hristos, că lui îi este suficientă credinţa în Dumnezeu Tatăl. Aflându-se, într'o vară, la băi, un preot, care l-a auzit grăind despre inutilitatea credinţei în Isus, l-a întrebat:

- Ce cauţi D-ta aici? Ce vânt te-a adus?

- Sunt grav bolnav, părinte. Am pietre la rinichi...

- Aha, ai pietre la rinichi şi-ai venit să -ţi cauţi de sănătate... De ce n'ai făcut aceasta cu vreo zece ani în urmă?

- Nu simţeam nevoia, a răspuns bătrânul. Dar acum nu mai pot suporta durerile...

- Tot aşa ai să procedezi, stimate domn, şi atunci când vei afla că ai pietre pe cuget: pietrele păcatelor, pietrele unei vieţi trăită în deşertăciune... Atunci ai să simţi nevoia unui doctor, a unui Mântuitor, care să te vindece, care să te uşureze de pietrele nelegiuirilor comise în atâtea şi-atâtea împrejurări... Atunci abia ai să înţelegi chemarea Lui: "Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă..."

Da, noi avem nevoie de Isus, "Pâinea care s'a pogorît din cer". Cine umblă cu Domnul, cine se ia după El, nu va flămânzi niciodată. "Toţi au mâncat şi s'au săturat", ne asigură evanghelistul Matei. Ca atare, să ne încredem în El. Să nu ne îndoim ca ucenicii care i-au zis: "Locul acesta este pustiu şi vremea iată că a trecut; dă drumul noroadelor să se ducă prin sate să-şi cumpere de mâncare." Să nu grăim ca Andrei: "Este aici un băieţel, care ar cinci pâini de orz şi doi peşti; dar ce sunt acestea la atâţia?"

Noi să rămânem cu Isus şi la bine şi la rău, şi'n vreme de libertate şi'n toiul prigoanelor. Si să lăsăm toate problemele care ne frământă - inclusiv problema existenţei materiale, în dureroasa noastră băjenie - pe seama Aceluia care a zis: "Uitaţi-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu seceră, n'au nici cămară, nici grânar; şi totuşi Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cât mai de preţ sunteţi voi decât păsările!" (Luca, 12.24)

Isus Hristos ne-ajunge! Conştienţi de valoarea jertfei de pe Golgota, să nu răspundem cu indiferenţă la dragostea Lui, să nu ne împietrim inima, îndepărtându-ne de El. Ci, ca şi Simon-Petru, să strigăm din adâncul fiinţei noastre dezorientate: "Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice!"

ENIGMA UNUI SURDO-MUT CĂZUT DIN CER

F.B.I. ŞI POLIŢIA CAUTĂ SĂ IDENTIFICE UN COPIL SURDO-MUT

Realitatea depăşeşte fictiunea. Aceasta s'a întâmplat în Mexic, aproape de frontiera americană. De luni de zile, locuitorii din Juarez, F.B.I. din El Passo şi din Washington, ca şi centrul de cercetări pentru copiii dispăruţi caută să reconstituie trecutul unui copil de 7-8 ani, singur pe lume. Căzut din cer, chiar în sens literal. El nu poate comunica cu semenii decât prin desene, căci este surdo-mut. De luni de zile, el nu desenează decât avioane distruse, aripi frânte, morţi. Sabbat, acesta este numele lui, pentrucă a fost descoperit într'o zi de Sâmbătă, pare a fi singurul supravieţuitor al unei catastrofe aeriene şi încearcă să o explice în felul lui, cu creioane colorate.

Jacques Lazmann, în LAMA ALBASTRA, a povestit odiseea unui copil scăpat printr'un miracol dintr'un accident de avion în Anzi şi care a devenit Moise al Indienilor care l-au primit. Dar romancierul nu şi-a imaginat un erou incapabil de a-şi povesti trecutul. Dacă Sabbat nu are ochii albaştri ai lui Lama, el deţine nişte secrete grele pe care poliţia şi medicii se străduiesc zadarnic să i le smulgă, adică, istoria şi identitatea sa, bulversate de o dramă.

Când o locuitoare din Juarez, oraşul mexican din faţa lui El Paso, de cealaltă parte a lui Rio del Grande, a zărit un copil într'o zi de Sâmbătă a ultimului Noembrie, copil cu păr castaniu şi ochi bruni, ea l-a considerat un cerşetor, unul din acei copii care trag de mână pe călători pentru a obţine ceva şi i-a întins o bancnotă de 1000 de pesos. Dar copilul a refuzat banii. Ceea ce el aştepta dela femeie era ceva mult mai important: ca ea să-l redea familiei sale, să-i redea propria sa identitate, poate chiar auzul şi graiul lui din trecut, viaţa lui anterioară.

Viaţa lui anterioară! Anchetatorii dela F.B.I. şi medicii încearcă cu disperare, punând cap la cap puţinele informaţii pe care le au, fără a reuşi mare lucru. Sabbat îi ajută în felul lui. El desenează. Desenează avioane, aripi de avioane, accidente de avioane, avioane dislocate, corpuri umane dislocate. Corpurile părinţilor săi, cred medicii. El s'a desenat pe el însuşi părăsind epava, lăsând în urmă cadavrele.

Intr'o zi, a scris pe aripa unui avion stângaci desenat, două numere: "28 D" şi "23". O informaţie preţioasă care ar putea duce, eventual, la identificarea eventualei catastrofe aeriene căreia copilul i-a supravieţuit.

Terry Kincaid, un agent F.B.I. spune că au fost multe accidente de avion spre sfârşitul lui 1987 în Mexico. Cum să stabileşti cu certitudine în care din ele s'a aflat Sabbat? El ar fi putut să vină pe jos de foarte departe, după sinistrul care s'ar fi putut desfăşura în plin deşert mexican, de exemplu. Prea multe condiţionale pentru un accident.

Sabbat păstrează tăcerea cu obstinaţie despre oribilele suferinţe prin care a trecut. A arătat numai nişte cicatrice profunde pe care le are pe spate şi pe abdomen. Dacă într'adevăr copilul a scăpat dintr'o catastrofă, violenţa şocului psihologic şi fizic au putut foarte bine să-i taie net facultatea de a auzi şi vorbi.

După examinare, medicii sunt de părere că până la accident, el a posedat ambele aceste facultăţi. In sprijinul acestei păreri, Kincaid povesteşte:

"Intr'o zi, el a încercat să murmure foarte slab ceva. Dar medicii cred că el nu va putea vorbi cu adevărat înainte de un an de acum încolo, şi numai după o operaţie destinată să-i redea auzul.

ABANDONAT SAU RAPIT

In aşteptare, Sabbat trăieşte într'un centru de copii la Suarez. El apare fericit şi nu-şi părăseşte niciodată sacul de voiaj, ca şi cum ar aştepta să se întoarcă acasă în fiecare zi," spune mai departe Terry Kincaid.

Copilul căzut din cer trăieşte în speranţă. Izolat în lumea sa interioară, el nu ştie că toată mass media din Mexico şi Statele Unite au publicat fotografia sa, în aşteptarea faptului că o familie îşi va manifesta dorinţa de a vedea copilul pentru a-l recunoaşte. El nu ştie că F.B.I. se pierde în tot felul de conjuncturi, socotindu-l când răpit, când abandonat şi că deja portretul lui a fost comparat cu cel a 13 copii dispăruţi şi iarăşi nu ştie că cercetările au fost orientate spre familii de militari şi de poliţişti pentrucă, într'o zi a tresărit în faţa unei uniforme. El ştie adevărul. El este singurul care îl cunoaşte.

Veziane de Vezin

(France Soir, 8 Iunie,1988)

EPISTOLĂ CĂTRE FRATELE MEU

Urmare din pag 14

Dumnezeu şi de Biserică, v'a deschis larg drumul spre Sfânta şi Cinstita Preoţie.

Ce putea fi mai frumos pentru un om care era deja în slujba lui Dumnezeu şi a neamului decât să fie chemat să primească harul cinstitei preoţii! Si de atunci, v'aţi pus la dispoziţia înfometaţilor de pâine şi a însetoşaţilor de apă vie, de adevăr şi de dreptate. Aţi pus plugul pe brazdă de foc şi aţi arat şi aţi semănat Cuvântul lui Dumnezeu, cu nădjdea că el va rodi şi că va da rod însutit. Amvonul l-aţi însufleţit, făcând albie adâncă graiului românesc, propovăduind nădejdea în bucuria învierii şi îndemnul către jertfa din care va răsări mântuirea. Preoţia Frăţiei Voastre n'a fost meserie, ci a fost şi a rămas vocaţie. Preoţia Frăţiei Voastre a fost apostolat. Aţi încercat să reclădiţi în numele Sfintei Treimi.

Falnicul şi dârzul stejar, neaplecat de nici o furtună, magul călător prin Germania, prin Franţa, prin Brazilia şi prin Detroit, se retrage ca să devină simbol şi pildă vie pentru preoţii şi pentru Românii din exil.

Inţeles numai de cei ce trăiesc fenomenul religios şi românesc pe ascuţişul nervilor şi pe jeratecul simţirii, credinţa şi faptele creştineşti şi româneşti ale Preotului Inginer Dumitru Mihăescu pot fi socotite ca o candelă care merită să ardă pe altarul Bisericii şi al patriei române.

Preotul Inginer Dumitru Mihăescu, prin purtare a validat prestigiul preoţiei, prin ataşament şi fidelitate a validat prestigiul dragostei de Dumnezeu şi de om, prin inflexibilitate a validat prestigiul onoarei şi al suferinţei şi a mai validat încă un lucru şi anume, că Biserica Mântuitorului Iisus Hristos trebue să fie iubită până la ultima suflare.

Pentru încheiere îmi îngădui iubitul meu frate să împletesc o rugăciune cu trei fire, care îmi sunt la fel de scumpe:

Doamnei Preotese Elisabeta, îi aduc recunoştinţă, dragoste de frate şi admiraţie, pentrucă a fost şi s'a comportat ca o doamnă, pentrucă a fost o mamă şi soţie rară, şi pentrucă a iubit Biserica mai mult ca familia sa. Dumnezeu s'o odihnească în pace.

Frăţiei Voastre, iubitul meu frate, vă urez sănătate şi bucurie după Dănuţ şi familia sa. Restul vieţii să-l transformaţi într'o lungă şi neîntreruptă rugăciune. Zilnic, în genunchi să-l rugaţi pe Dumnezeu să aibă milă de ai noştri, cei lăsaţi acasă şi de noi cei de aici, să ne iubească aşa cum suntem, cu tot ce este viu în noi şi cu tot ce este uscăciune. Avem nevoie mult de iubirea lui Dumnezeu şi este nevoie de iubirea noastră faţă de toţi ai noştri. Mântuirea neamului şi a noastră este în funcţie de cât iubim şi de cât merităm prin fapte iubirea lui Dumnezeu.

Lui Dănuţ, soţiei şi familiei, le spun cu emoţie că-i iubesc ca şi pe ai mei. Fiţi îngăduitori cu neputinţa omenească. Bucuria care nu apune niciodată, aşteaptă răbdătoare la capătul îngăduinţei.

Vă îmbrăţişez cu dragoste de frate,

Pr.Dr. Petre POPESCU

LA SOULTZMATT-HAGUENAU-DIEUZE, ÎN MAI 1988

—Constantin MAREȘ—



CIMITIRUL MILITAR ROMANESC DIN SOULTZMATT Foto: Constantin Mareș

Comemorarea Zilei Eroilor, care în Regatul României se făcea doată cu prăznuirea sărbătorii religioase a Inălțării, a devenit o adevărată tradiție a pribegiei românești, ce o continuă astfel pe cea de odinioară din țară.

Sâmbătă 21 Mai, prima zi liberă, -în Occident, nu și în țară, - după sărbătoarea ortodoxă, s'au adunat în Valea Păstorului din Alsacia, la cimitirul militar românesc din Soultzmatt, peste 100 de Români din Germania, Franța și Elveția. Sub tricolorurile fluturânde, roșu, galben și albastru, și cel francez, s'a săvârșit de către Părintele Dumitru Popa din Freiburg, slujba de pomenire a celor aproape 700 de ostași români morți în prizonierat înprimul război mondial și ale căror rămășițe odihnesc departe de pământul pentru care au luptat. Fiind și ziua Sfinților Impărați Constantin și Elena, au fost pomeniți Regina Mamă Elena, Constantin-Dinu Brătianu, Constantin Bebe Brătianu precum și alții ce au purtat acest nume de botez.

Răspunsurile la slujbă le-au dat membri ai corurilor bisericilor din Frankfurt și Freiburg, apoi, Părintele Popa a rostit un mișcător cuvânt, adresându-se direct celor înmormântați în pământ francez.

Au fost pomeniți toți cei care au luptat și contribuit la apărarea pământului românesc, întregirea și libertatea țării, rostindu-se și nume precum cele ale Regelui Ferdinand, Regina Maria, ale lui Ionel Brătianu, Iuliu Maniu, Vaida-Voevod, Take Ionescu, ale Mareșalilor Averescu, Prezan și Ion Antonescu.

Fostul deținut politic Remus Radina, autorul cutremurătoarei cărți "Testament din Morgă" și inițiator al pelerinajului dela Soultzmatt, a semnalat că făcând o atentă cercetare a documentelor locale, a aflat de numele Elvețianului Max Dolfuss, care în urmă cu 7 decenii, ca delegat al organizației internaționale geneveze, a încercat, cât a putut, să ușureze soarta Românilor căzuți prizonieri, iar după terminarea războiului s'a străduit pentru adunarea rămășițelor celor morți, într'un mare cimitir.

Foștii deținuți politici români aflați în Elveția, au depus în aceste zile flori pe mormântul lui Max Dolfuss, din cimitirul depe marginea Lacului Leman.

Au mai luat cuvântul, veniți din Paris, Dan Cernovodeanu și Cicerone Ionițoiu.

La marea cruce din cimitir au fost depuse jerbe din partea Asociației Foștilor Deținuți Politici Anticomuniști (Franța) și a exilului românesc.

Ca în toți anii, pe câmpul din apropiere, a urmat tradiționalul praznic românesc la care au luat parte toți cei care au asistat la comemorare. Un grup de 15 foști deținuți politici, reprezentând Uniunea Foștilor Deținuți Politici cu sediul la Geneva (UDPR) și Asociația Foștilor Deținuți Politici Anticomuniști (ADAR) au hotărît ca și pe viitor să acționeze cât mai strâns, participând în comun la manifestări și activități românești, în spiritul solidarității create în închisorile din țară.

Intâlnirii dela Soultzmatt i-au urmat în ziua de Duminică 22 Mai 1988, slujbe și comemorări la Haguenau, în Alsacia, și la Dieuze, în Lorena, unde se află alte morminte de ostași români: mai multe sute la Haguenau și aproape o mie la Dieuze, fiind grupate în jurul unui monument din piatră ridicat ostașului român și care poartă săpate versuri în română și franceză, scrise la vremea respectivă de Elena Văcărescu.

Dat fiind marele umăr de soldați români ce odihnesc la Dieuze și ținând seama de amplasament în cimitirul militar al orașului, cred că după obținerea cuvenitei aprobări a autorităților franceze competente, printr'o colectă făcută în bisericile libere românești din Occident, ar putea fi ridicat la Dieuze, așa cum este la Soultzmatt, un catarg pe care să fie înălțat tricolorul românesc, cu atât mai mult, cu cât costul acestuia ar fi destul de modest.

Comemorările dela 21 și 22 Mai din acest an, când se împlinesc șapte decenii dela făurirea României Mari prin reunirea Basarabiei și întregii Bucovine și prin reîntregirea Basarabiei, constituie o dovadă a unei duble solidarități românești: a celei din exil și a exilului cu țara, precum și continuarea în condițiile libertății, a unor tradiții cărora în patrie, forța le poate opune oprimarea, dar nu și uitarea.



SLUJBA ROMANEASCA LA CRUCILE ROMANESTI DIN HAGENAU, ALSACIA, FRANTA
Foto: Constantin Mareș

ROMFEST'88

-70 DE ANI DELA MAREA UNIRE-

30 SEPTEMBRIE- 2 OCTOMBRIE 1988

CLEVELAND. OHIO

ANUNŢURI IMPORTANTE

1. CEI CE DORESC SĂ PREZINTE LUCRĂRI ÎN CADRUL "ROMFEST'88" SUNT RUGAŢI A TRIMITE O COPIE A LECTURII CE VA FI PREZENTATĂ PÂNĂ LA 1 SEPTEMBRIE 1988 LA ADRESA DE MAI JOS,ÎN ATENŢIA PREŞEDINŢILOR DE SECŢII:

-ISTORIE- PROF. UNIV. NICOLAE ILIESCU
"INFLUENŢA MARII UNIRI ÎN ISTORIA NEAMULUI ROMÂNESC"

-CULTURĂ—ŞTIINŢĂ- DR. EMIL VICAŞ
"INFLUENŢA MARII UNIRI ÎN CULTURA ŞI ŞTIINŢA ROMÂNĂ"

-PROBLEME CURENTE- PROF. UNIV. JOHN HALMAGHI
"ROMÂNII DIN LUMEA LIBERĂ ŞI UNIREA"

2. ORGANIZAŢIILE, GRUPURILE ARTISTICE ŞI PERSOANELE INDIVIDUALE CARE DORESC SĂ PARTICIPE LA CONCURSURILE ARTISTICE, SUNT RUGATE SĂ-ŞI ANUNŢE PARTICIPAREA PÂNĂ LA 1 SEPTEMBRIE 1988, LA ADRESA DE MAI JOS.

3. CLUBURILE DE FOTBAL CE DORESC SĂ PARTICIPE LA CAMPIONATUL PENTRU CUPA "ROMFEST'88" SUNT RUGATE SĂ-ŞI ANUNŢE PARTICIPAREA PÂNĂ LA 1 SEPTEMBRIE 1988 LA ADRESA DE MAI JOS.

ROMFEST'88
ST.MARY'S ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
3256 WARREN RD CLEVELAND, OHIO U.S.A. 44111

REZERVAŢI

CAMERE SCRIIND DIRECT LA HOTEL PÂNĂ LA 30 AUGUST 1988.
NU SE GARANTEAZĂ ONORAREA CERERILOR DE CAMERE DUPĂ ACEASTĂ DATĂ

MARRIOTT
4277 WEST 150 TH STREET, CLEVELAND, OHIO, 44135
TEL: (216) 252 5333
DOUĂ PATURI:$ 62.15

DAYS INN
4181 WEST 150 TH STREET CLEVELAND, OHIO, 44135
TEL: (216) 252 7700
DOUĂ PATURI: $ 45.00

NU UITAŢI SĂ MENŢIONAŢI "ROMFEST"

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DECLARAŢIE DE CONSTITUIRE A SECŢIEI EXTERNE S.L.O.M.A.R.

La adunarea din Los Angeles prilejuită de comemorarea zilei naţionale a României, s'a anuntat pe data de 10 Mai 1988 înfiinţarea Secţiei Externe a Sindicatului Liber S.L.O.M.R.

Constituirea acestei reprezentanţe externe a sindicalismului liber românesc este o necesitate obiectivă, dată fiind ruptura şi lipsa de dialog care există în România între pătura suprapusă şi masele de oameni ai muncii, situaţie care face imposibilă funcţionarea pe faţă, oficială, a Sindicatului liber în România.

După cum se ştie FRICA păturii conducătoare din România faţă de muncitorimea pe care pretinde că o reprezintă (a declanşat începând din primăvara lui 1979, când a luat fiinţă pe pământ românesc, primul Sindicat Liber şi INDEPENDENT de puterea politică de Stat,) o teroare în masă faţă de valul de aderenţi şi simpatizanţi ai mişcării libersindicaliste.

In virtutea acestei frici au avut loc întemniţări ale fondatorilor şi ale multora dintre aderenţi la Sindicatul Liber, expulzări, dispariţii de persoane, etc.

Este o mândrie pentru noi ca Români, că Sindicatul S.L.O.M.R. a apărut cu doi ani înaintea Solidarităţii Poloneze. Apariţia în aceste două ţări a unor mişcări libersindicaliste asemănătoare, este o consecinţă a situaţiei economice asemănătoare în România şi Polonia. Ambele ţări sunt confruntate cu o criză economică generalizată, care determină o scădere continuă a nivelului de trai al populaţiei. Ambele ţări sunt semnatare ale Pactului Internaţional al Drepturilor Civile şi Politice, Economice şi Culturale (ratificat de România prin decretul 212 din 1974), care prevede dreptul muncitorilor de a se asocia în sindicate libere care să le apere în mod real interesele. Or, cum Sindicatele Oficiale sunt, conform doctrinei leniniste, curele de transmisie ale puterii politice, muncitorii români şi polonezi s'au organizat în mod independent în Sindicate Libere, care să-i reprezinte cu adevărat.

In Polonia unde represiunea nu este atât de brutală ca în România, este posibil un dialog între conducere şi muncitori, dovadă recentele evenimente dela Gdansk.

In România dialogul constructiv e imposibil, dovadă reprimarea cu cruzime a revoltei muncitorimii din Braşov.

Or, greva minerilor din Valea Jiului în 1977, constituirea primului sindicat liber S.L.O.M.R. în 1979 şi revolta muncitorilor din Braşov, în 1987, reprezintă de fapt unul şi acelaşi lucru SINDICALISM LIBER ROMANESC.

Secţia Externă a S.L.O.M.R. se vrea tocmai o purtătoare de cuvânt în lumea liberă a muncitorimii române, aflată în imposibilitate de a-şi apăra drepturile.

Drepturile pentru care luptă muncitorii români sunt prea bine cunoscute: dreptul la condiţii de muncă civilizate, dreptul la o plată cinstită a muncii prestate, dreptul la căldură, lumină şi hrană, dreptul la o asistenţă medicală corespunzătoare, dreptul la cinci zile de muncă săptămânal, suprimarea muncii patriotice care este de fapt, muncă forţată etc.

Satisfacerea acestor drepturi nu ar pune cu nimic în primejdie actualul sistem impus României.

Secţia Externă a S.L.O.M.R. se declară solidară cu demonstraţiile de simpatie faţă de poporul muncitor român, care au avut loc în Februarie anul acesta, la Varşovia, Budapesta, Praga.

Secţia Externă a S.L.O.M.R. urmăreşte să susţină drepturile elementare ale muncitorilor români în faţa unor foruri sindicale internaţionale cum ar fi confederaţia mondială a muncii, confederaţia internaţională a sindicatelor libere şi organizaţia internaţională a muncii, organ al O.N.U.

De altfel, în primăvara lui 1988 Dr. Ionel Cană, fondator al S.L.O.M.R., a primit deja o scrisoare de simpatie şi recunoaştere a activităţii Secţiei Externe a S.L.O.M.R. din partea lui Blaise Robel, reprezentantul permanent al Confederaţiei Mondiale a Muncii, cu sediul la Geneva.

Secţia Externă a S.L.O.M.R. intenţionează să păstreze un contact strâns cu Sindicalismul Liber Românesc.

Toţi cei doritori să-şi exprime adeziunea sau simpatia faţă de S.L.O.M.R. Secţia Externă, sau să facă propuneri de îmbunătăţire a activităţii acesteia, pot scrie la următoarea adresă:

S.L.O.M.R., P.O. Box 7007 Flushing, N.Y. 11351.

Suntem încrezători în maturitatea conştiinţei muncitorimii române, în succesul luptei muncitorilor români pentru drepturi elementare, în unitatea Românilor de bună credinţă de pretutindeni.

Dr. Ionel CANĂ

Consiliul de coordonare a Secţiei Externe a S.L.O.M.R.:

- Dr. Ionel Cană, Preşedinte şi consilier în probleme de medicina muncii.
- Lucian Cruceanu, Vice-preşedinte şi consilier cu optimizarea muncii.
- Gh. Braşoveanu, Vice-preşedinte şi consilier economic.
- Alexandru Nagy, Consilier cu problemele muncitorilor maghiari.
- Carol Ghifton, Consilier cu problemele muncitorilor germani.
- Carmen Popescu, Consilier al mişcării feministe din cadrul S.L.O.M.R.
- Nicolae Dascălu, Consilier cu relaţiile intersindicale.
- Ilie Negru, responsabil cu problemele ţărănimii muncitoare.
- Andrei Calciu, responsabil cu problemele tineretului.
- Dimitrie Ianculovici, Pastor, Consilier religios.

INVITAŢIE

Biserica Greco-Catolică Sf. Maria din Dearborn, Michigan, va avea picnic-ul anual Duminică 17 Iulie a.c., în grădina de lângă biserică.

Sunt invitaţi toţi Românii şi prietenii noştri.

Picnic-ul începe la ora 12.00 p.m.

Se vor servi sarmale, mititei, gogoşi bănăţene, etc.

Intrarea este gratuită.

Consiliul Parohial

SOŢII FUNDERBURK:

DOI ROMÂNI DE ORIGINĂ AMERICANĂ

"Frăţia Ortodoxă" (o auxiliară a Episcopiei dela Vatră), Biserica Unită şi Uniunea şi Liga au organizat un turneu de conferinţe prin centrele româneşti având ca vorbitor principal pe Dl. David B Funderburk, fostul Ambasador american la Bucureşti.

Duminică, 15 Mai, Dl. Funderburk a luat parte la banchetul dat în folosul orei religioase de radio susţinută de cele patru biserici ortodoxe române din Detroit. Banchetul a avut loc în sala Catedralei "Sf. Gheorghe" din Southfield.

Maestru de ceremonie a fost d-na preoteasă Suzan Tofan.

P.S. Nathaniel şi părintele Marin Mihalache au explicat importanţa orei religioase, care transmite atât în limba română cât şi engleză (Română: Păr. Mihalache, engleză: P.S. Nathaniel, N.R.).

Primit cu aplauze, vorbitorul principal a subliniat dela început neînţelegerile dintre el şi Departamentul de Stat care-i cerea să urmeze linia trasată de Kissinger:

Să închidă ochii la crimele lui Ceauşescu în speranţa că politica lui de "Independenţă" îl va îndepărta de Moscova. O teorie care s'a dovedit greşită.

Acum lucrurile au început să fie privite prin altă prismă: Am primit, după oarecare întârziere, permisia de a tipări cartea "Pinstripes and Reds", dar din motive de securitate unele informaţii au trebuit să fie eliminate.

Spicuim din conferinţa d-lui Funderburk:

Pericolul comunist există! Ei au debarcat pe noul continent: Cuba, Nicaragua, şi vor să-şi întindă puterea şi asupra altor ţări vecine.

Regimul din ţară, prin agenţii dezinformatori, vor să-şi neutralizeze opoziţia, şi întrebuinţează tot felul de mijloace:

Celor strânşi în jurul Bisericilor, comuniştii atei le dau sfatul că Biserica nu trebue să se amestece în politică.

A protesta şi demasca pe cei care vor să distrugă lăcaşurile sfinte, nu înseamnă politică, înseamnă că-ţi aperi credinţa!

A protesta şi demasca pe cei care-ţi distrug tezaurul naţional, nu înseamnă politică, înseamnă că-ţi aperi tradiţia şi limba.

Dacă vrem să supravieţuim şi să nu ni se facă nedreptăţi, trebue să ne unim şi să protestăm în grup.

Episcopul Trifa n'ar fi căzut victima celor care încercau să-l doboare, dacă Românii ar fi protestat cu mai multă vehemenţă.

"Nu pot să dorm--a spus Dl. Funderburk--de ceea ce mi-au spus Românii şi de ceea ce se petrece în ţară!"

"Este o misiune creştină şi politică ca să spunem adevărul despre comunism".

D-na Betty Funderburk, vorbind în limba vechilor cazanii:

"Eu nu voi uita că în inima mea sunt Română".

La sfârşit publicul în picioare a aplaudat momentul emoţionat când P.S. Nathaniel l-a îmbrăţişat pe Dl. Funderburk, solul care ne-a adus strigătul de durere al neamului martirizat pentru credinţa lui în Dumnezeu.

Reporter

ZECE MAI LA MONTREAL

In tradiţia poporului român, sărbătorile naţionale au avut mereu un sens comemorativ, de preamărire a evenimentelor şi oamenilor care au constituit pietrele de temei ale zidirii naţionale. Dar mai mult, ele au avut şi o importanţă educativă, fiind lecţii de sinteză a istoriei noastre. Sunt un fel de "memento" periodic ce ne aminteşte că suntem Români şi, deci, că suntem solidari cu istoria şi viaţa patriei noastre. Aceste aniversări festive sunt oaze de reîmprospătare a conştiinţei de Român; izvoare de adăpare şi inspiraţie din idealul neamului.

Pătrunşi de aceste sentimente, Românii din Montreal au sărbătorit ziua Independenţei şi a instaurării Monarhiei Române, în sala Centrului Cultural Român. Realizarea seratei de Zece Mai s'a făcut cu acordul asociaţiilor noastre: Asociaţia Română din Canada, Societatea Constantin Brâncoveanu, Centrul Cultural, Ora de Radio şi Fereraţia Asociaţiilor Române din Canada, cu concursul direct al Bisericilor noastre tradiţionale: Biserica Greco-Catolică şi Biserica Ortodoxă "Bunavestire", cu Asociaţia Doamnelor. Animatorul programului festiv a fost părintele paroh Petre Popescu.

Sărbătoarea s'a deschis cu Te-Deum-ul tradiţional. In cuvâtul introductiv, Preotul Petre Popescu a înălţat odă de preamărire vitejiei româneşti şi tuturor celor care şi-au zidit osemintele în ctitoria istoriei noastre.

Miezul seratei l-a constituit discursul Domnului Stefan Mitescu. Conferenţiarul a dezvoltat şi a ilustrat cu multă acurateţă intelectuală faptele şi evenimentele care au dus la desăvârşirea Independenţei Române şi la întemeierea Regatului. A fost o frumoasă lecţie de istorie.

In completare, pentru ca lecţia să devină şi mai grea de înţelesuri, Domnul Paul Dâncescu ne-a prezentat, în diapozitive, pe Nicolae Grigorescu, părintele picturii româneşti, ca reporter-pictor al Războiului de Independenţă. Cu competenţă şi pătrunzător spirit de analiză, Domnul Dâncescu ne-a descoperit scânteierea talentului marelui pictor Grigorescu. Prin tablourile, schiţele şi crochiurile sale a zugrăvit cu atâta pregnanţă virtuţile de vitejie ale soldatului român, precum şi uriaşa încrâncenare a armatei noastre în luptele dela Griviţa, Plevna, Rahova şi Smârdan, cucerind libertatea ţării.

Aceste două momente instructive de învăţătură naţională au fost încadrate cu alternanţă, de cântece şi imnuri eroice.

Domnul Manolescu, trubadurl pribegiei noastre, ne-a fermecat şi ne-a încălzit inimile, cântând cu voce de rapsod, "Cântec pentru Stefan cel Mare" şi "Limba noastră-i o comoară".

Cu sentiment nostalgic şi efuziune de entuziasm, toată lumea din sală a cântat în unison cele două imnuri naţionale: "O Canada" şi "Pe al nostru steag". A urmat, în aceeaşi atmosferă de sentimente împărtăşite, cântarea acelor marşuri eroice care ne-au înaripat visurile spre culmi de împlinire: Deşteaptă-te Române, Pui de lei, Un vultur venit din munte şi Trei culori.

Sărbătoarea lui Zece Mai la Montreal s'a încheiat prin ruga de închinare "Cu noi este Dumnezeu".

Petrache BOLDUR

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

UN "NOBEL" PENTRU "NOB'L-EȚA" SAVANTEI

Ceaușescu și-a scoborît nădejdiile dela etaj. El spera să fie candidat la Premiul Nobel pentru Pace, dar n'a ajuns cu speranțele nici până la ușa grajdurilor Palatului Regal din Stockholm.

Acum, de aceleași nădejdii, s'a molipsit și jumătatea lui Savantă, care ar dori să fie măcar amintită când se vor discuta candidații pentru Premiul Nobel de Chimie.

Să divulgăm faptele care au scormonit ambiția presupusei academiciene cu mare renume local:

"Editura de Stat" a tipărit o altă "magistrală" iscălită de Elena Ceușescu, "Chimia polimerilor".

Ambasada RSR-ului din Viena a ținut să sublinieze apariția cărții ca un eveniment de revoluție științifică. S'a dat o recepție la Palatul Plafy din Viena unde polimerii au fost amestecați cu icre negre și stropiți cu vinuri din podgoriile ceaușiste din RSR.

Un ziarist vienez, în glumă și cu 4% Cotnari în sânge, a remarcat că opera d-nei Elena Ceaușescu ar merita "Premiul Nobel pentru Chimie".

Stirea din Capitala Valsului a ajuns telegrafic la București și Lenuța a început să dansese "Cancan":

Savanta veselă,
Fată din Petrești,
Işi ia "Nobel"-ul pe bani!

Dl. Gogu Rădulescu, ùn intelectual sadea, a fost întrebat ce șanse ar exista pentru obținerea premiului Nobel și cu ce mijloace "invizibile" ar putea fi influențată decizia academicienilor dela "Swedish Academy of Science".

Intre timp d-na Vicepreședinte își pregătește fustele și și-a luat un profesor ca s'o învețe cum să spună "mersi" în limba suedeză.

UN RĂMAS BUN ȘI UN BUN VENIT

L-a servit pe Dumnezeu 35 de ani.

Acum părintele Dumitru Mihăescu dela biserica "Sf. Nicolae" din Detroit este preot Emeritus.

La banchetul care i-a sărbătorit dorința de a se pensiona au luat parte 10 preoți în frunte cu P.S. Nathaniel.

S'au ținut discursuri, depănat amintiri din Franța, America de Sud, etc., s'au recitat poezii, a cântat corul și s'au citit telegrame; toate într'o liniște rar întâlnită la astfel de ocazii.

In cuvântarea de rămas bun, părintele ne-a reamintit: cărămida adevărată a Bisericii nu-i cea din ziduri, ci cea din sufletul nostru. Este acea cărămidă plină de dragoste, de iubire și de sacrificu pe care ne-a sădit-o Dumnezeu în inima noastră.

Ca exemplu a celor afirmate - ca să faci nu numai ce spune popa, dar și ce face popa-frumoasa sumă colectată la bnachet și oferită ca dar noului pensionar, a fost "re-dăruită" bisericii.

Iar credincioșii bisericii au nevoie de bani, de mulți bani, pentrucă plănuiesc să-și mute lăcașul în altă vecinătate.

S'a retras părintele Mihăescu dela altarul "Sfântului Nicolae", dar în inima credincioșilor el va rămâne veșnic prezent.

CÂND JOCI POCKER PE "NE-VE"

Părerile despre cartea lui Pacepa sunt pro, contra și pe la mijloc, la ca-e se adaugă și câteva întrebări:

a) Cum a putut un om incult să păcălească oameni mai deștepți decât el;

b) Cartea nu-și are rost deoarece noi știam ce se întâmplă în țară.

(Repetăm ce-a scris Pacepa despre fostul lui stăpân: un om șiret și cu o inteligență intuitivă, N.R.)

Ca răspuns, în loc de o mie de cuvinte, reamintim o glumă:

Un excroc a fost invitat să joace pocker cu un grup de oameni cinstiți.

Se împart cărțile, se mizează, relansează, și ajunge timpul ca fiecare să spună ce carte are.

Primul anunță pereche de dame, următorul brelan de decari, al treilea brelan de ași, iar noul invitat își întinde cărțile pe față arătând o chintă.

După ce-a luat potul, jucătorii îi spun că nu-i nevoie să arăți cărțile pe față. E destul să spui ce carte ai. Noi jucăm pe încrederea cuvântului de onoare!

S'a jucat pocker pe "neve" și când s'a întors acasă, noul acceptat în lumea celor cu "cuvânt de onoare", i-a spus nevestei câți bani a câștigat.

--Ai avut așa de mare noroc? l-a întrebat nevastăsă.

--Cine are nevoie de noroc când nu trebue să-ți arăți cărțile!

La ultima partidă, când potul era "Statutul de Națiune Favorizată", i s'a cerut lui Ceaușescu să-și arate cărțile. Cum n'a mai putut minți, el a renunțat la "SNF".

Azi nimeni din Vest nu-l mai invită pe "Fiul Iubit" nici măcar pe aeroport.

La a doua întrebare "Orizonturi Roșii" ne-a făcut marele bine că spune străinilor ceea ce noi știam de mult și puțini voiau să ne creadă.

Pacepa, nu știm din ce motive, n'a scris încă tot ce știe.



SOȚII FUNDERBURK LA DETROIT

Dela stânga la dreapta: D-na Betty Funderburk, P.S.Nathaniel, Ambasadorul David B. Funderburk, părintele Constantin Tofan și D-na preoteasă Susan Tofan.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*LUPU GHEORGHE din Caraș-Severin, "Anina" este rugat să scrie vărului său, în B.R.D., Mănescu Ion, Thomas Riedstrasse 12, 8400 Regensburg.

*Doamna Geta Stere, domiciliată în Franța, 6 Squar du Dragon, 78150 Chesay, caută pe fratele ei, Ing. STERE DUMITRU, născut în 1925 și venit la Paris în 1949.
Cine știe ceva despre dânsul, este rugat să anunțe la adresa de mai sus, sau la telefon 39.55.90.46, Paris.

*Mihai Todosia caută pe CIRSTEA MARIUS, rămas în 1981 la Bangkok în Tailanda, de pe nava "Gruia", și plecat din auzite în Australia. Cei ce îl cunosc sunt rugați să dea relații la adresa: 235 Rebecca St., ap.308, Hamilton, Ontario, Canada, L8R 3H4.

Necesar părinților, pentru a-și reîmprospăta credința, mai necesar fiilor, pentru a o învăța.
CATEHISMUL CREȘTINULUI ORTODOX
alcătuit în anul 1931 - deci, neîntinat - de Prof. Universitar și Mitropolit al Moldovei Ioan Mihălcescu cu o prefață a regretatului duhovnic al primilor exilați Români Arhipresviterul Emilian Vasiloschi. Prețul: 19 DM.
—Imortalizarea Eroilor căzuți pentru libertatea Patriei:
REZISTENȚA ARMATĂ A ROMÂNILOR ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI, 1944 - 1960.
de C. Ionițoiu. Prețul 30 DM.
cărțile se pot comanda la EDITURA CORESI:
N. Constantinescu —Via alla Roggia 32—
6962 Viganello— SUISSE. Prețul 30 DM.

AIRPORT CONNECTION

Oferim asistență pe aeroportul Kennedy pentru conecții cu alte zboruri

Tel: (212) 633-0296

DR. CODIN ZAMFIRESCU

REZOLVA ORICE PROBLEMA DE UROLOGIE, INCLUSIV PROBLEME DE POTENTA.

Cabinet de urologie:
Adresa: Im Lech 14, 6380 Bad Homburg,
Rep. Fed. Germania
Telefon: 06172 - 31428 sau 36328

ZODIAC

REVISTA LUNARA DE ASTROLOGIE



ACUM, PENTRU PRIMA DATA IN LIMBA ROMANA

Din cuprinsul primului numar:
- Introducere in astrologie
- NOSTRADAMUS despre MARELE CUTREMUR
- Serial : Zodia Dvs.-caracter,sanatate si regim alimentar
- Horoscopul zilnic pe zodii
- Cele mai favorabile zile pentru intreprins actiuni,pentru toate zodiile
- Numerele Dvs. norocoase la loterie etc.

Pret pt.numarul 1 al revistei:US$ 6.65 pt.USA si Canada;US$ 8.65 pt.Europa si Australia.Cuponul de abonament in cuprinsul nr.1 al revistei.NU SCAPATI PRIMUL NUMAR!Trimiteti money order sau cec personal pt.primul numar al revistei pe adresa: ZODIAC PRESS,4216 Beverly Blvd. #277, Los Angeles, CA 90004

IMPORTANT

NEW YORK'S BEST NUTRITION

METHABOLISM PSORIASIS ECZEMA INCORP.

IMPORTANT

NICULAE PANAIT

CU REPREZENTANȚE ȘI OFICII ÎN USA ȘI CANADA

ANUNȚĂ

DESCHIDEREA UNUI CENTRU UNICAT DE NUTRIȚIE ȘI ÎNFRUMUSEȚARE

·DOTĂRI ULTRAMODERNE ·TEHNOLOGII COMPUTERIZATE ·CELE MAI NOI UTILAJE ELECTRONICE ·METODE DE ÎNALTĂ EFICIENȚĂ VERIFICATE PRIN REZULTATE DE EXCEPȚIE ÎN PRACTICA MONDIALĂ

· In paralel cu terapia Panait, binecunoscută prin efectele de excepție înregistrate în tratarea a peste 7000 de bolnavi (socotiți incurabili) noul centru vă oferă o gamă largă de posibilități, urmărind în primul rând recâștigarea echilibrului metabolic, mărind astfel calitatea și cantitatea anticorpilor pe căi pur naturale, creindu-se astfel organismului singurul mare câștig de autoapărare.

· Procedeele folosite sunt la curent cu cele mai recente realizări mondiale constatate și verificate în acest domeniu, având la bază principii strict naturale. Plante, ceaiuri, extracte de ceaiuri și plante, pomezi, exerciții fizice specifice ș.a.m.d. din cele mai cu tradiție regiuni ale lumii.

· Totul însoțit de un riguros și competent plan terapeutic ținut în permanență sub un minuțios control.

Persoanele disperate din cauza INEFICIENTEI tratamentelor încercate până acum, N.P.E. le acordă șansa ieșirii din acest mare impas! Noi am dovedit și demonstrat prin rezultatele obținute că pentru noi nu există boli incurabile. Caseta video, realizată în premieră mondială, reprezintă mărturia grăitoare a eficienței terapiei PANAIT — Acționăm cu același succes în acordarea și pe mai departe de asistență dela long-distance.

In afara afecțiunilor pielii, tot pe căi NATURALE asigurăm asistență cu același succes și în cazuri de OBEZITATE · INSOMNIE · STRESS · DEREGLARI MENSTRUALE · FRIGIDITATE · IMPOTENȚĂ · HIPERTENSIUNE ȘI AFECȚIUNI HEPATICE. NU UITAȚI: READUCEREA METABOLISMULUI, SINGURUL CAPABIL DE A ASIGURA ORGANISMULUI AUTO-APĂRAREA NECESARĂ ȘI UNICUL CREATOR DE CELULE SĂNĂTOASE · LA PARAMETRI NORMALI, ESTE O CHESTIUNE VITALĂ A OMULUI CONTEMPORAN:

Sunați la telefon: pentru USA 1(215) 632-4291 și 1(215) 632-7544; 24 de ore lăsați mesaj
pentru Canada: De Luni până Vineri 1(514) 731-6585. De Vineri 4 p.m. până Duminică 1(819 322-7185.

FOARTE IMPORTANT: Numai 60 de zile, începând cu 10 Mai 1988, N.P.E. acordă gratuit tratamentul complet pentru cei care suferă de keratoze nerezolvate (bătături provocate de încălțăminte). Pentru aceasta, expediați cu LETEER sau Federal Express fotografia color (obținută chiar cu un polaroid) și contravaloarea expedierii întregului tratament calculat la aprox. 2 lb. și jumătate. Informându-vă la poștă aflați c/valoarea money order-ului necesar pentru a primi tratamentul și instrucțiunile la domiciliu - Tot în această perioadă și tot GRATUIT, N.P.E. vă acordă consultație prin poștă și trimiterea recomandărilor ce se impun: listă cu plante, ceaiuri, etc. precum și furnizorii la care găsiți cele necesare la prețuri de depozit, firme cu care noi colaborăm și vi le recomandăm tratamentului Dvs. în maladiile de care suferiți și nu le-ați rezolvat încă. - Necesar: sumar istoric al bolii, fotografii, 2 față, spate, în întregime (să se vadă părul și degetele dela picioare) echipați numai cu costum de baie. Expediate tot cu LETEER sau Federal Express, plus c/valoarea poștei cu care primiți cele menționate, calculate la aproximativ 1/2 lb.

NEW YORK'S BEST NUTRITION INC

10825 E. KESWICK RD Nr. 84, PHILA. PA. 19154

* In campionatul Diviziei "A" de fotbal s'au disputat 32 de etape. Steaua continuă să conducă, neînvinsă, în clasament, urmată le numai un punct de Dinamo București. Aceste două echipe au un avans de...20 puncte !! față de cel de-al doilea pluton. La coada clasamentului situația este destul de complicată; CSM Suceava este fără orice speranță de salvare dela retrogradare, iar Petrolul este și ea aproape în aceiași situație. A treia candidată la retrogradare se va alege dintre cele patru echipe clasate pe locurile 13-16, cea mai dezavantajată fiind Poli. Timișoara care joacă în deplasare cu F.C.Argeș, amenințată și ea cu retrogradarea și în ultimă etapă, acasă, cu Steaua. Rămâne ca jocurile ultimelor două etape să rezolve această "enigmă"

REZULTATE TEHNICE :

Meciuri restante:

Flacăra - S.C. Bacău 1-0 (0-0)

F.C.Olt - Steaua 2-4 (1-1)

ETAPA A 23-A

Dinamo	– Victoria	2–0 (1–0)
Rapid	– Flacăra	2–2 (1–1)
Oțelul	– Petrolul	2–0 (1–0)
„Poli" Timișoara	– F.C. Olt	1–0 (0–0)
C.S.M. Suceava	– A.S.A. Tg. Mureș	1–0 (0–0)
Corvinul	– F.C.M. Brașov	2–0 (2–0)
„U" Cluj-Napoca	– F.C. Argeș	3–1 (2–1)
Univ. Craiova	– S.C. Bacău	2–0 (1–0)
Steaua	- Sportul Stud.	3-0

ETAPA A 24-A

S.C. Bacău	– C.S.M. Suceava	1–0 (0–0)
F.C.M. Brașov	– Oțelul	1–0 (1–0)
Victoria	– „U" Cluj-Napoca	3–0 (0–0)
Flacăra	– Steaua	1–4 (1–0)
Petrolul	– F.C. Olt	1–0 (1–0)
F.C. Argeș	– Rapid	1–1 (1–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– Dinamo	0–2 (0–1)
Sportul Stud.	– Corvinul	3–1 (0–0)
Univ. Craiova	– „Poli" Timișoara	2–0 (1–0)

ETAPA A 25-A

Dinamo	– S.C. Bacău	3–1 (1–0)
Steaua	– F.C. Argeș	2–0 (1–0)
Corvinul	– Flacăra	1–0 (0–0)
„U" Cluj-Napoca	– A.S.A. Tg. Mureș	4–0 (1–0)
C.S.M. Suceava	– Univ. Craiova	0–1 (0–0)
Rapid	– Victoria	1–0 (1–0)
F.C. Olt	– F.C.M. Brașov	1–0 (0–0)
„Poli" Timișoara	– Petrolul	0–1 (0–1)
Oțelul	- Sportul Stud.	3-1 (0-1)

ETAPA A 26-A

Univ. Craiova	– Dinamo	1–3 (0–1)
F.C. Argeș	– Corvinul	4–0 (3–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– Rapid	4–1 (1–1)
Victoria	– Steaua	0–4 (0–2)
C.S.M. Suceava	– „Poli" Timișoara	2–2 (1–2)
Flacăra	– Oțelul	0–1 (0–0)
F.C.M. Brașov	– Petrolul	2–1 (1–0)
S.C. Bacău	– „U" Cluj-Napoca	1–0 (0–0)
Sportul Studențesc	– F.C. Olt	3–1 (0–0)

ETAPA A 27-A

Dinamo	– C.S.M. Suceava	9–1 (5–0)
Steaua	– A.S.A. Tg. Mureș	4–1 (2–0)
„Poli" Tim.	– F.C.M. Brașov	1–0 (1–0)
Oțelul	– F.C. Argeș	1–1 (1–1)
F.C. Olt	– Flacăra	2–0 (2–0)
Petrolul	– Sportul Studențesc	1–0 (0–0)
Rapid	– S.C. Bacău	1–0 (1–0)
Corvinul	– Victoria	2–2 (1–1)
„U"Cluj-N.	– Univ. Craiova	1–0 (0–0)

ETAPA A 28-A

Sportul Studențesc	– F.C.M. Brașov	1–0 (0–0)
Dinamo	– „Poli" Tim.	6–0 (3–0)
Victoria	– Oțelul	4–1 (2–1)
Univ. Craiova	– Rapid	4–2 (2–1)
S. C. Bacău	– Steaua	0–0
C.S.M. Suceava	– „U" Cluj-N.	3–1 (2–0)
F. C. Argeș	– F. C. Olt	1–0 (0–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– Corvinul	2–1 (1–0)
Flacăra	– Petrolul	2–0 (1–0)

ETAPA A 29-A

Corvinul	– S.C. Bacău	4–2 (4–1)
F.C. Olt	– Victoria	0–0
Rapid	– C.S.M. Suceava	2–0 (1–0)
Steaua	– Univ. Craiova	3–0 (0–0)
F.C.M. Brașov	– Flacăra	3–2 (1–0)
„Poli" Timișoara	– Sportul Studențesc	0–0
„U" Cluj-Napoca	– Dinamo	1–4 (0–4)
Petrolul	– F.C. Argeș	1–0 (0–0)
Oțelul	– A.S.A. Tg. Mureș	3–0 (2–0)

ETAPA A 30-A

Dinamo	– Rapid	5–2 (3–1)
C.S.M. Suceava	– Steaua	1–3 (0–1)
F. C. Argeș	– F.C.M. Brașov	3–1 (2–0)
Flacăra	– Sportul Studențesc	3–2 (1–0)
„U" Cluj-Napoca	– „Poli" Timișoara	2–1 (2–1)
Victoria	– Petrolul	3–1 (1–0)
S. C. Bacău	– Oțelul	4–0 (3–0)
Univ. Craiova	– Corvinul	6–0 (2–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– F. C. Olt	2–1 (2–0)

ETAPA A 31-A

Steaua	– Dinamo	3–3 (1–1)
Petrolul	– A.S.A. Tg. Mureș	1–0 (0–0)
Rapid	– „U" Cluj-Napoca	2–0 (0–0)
„Poli" Timișoara	– Flacăra	3–1 (1–0)
Sportul Studențesc	– F.C. Argeș	2–1 (1–1)
Oțelul	– Univ. Craiova	4–2 (2–0)
F.C.M. Brașov	– Victoria	3–2 (0–0)
F.C. Olt	– S.C. Bacău	2–0 (1–0)
Corvinul	- C.S.M. Suceava	5-0 (1-0)

ETAPA A 32-A

Victoria	– Sportul Studențesc	2–0 (0–0)
„U" Cluj-Napoca	– Steaua	0–3 (0–2)
„Poli" Timișoara	– Rapid	4–3 (3–0)
Dinamo	– Corvinul	8–2 (3–0)
F.C Argeș	– Flacăra	3–1 (1–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– F.C.M. Brașov	1–1 (1–0)
S.C. Bacău	– Petrolul	3–2 (2–1)
Univ. Craiova	– F.C. Olt	6–0 (4–0)
C.S.M. Suceava	– Oțelul	1–2 (0–0)

Sport

CLASAMENTUL DIVIZIEI A

1. STEAUA	32	28	4	0	107-18	60
2. Dinamo	32	28	3	1	98-25	59
3. Victoria	32	18	3	11	55-37	39
4. Oțelul	32	18	3	11	48-41	39
5. Univ. Craiova	32	15	4	13	55-47	34
6. Flacăra	32	12	6	14	36-45	30
7. F.C.M. Brașov	32	11	6	15	45-46	28
8. A.S.A. Tg. Mureș	32	13	2	17	46-58	28
9. Corvinul	31	12	4	15	48-60	28
10. F.C. Olt	32	12	4	16	38-54	28
11. S.C. Bacău	32	10	7	15	35-52	27
12. Rapid	32	9	9	14	34-52	27
13. F.C. Argeș	32	10	6	16	36-45	26
14. „Poli" Timișoara	32	10	6	16	35-48	26
15. Sportul Stud.	32	9	7	16	36-43	25
16. „U" Cluj-Napoca	32	9	7	16	36-53	25
17. Petrolul	32	9	6	17	22-47	24
18. C.S.M. Suceava	31	8	5	18	30-64	21



Mingea lovită cu capul de Damaschin se oprește în bara porții lui Cristian.
(Fază din meciul Victoria - Sportul Stud 2-0)

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal s'au disputat 32 de etape. Problema câștigătorilor de serii și deci a echipelor care vor promova în Divizia "A" este rezolvată în seriile 1-a și a 2-a unde F.C.Constanța și F.C. Inter Sibiu au un avantaj de 8, respectic 9 pcte. In seria 3-a F.C. Bihor are un avantaj de 2 pcte și în etapa următoare joacă acasă cu ultima clasată, iar Gloria Bistrița în deplasare cu Strungul Arad. Bihoreniii sunt deci avantajați și nu credem că vor rata promovarea în ultimele două etape.

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. F.C. C-ȚA	32	19	9	4	62-26	47
2. Progr. Br.	32	16	7	9	60-40	39
3. Polit. Iași	32	15	8	9	58-31	38
4. Unirea Focș.	32	15	5	12	40-47	35
5. C.F.R. Pașc.	32	16	2	14	60-42	34
6. Siretul	32	16	2	14	44-42	34
7. Pranova Pl.	32	13	7	12	40-36	33
8. Gloria Bz.	32	12	8	12	55-41	32
9. Steaua Mizil	32	15	2	15	50-53	32
10. Met. Plopeni	32	14	4	14	43-50	32
11. Ceahlăul P.N.	32	13	5	14	47-41	31
12. C.S. Botoșani	32	13	5	14	47-47	31
13. Inter Vaslui	32	13	5	14	29-40	31
14. Delta Tulcea	32	13	4	15	38-47	30
15. FEPA '74	32	11	7	14	42-41	29
16. Unirea Slob.	32	12	5	15	42-48	29
17. Olimpia	32	13	2	17	32-55	28
18. Petrolul Br.	32	3	5	24	29-91	11

CLASAMENTUL SERIA A II-A

1. F.C. I. SIBIU	32	22	5	5	59-25	49
2. Jiul	32	19	2	11	55-34	40
3. Pandurii	32	16	6	10	50-35	38
4. Electroputere	32	18	1	13	69-39	37
5. Sp. „30 Dec."	32	16	3	13	33-32	35
6. Gaz Metan	32	16	2	14	49-46	34
7. Tractorul	32	15	3	14	41-36	33
8. C.S. T-viște	32	14	5	13	45-41	33
9. Chimia Rm V.	32	13	6	13	43-39	32
10. I.C.I.M. Bv.	32	13	6	13	39-39	32
11. A.S. Drobeta	32	12	8	12	41-40	32
12. Șp. Munc. Sl.	32	13	5	14	35-38	31
13. Electromureș	32	12	7	13	40-49	31
14. Autobuzul	32	11	8	13	33-40	30
15. Sp. Mc. Car.	32	12	5	15	39-54	29
16. Mec. Fină	32	11	6	15	33-52	28
17. Met. Buc.	32	6	6	20	31-53	18
18. Progr. Buc.	32	5	4	23	23-55	14

CLASAMENTUL SERIA A III-A

1. F. C. BIHOR	32	20	8	4	77-26	48
2. Gloria B-ța	32	20	6	6	74-22	46
3. U.T.A.	32	18	5	9	55-27	41
4. F. C. Maram.	32	14	6	12	41-28	34
5. C.S.M. R-ța	32	15	4	13	32-37	34
6. Olimpia S.M.	32	13	6	13	53-39	32
7. A.S. Paroșeni	32	14	3	15	50-46	31
8. Strungul	32	13	5	14	39-40	31
9. Prog. Tim.	32	13	5	14	43-46	31
10. Met. Bocșa	32	12	7	13	36-40	31
11. Dacia Orăștie	32	13	5	14	39-46	31
12. Armătura	32	12	7	13	33-43	31
13. Chimica	32	13	4	15	41-64	30
14. Gloria R-ța	32	12	4	16	41-52	28
15. Sticla Turda	32	13	2	17	39-58	28
16. C.I.L. Sighet	32	10	5	17	35-56	25
17. Victoria Carei	32	9	4	19	23-40	22
18. Min. B. Sprie	32	9	4	19	29-62	22

CUPA ROMANIEI LA FOTBAL

* Cupa României la fotbal a ajuns în faza finală, unde se vor întâlni echipele Steaua și Dinamo. Meciul este programat pentru 26 Iunie a.c.

REZULTATE TEHNICE:

OPTIMI DE FINALĂ

Rapid	– F.C. Argeș	5–4 (0–0, 0–0, 0–0)
Dinamo	– F.C.M. Brăila	4–1 (3–0)
C.F.R. Pașcani	– F.C. Olt	2–1 (0–0, 1–1)
Victoria	– C.S.M. Reșița	2–0 (0–0)
Corvinul	– Petrolul	2–1 (0–0, 1–1)
Sportul Stud.	– Olimpia S.M.	3–2 (1–1, 2–2)
Univ. Craiova	– S.C. Bacău	2–1 (1–1)
Steaua	- F.C. Maramureș	3-1

SFERTURI DE FINALA

Steaua	- Univ. Craiova	2-1 (1-1)
Dinamo	- Corvinul	4-2 (3-0)
Sportul Stud.	- Rapid	2-0 (1-0)
Victoria	- C.F.R. Pașcani	2-0 (1-0)

SEMIFINALE

Steaua	- Sportul Stud.	3-1 (2-0)
Dinamo	- Victoria	4-2 (3-1)



Gh. Popescu -tricou de culoare închisă- înscrie cu capul cel de-al doilea gol al echipei Steaua în meciul cu Sportul Stud. din semifinalei Cupei României.

CAMPIONATUL EUROPEAN DE FOTBAL

* Cel de al 8-lea campionat european de fotbal, care s'a disputat în R.F. Germania a fost câștigat de echipa Olandei care a învins în finală echipa Uniunii Sovietice, după un joc frumos în care Sovieticii au fost superiori în repriza 1-a, iar Olandezii, care au contraatacat periculos tot timpul, au dominat jocul în repriza 2-a.

REZULTATE TEHNICE:

Grupa 1-a

W.Germania	- Italia	1-1
Spania	- Danemarca	3-2
Italia	- Spania	1-0
W.Germania	- Danemarca	2-0
Italia	- Danemarca	2-0
W.Germania	- Spania	2-0

Grupa 2-a

Irlanda	- Anglia	1-0
URSS	- Olanda	1-0
Irlanda	- URSS	1-1
Olanda	- Anglia	3-1
URSS	- Anglia	3-1
Olanda	- Irlanda	1-0

SEMI-FINALE

W.Germania	- Olanda	1-2
Italia	- URSS	0-2

FINALA

Olanda - URSS 2-0

ȘTIRI SPORTIVE PE SCURT

*Câștigând , după o partidă spectaculoasă, manșa a doua a finalei împotriva echipei sovietice Granitas Kaunas, cu scorul de 23-20 (10-11) - înprimul meci 21-20 pentru Granitas - echipa de handbal MINAUR din Baia Mare cucerește pentru a doua oară "Cupa I.H.F.". Băimărenii au mai cucerit această cupă în 1985.

*Halterofilii români au obținut o serie de rezultate bune la Campionatele Europene de Haltere disputate la Cardiff (Marea Britanie) la sfârșitul lunii Aprilie a.c. Astfel: Constantin Urdaș (cat. 82.5 kg) - locul 1 (387.5 total, 215 kg aruncat și 172.5 kg la smuls) și titlul de Campion European; Traian Cihărean (cat. 52 kg) și Andrei Socaci (cat. 75) locul 2; Dumitru Negreanu (cat. 56) și A. Csanka (cat. 60 kg) locul 3.

*Dăm mai jos câștigătorii campionatelor României pe anul în curs, la diferite discipline sportive, astfel: Steaua Bucuresti la handbal masculin; Mureșul Tg. Mureș la handbal feminin; Dinamo București la Polo; Dinamo București la baschet masculin; Dinamo București, cupa României la handbal masculin; Steaua la rugby.

*La închiderea ediției: Steaua București a câștigat campionatul de fotbal al României, ediția 1987-1988.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

"EPOCA GUNOAIELOR"

Economia RSR-ului pluteşte ca barca sub valuri şi iarăşi speranţele redresării se îndreaptă către lăzile de gunoi.

S'au organizat, scrie "Informaţia Bucureştiului" (21Mai 1988) "Intense acţiuni de colectare a materiilor refolosibile".

Flacăra patriotică de "intense acţiuni" a fost programată să ardă o săptămână. Ca premiu ademenitor s'a oferit o jumătate de calup de săpun şi două batiste; iar ca semn de încredere neţărmurită colectarea "materialelor refolosibile" s'a executat fără supravegherea securităţii. Fiecare putând să se înfruptе din averea comună a statului socialist: "...maculatură şi spărturi de sticlă" ...bogăţii catalogate de "Inf. Buc.".

La "acţiunea de colectare" au luat parte, din ordin, voluntarii dela "consiliile populare, organizaţiile de tineret, şi de sindicat, O.D.U.S. şi comitetele de femei--în colaborare cu I.R.V.M.R."

O concentrare de forţe care au funcţionat "cu program prelungit"!

Ziarul "Inf. Buc." ţine să-şi asigure cititorii de importanţa gunoaielor care ascund cheia dezvoltării multilaterale:

"Este o acţiune de larg interes, de majoră importanţă economică, la a cărei reuşită sunt chemaţi să contribuie, cu înaltă răspundere civică, toţi locuitorii".

Un ciob de sticlă cântăreşte în abundenţa "Epocii de Aur" o "majoră importanţă economică"!

A MURIT ANA ASLAN

A decedat, în ziua de 20 Mai, profesoara Ana Aslan, (91 de ani) una din personalităţile care au creat şcoala românească de gerontologie şi geriatrie. In afară de Academia RSR, a fost membră de onoare la multe academii străine din partea cărora i s'au acordat numeroase titluri pentru descoperirile sale în domeniul medicinei. Ea lasă în urmă "Gerovital H3" prin care afirmă descoperirea "Tinereţii fără bătrâneţe".

FĂRĂ URME!

Câteva nume de cetăţeni dispăruţi şi despre care autorităţile nu sunt capabile să dea o explicaţie rudelor care se interesează de soarta lor:

Ferenc Balint, I. Dobre, Jurca, Nicolae Stoia, Dragoş Oloieru, Gheorghe Ursu, Ilarie Munteanu, Geza Palfi, Sandi Nicoară, Arpad Visky, Imre Tempfli, Maria Mircescu şi Petru Popescu.

Lista probabil că-i nesfârşită, dar deocamdată absenţa lor a devenit cunoscută în Vest.

Unde sunt? Asta-i întrebarea!

SE SECĂTUIEŞTE PĂMÂNTUL

In goană pentru o cât mai mare producţie, pământul a fost suprasaturat cu îngrăşăminte chimice, la care se adaugă şi faptul că an de an se seamănă pe acelaşi loc, aceeaşi recoltă.

Rezultatul: mii de hectare de pământ arabil din toate regiunile ţării au devenit sărături unde nu mai creşte nimic.

O altă cauză e că din lipsa mijloacelor de transport, recolta stă prea îndelungat, în condiţii necorespunzătoare, pe teren. In consecinţă, recolta putrezeşte şi se transformă în alcool şi îngrăşăminte organice arzând pământul arabil, care devine astfel steril.

NECINSTEA-I O NECESITATE

Mizeria din Bucureşti înseamnă "raiul" pentru cei din provincie.

Cu cât trăieşti mai departe de capitală, şi deci de ochii străinilor, cu atâta lipsurile sunt mai mari şi viaţa este mai scumpă.

Redăm, în ordinea următoare, costul în Bucureşti (oficial), la negru, şi cât costă acelaşi aliment în provincie:

Pâinea, 1 kg.: 5 lei, 7 lei şi 10 lei; Untul, 200 g.: 11 lei, 15-20 lei şi 30 lei; Brânza, 1 kg.: 42 lei, 80 lei şi 75 lei; Carnea de vacă 1 kg.: 80, 125 lei şi 150-175 lei.

Leafa lunară a unui muncitor este în medie de 2000 lei, a unui doctor 3000 lei şi a unui inginer între 3-5000 lei.

Cum poate trăi un om în România fără compromisuri cu el însuşi?

CULTURA TRECE PRIN "CÎNTAREA ROMÂNIEI"

Pentru a fi admis în învăţământul superior artistic candidatul trebue să facă dovadă că a participat la activitatea artistică de masă şi a fost premiat la una din fazele concursurilor artistice din cadrul Festivalului Naţional "Cîntarea României", inclusiv la concursurile artistice şcolare.

AŞA GRĂIT-A ZOROŞESCU!

"Se poate afirma că partidul comunist român s'a identificat întru totul cu interesele vitale ale clasei muncitoare, ale întregului popor, că în istoria zbuciumată a poporului român nu a existat niciodată un partid politic care să fi servit cu atâta abnegaţie interesele întregii naţiuni, ale bunăstării şi fericirii ei, ale întăririi independenţei şi suveranităţii României."

Asta-i părerea lui Nicolae Ceauşescu despre binefacerile aduse Românei de partidul comunist român. ("R.L." 7 Mai).

IAŞUL CERE PÂINE

Un incident întâmplat la Iaşi: s'a anunţat venirea lui Gromiko, şi pentru a face impresie bună, autorităţile au umplut magazinele cu tot felul de bunătăţi bulinare. Piaţa Unirii era de nerecunoscut!

S'a adunat lumea şi liderii erau mulţumiţi că atâta popor vine să-l salute pe trimisul vecinului dela Răsărit.

Dar oamenii n'au venit să-l vadă pe Gromiko, ei au venit cu speranţa că după ce va trece vizita, articolele de alimente din prăvălii să fie date în vânzare consumatorilor.

Dar miliţienii, după plecarea oaspetelui, au început să împacheteze alimentele şi de aci încolo a izbucnit învălmăşeala între miliţieni şi civili, îmbrânciri, bătăi, călcatul în picioare a multor femei, strigăte de protest, şi reîntărirea forţelor poliţieneşti.

Până la urmă, martorii oculari ajunşi în Vest spun că au fost morţi şi răniţi din ambele tabere.

"EPOCA DE AUR" ÎN ISTORIE

"Un răstimp de cumplită urgie... distrugerea economiei româneşti, a Deltei Dunării, a bisericilor şi mănăstirilor strămoşeşti, a aşezărilor săteşti, poluarea infernală a râurilor...

"Va rămâne amintirea frigului şi foametei... ridiculizării ţării, în faţa altor neamuri şi vor stârui urmele tipărite ale celei mai mari spurcături intelectuale din toată istoria noastră literară, sub forma diverselor ode, cântări şi scrieri omagiale şi elogioase...

"Vor dura decenii până se va putea fi asanat gustul naţiuni de morbul vulgarităţii...

"Vor dura ani şi ani până ce politeţea va fi din nou suprapusă mârlăniei spontane a golănimii constituită în clasa conducătoare..."

(Din scrisoarea unui Român tirmisă la Radio Europa Libera, N.R.)

PĂZEA CĂ TRECE "FIUL IUBIT"

Când Ceauşescu trece în fugă cu convoiul de maşini pe străzile capitalei, el vede numai străzi goale. Pietonii şi maşinile sunt forţaţi să se retragă pe străzile alăturate. Iar pe străzile prin care trece Nicolae, ferestrele sunt închise şi nimeni n'are voie să iasă pe balcon.

REVOLUŢIA AGRARĂ

Câteva exemple de "modernizarea" agriculturii. Fotografiile sunt luate din "România Liberă" şi "Informaţia Bucureştiului".

C.A.P. DOBROIEŞTI (Ilfov): Brigada legumicolă lucrează la culturile de salată şi varză.

COOPERATIVA DIN COSTEŞTI (Buzău): Se lucrează pe o mare suprafaţă cu ajutorul prăşitoarelor simple trase de cai.

C.A.P. GHERASENI (Buzău): Recoltarea furajelor...

Deoarece în RSR au mai rămas încă sape, lopeţi, câteva pluguri şi câţiva cai, asta înseamnă că "Revoluţia Agrară" a tov. Ceauşescu este în curs de dezvoltare.







"Ţările pieţii comune" au fost confruntate cu probleme foarte neplăcute în schimburile lor cu România", a declarat Dl. Willy de Clereg, directorul dela relaţiile externe ale ţărilor care fac parte din Piaţa Comună Europeană. Israelul a oprit temporar importul unor mărfuri din RSR până când RSR nu plăteşte firmei Tadikan datoria pentru marfa cumpărată (baterii electrice). Intre timp se dezvoltă relaţiile comerciale cu Ungaria şi Cehoslovacia.

••

La 11 Iunie s'au împlinit 40 de ani dela naţionalizarea industriei, băncilor, transporturilor şi comerţului, Românul --afirmă mass-media-- este acum stăpânul acestor averi smulse din mâna "capitaliştilor".

••

Matematicianul Mihai Pavelescu şi ing. Nicolae Sâncescu au fost arestaţi. Ei sunt din Iaşi şi vina lor e că au stat de vorbă cu doi jurnalişti francezi dela agenţia Gama.

••

Luni de zile, cetăţenii oraşului Slatina nu şi-au putut cumpăra sau repara ochelarii deoarece atelierele de specialitate nu aveau adeziv.

••

Prin "Decret prezidenţial" Ceauşescu a oferit 388 de distincţii organizaţiilor de orice fel: partid, judeţ, etc. şi unor instituţii iarăşi de orice fel: cercetări, proiectări, etc.

••

S'au decernat premiul întâi, mai puţin întâi, pentru locul prim sau mai pe la coadă.

Ordinul "Meritul agricol" clasa I, pentru locul I: Cooperativa de producţie Scorniceşti, judeţul Olt.

••

Cei care vin cu trenul din Ungaria şi aduc alimente, sunt aşteptaţi pe peronul gării de cumpărători care le oferă preţuri exorbitante:

Cafea boabe, împachetată în plicuri, (100 g. plicul), o sută de lei); 1 litru de suc de fructe, 60 lei; suc concentrat de lămâie 1/2 litru, 60 lei, o sticlă de bere (1/2 litru) 50 lei, etc.

••

Când cumperi o sticlă cu sucuri răcoritoare, nu ştii ce fel de suc bei deoarece pe sticlă este doar o etichetă "Suc".

••

Articole de care Românul a uitat că există: detergenţi, petrol lampant, amidon pentru apretat, hârtie igienică, şerveţele, bidoane de plastic, rezervă de creion automat de 0.5 mm, calendar de perete cu foi volante, hârtie albă de împachetat, baterii pentru lanternă, lămpi pentru televizor, becuri de 100 waţi, lumânări, lampă de gaz.

Carnea, untul, brânza, peştele proaspăt, făina albă, etc. au apariţii meteorice pin alimentarele RSR.

••

Muncitorilor care lucrează la fermă, sau la cooperativă şi n'au pământ li se dau 120 kg. grâu pe an. Exact 262 grame pe zi. Pentru obţinerea grâului e nevoie de trei semnături cu ştampila vizată conform legii!

••

La 26 Mai s'au împlinit 500 de ani dela construirea bisericii Voroneţ, ridicată după bătălia dela Războieni din 1488.

••

Dl. David Mellor, ministru adjunct de externe al Marii Britanii, a refuzat invitaţia trimişă de guvern de a vizita România. Motivul, sau o palmă dată conducătorului cel mare, este că RSR calcă drepturile omului.

••

Sapte Români care au ajuns în Ungaria cu paşaport legal, au reuşit să treacă în Austria ascunzându-se în spaţiul dintre tavanul compartimentului şi acoperişul vagonului. Un spaţiu de 60 cm.

••

Revista "TIME" (6 Iunie, pag. 43) vorbind despre fustele liderilor comunişti:

"In România mult înjurata ("widely reviled") Elena, soţia lui Nicolae Ceauşescu"; în China, disgraţiata Jiang Quing, văduva lui Mao Tze-Dung. Este pomenită şi Galina, fata lui Brejnev, amestecată cu caractere dubioase.

••

Două studente dela Conservatorul de Muzica Rice din Houston, venite aci ca să studieze, au cerut să rămână permanent. Guvernul le-a admis prelungirea şederii, iar cazul lor se va rezolva ulterior. Ele cer azil politic.

Rodica şi Mihaela Oancea, speră că pe urmă să-şi poată aduce şi pe tatăl lor în Statele Unite.

••

Ziarul "România Liberă " (2 Iunie 1988) din cele 6 pagini, 5 pagini şi patru coloane sunt dedicate discursului, comentariilor şi Decretului prezidenţial care acordă premii, medalii, etc. In ce priveşte închiderea convorbirilor dintre Reagan-Gorbaciov, ziarul îi dedică 18 rânduri pe o coloană.

••

Lătrături de pe amlul Dâmboviţei când la Moscova se întâlneau Reagan şi Gorbaciov:

"...contribuţia constructivă, a conducătorului nostru la soluţionarea în chip nou, democratic, a marilor probleme ce confruntă lumea contemporană" ("R.L", 30 Mai).

Cronica internaţională

RELIGIE ŞI POLITICĂ
-II-

George AUGUSTIN

In cuvântarea ţinută la 2 Noembrie 1987, cu ocazia celei de a 70-a aniversări a revoluţiei comuniste din Rusia, Gorbaciov a declarat textual: "In Octombrie 1917, noi ne-am rupt de lumea veche respingând-o odată pentru totdeauna. Noi ne îndreptăm spre o lume nouă, lumea comunistă şi nu ne vom abate niciodată de pe acest drum." Cum se merge pe drumul spre comunism, ne spun cei 70 de ani de crime şi teroare continuă. Declaraţia lui Gorbaciov este clară, fără ocolişuri. Numai politicienii din Apus cred că Gorbaciov glumeşte.

Cu ocazia vizitei Preşedintelui Reagan în Uniunea Sovietică, s'au reparat câteva biserici şi mânăstiri, unde au fost duşi oaspeţii americani să vadă libertatea religioasă. In special Nancy Reagan acompaniată de mongola Raisa. Mai puţin diplomate decât soţii lor, nevestele marilor conducători s'au înţepat destul de serios. Nancy Reagan, o creştină credincioasă, concentrată asupra minunatelor icoane, iar Raisa nervoasă de pierderea timpului pentru nişte "piese de muzeu" învechite, ieşite din uz...

Prelaţii ruşi se pregăteau însă de "festivalul" mileniului de creştinare, acceptat "glasnostic" de Gorbaciov, ca o mare breşe în lumea veche.

Mileniul de creştinare n'are nici o legătură cu Ruşii moscoviţi, iar celebrarea evenimentului la Moscova, este identic cu sărbătorirea Căderii Bastiliei la Istanbul. Creştinismul se răspândise pe teritoriul Ucrainei de astăzi cu mult înainte de anul 988. Pe acolo a propovăduit Sfântul Andrei credinţa creştină, strămoşilor sciţi, iar mai târziu, Prinţesa Olga, bunica Sf. Vladimir, se creştinase încă din anul 955. Călugărul din Kiev, Nestor în cronica sa din secolul al unsprezecelea, povesteşte pe larg şi înflorit, întâmplările care au dus la creştinarea Ruşilor-Kievani, cum îi numeşte pe Ucrainieni. Mai verosimile sunt însă unele fapte consemnate de istorie. După cucerirea Kersonului, car se afla la o distanţă relativ apropiată de Constantinopol, Vladimir a cerut împăraţilor bizantini Vasile şi Constantin, mâna surorii lor nemăritate Prinţesa Ana. Impăraţii au acceptat cererea, dar au pus condiţia ca Vladimir să se boteze creştin. Vladimir nu s'a opus acestei condiţii, căsătoria a avut loc la Kerson şi după ce s'a întors la Kiev, în August 988, a chemat întreg norodul şi l-a botezat în Fluviul Nipru, declarând religia creştină, religie oficială în stat.

Kievul şi nu Moscova avea dreptul după tradiţie şi activitate religioasă creştină, să comemoreze mileniul de creştinare şi după păgânizarea comunistă, ar fi fost normal să săvârşească şi reîncreştinarea Rusiei, printr'un nou şi masiv botez în Nipru -din păcate contaminat acum, de radiaţiile catastrofei dela Cernobil.

Ruşii îşi au însă metodele lor, în care subordonarea bisericii pentru realizarea ţelurilor comuniste este pe primul loc. Această acţiune dusă cu perseverenţă de comunişti a fost demascată precis şi fără echivoc de Raportul F.B.I. 86'-87': "Măsurile active sovietice în Statele Unite", publicat în Recordul Congresului American la 9 Decembrie 1987 de către congresmanul de Florida C.W.Bill Young. Data publicării raportului a fost aleasă pentru a coincide cu semnarea Tratatului INF la Washington, de către Preşedintele Reagan şi Gorbaciov.

Presa din Statele Unite, avidă după noutăţi, n'a publicat nici un rând din acest raport.

Spicuim din acest raport unele fragmente, pentru a vedea în ce măsură comuniştii atei folosesc biserica în scopurile lor. Mai înainte de toate însă, nu este lipsită de interes comunicarea că "Sovietele cheltuiesc peste patru miliarde de dolari pe an, pentru infiltrări."

FBI l-a identificat pe Mitropolitul rus Filaret, ca a doua persoană în rang sovietic-după Gorbaciov-care are voie să ia contact cu oficialităţi străine, şi iarăşi ce nu a apărut în "mass-media" faptul că Mitropolitul Filaret l-a însoţit pe Gorbaciov în vizita de anul trecut, la Washington.

Cel mai însemnat corp al celei mai răspândite religii în Uniunea că este Patriarhatul Moscovei al Bisericii Ortodoxe Ruse, condus de Patriarhul Pimen al Moscovei. Intreaga activitate a Patriarhului este supraveghează îndeaproape de guvernul sovietic prin Consiliul pentru Afaceri Religioase, care la rândul său este subordonat Consiliului de Miniştri.

Mitropolitul Filaret din URSS, este al treilea la rând, care a fost folosit ca om al bisericii sovietice în sinsitrele misiuni ale guvernului comunist.

Primul a fost Mitropolitul Nicolae, care a fost garantat de Consiliul Naţional al Bisericilor în vizita sa din 1956 din Statele Unite.

După Mitropolitul Nicolae, a urmat Nicodim, care a introdus Biserica Ortodoxă Rusă în Consiliul Mondial al Bisericilor, a fost primit în Comitetul Central al acestui Consiliu şi a devenit preşedintele lui la Nairobi în 1975. La intâlnirea organizată de Consiliul Mondial al Bisericilor la Geneva a Conferinţei Mondiale pentru Bierică şi Societate din 1966, Mitropolitul Nicodim a delcarat: "Am deosebita plăcere să vă spun că creştinii în Uniunea Sovietică, aşa cum a spus dela protopopul Borovoi în comentariul său, nu numai că acceptă revoluţia socialistă... dar sunt activi în construcţia societăţii socialiste fără clase sociale."

Mitropolitului Nicodim i-a urmat actualul Mitropolit Filaret, de Minsk. Mitropolitul Filaret urmând toate indicaţiile partidului comunist, organizează acum "Mileniul de creştinare" cu vădite scopuri propagandistice, de a estompa educaţia ateistă din Uniunea Sovietică.

Lumea liberă a căzut din nou în plasa dezinformării comuniste, socotind o revenire la credinţă a comunismului. Astfel, revista "The Episcopalian" din Mai 1988, scrie: "O delegaţie a Consiliului Naţional al Bisericilor compusă din 3000 de persoane va participa în Uniunea Sovietică alături de grupuri de episcopalieni, numărând câteva mii.

Raportul FBI mai identifică însă şi celelalte culte. Astfel, Alexi Byckov, aparţinând Bisericii Protestante Baptiste din Moscova, este membru în Comitetul Executiv al Alianţei Mondiale Baptiste şi membru în Comitetul Central al WCC, fiind un devotat al guvernului sovietic.

Sinagogile, rabinii şi activitatea Evreilor sunt de asemenea sub controlul total al Sovietelor.

Printre acţiunile folosite de Ruşi pentru desinformarea şi influenţarea lumii vestice se numără: Conferinţa Creştină pentru Pace, o organizaţie cu caracter internaţional, dirijată de Sovietici din 1958. Sediul ei este la Praga şi uneşte pe teologii din ţările dominate de comunişti pentru a adopta aceleaşi măsuri dictate de Moscova. Preşedintele acestei organizaţii este episcopul Karoly Toth din Ungaria, care este membru şi în Comitetul Prezidenţial al Consiliului Mondial al Păcii, altă organizaţie condusă de comunişti. Bucurându-se de o anumită prestanţă, episcopul Toth, are ca misiune să convingă lumea apuseană de bunele intenţii ale Ruşilor. El este un aprig susţinător al Sovieticilor şi a efectuat o serie de vizite cu succes în Statele Untie. In toate cercurile religioase el a susţinut: invazia sovietică în Afganistan, introducerea legii marţiale în Polonia şi doborîrea avionului de pasageri corean unde şi-au pierdut viaţa peste 260 de persoane.

Cu toate declaraţiile oficiale de prietenie şi bună înţelegere, Uniunea Sovietică, prin toate agenturile ei, consideră Statele Unite: Inamicul Numărul Unu!

In ajungerea scopului urmărit, pe lângă folosirea cadrelor bisericeşti, Ruşii continuă să activeze sub diverse acoperiri în lumea liberă. Cele mai multe din ele apar sub forma unor organizaţii pacifiste şi mulţi membri din aceste organizaţii habar nu au că fac jocul Ruşilor. Scopul principal manifestat este controlul armamentului şi dezarmarea, pentru a reduce la zero capacitatea de luptă a Statelor Unite şi a Europei Occidentale.

Toate ambasadele sovietice şi ale ţărilor satelite sunt înţesate de spioni care fac parte din: Comitetul securităţii statului (KGB), Conducerea Directoratului de spionaj (GRU) şi Statul Major al Ministerului Apărării al URSS.

Pentru anul 1988, spionii ruşi au început să activeze intens în culegerea de informaţii despre candidaţii la preşedinţia Statelor Unite şi atitudinea lor faţă de diverse probleme esenţiale, unde Ruşii sunt direct interesaţi.

Pentru cei mai mulţi dintre Românii care au venit recent din ţară, cele de mai sus nu sunt lucruri noi, pentrucă fiecare s'a lovit direct de toţi informatorii care roiau prin toate colţurile, dar demascarea acestor fapte de un organ oficial american, trebue să dea serios de gândit celor care din ştiinţă ori neştiinţă, mai continuă să afirme că ei merg la biedrică şi nu fac nici un fel de politică.

Biserica din exil este a noastră şi trebue s'o apărăm cu toate mijloacele ce ne stau la îndemână pentru a opri orice infiltrare comunistă, fie furişată cu "duhul blândeţii" fie brutal,

Efemeride

Alergând contra cronometrului Preşedintele Reagan şi Gorbaciov s'au întâlnit la Moscova. Intâlnire formală, lipsită de orice eficienţă pentru lumea liberă, în schimb favorabilă ţelurilor şi propagandei sovietice.

Reagan este al nouălea preşedinte american care vizitează un lider sovietic la el acasă şi asemeni predecesorilor, cu acelaşi rezultat. Ferm pe poziţia antisovietică, în prima legislatură, Preşedintele american a fost obligat de presiunile politice interne, să cedeze în cea de a doua legislatură. Ar fi fost prea frumoasă aureola acestui preşedinte dacă rămânea pe poziţia mărturisită la înaugurare şi acest fapt nu putea fi admis de "invizibila putere".

Acum patru ani, refuzul Preşedintelui Reagan de a se întâlni cu Ruşii, a fost un argument împotriva lui Reagan aruncat în campania prezidenţială de candidatul democrat Walter Mondale. Rezultatul alegerilor a fost zdrobitor pentru candidatul democrat (49 de state l-au votat pe Reagan).

Intâlnirea dela Moscova a avut loc la un an mai târziu decât fusese programată iniţial. Tactica rusă de tergiversare şi-a atins obiectivul urmărit. Ultimele luni la conducerea ţării rămase preşedintelui american, îl pun într'o situaţie inferioară în discuţiile cu liderul sovietic, în plină consolidare a puterii. Presiunea care s'a exercitat asupra congresmenilor americani pentru a ratifica tratatul semnat în Decembrie 1987, dovedeşte criza de timp în care a intrat administraţia Satelor Unite, în dorinţa de a veni cu ceva palpabil în a-i satisface pe Ruşi. Această ratificare grăbită, necoaptă suficient, s'ar putea să aducă în viitor urmări catastrofale pentru lumea liberă, dar proverbul "după mine potopul" îşi are vechimea lui şi oamenii n'au timp să privească spre trecut.

Hărţuit de aproape doi ani, de stânga liberală din Congresul american -hărţuială care a dus la diminuarea prestigiului politicii americane şi o discreditare a ei faţă de aliaţi,Preşedintele Reagan a întâlnit în Gorbaciov, un lider înnoitor în aparenţă dar conservator politic în realitate. Propaganda apuseană estompează gravele conflicte pe care le are Gorbaciov în faţă, cu veteranii stalinişti-brejnevişti. Aparenta deschidere şi restrucurare gorbaciovniană, este sloganul prin care se urmăreşte acapararea puterii de tip sovietic. Duă consolidare, revenirea la ce a fost, este un pas uşor de făcut.

Opinia publică americană este înşelată cu deschiderea chioşcurilor de Pepsi-Cola, a pizzeriilor şi a localurilor McDonald din Moscova. De vizita la Mânăstirile Muzeu, de întâlnirea preşedintelui cu câţiva "disidenţi". Din rândurile ziariştilor se ridică însă şi voci ca aceea a lui George Will, care conştient de adevărata panoramă sovietică, persiflează decent şi glasnost-ul, şi perestroika şi pune degetul pe rană: - "In ajunul acestei întâlniri - scria George Will- întrebarea nu este "Ce vrea să facă Gorbaciov în Uniunea Sovietică? Ci aceea -" Ce vrea să facă el cu Uniunea Sovietică?"...O trece prin strâmtorile diplomatice să o scoată înarmată până în dinţi pentru viitoarea agresiuni sau caută să-i făurească o viaţă liniştită în hotarele smulse cu violenţă, la care nu mai protestează nimeni?"...

Perfect cunoscător al realităţilor comuniste din Uniunea Sovietică, Anatol Sharanski, devenit Natan Sharanski, a publicat un articol în New York Times, intitulat sugestiv: "Glasnostul poate fi glasnost dar închisoarea este închisoare". Amintindu-şi de păcăleala Pactului dela Helsinki, la care au căzut victime cei care s'au constituit în "Grupul Helsinki", Sharanski îşi aminteşte cu câtă speranţă au aşteptat deţinuţii politici, eliberarea lor după întâlnirea Carter-Brejnev şi ce prăbuşire a fost pe ei după ce au aflat cum s'au sărutat cei doi la Viena. Lituanianul Victorus Piatkus, care a semnat cererea de aplicare a acordului dela Helsinki în 1977, este încă în închisoare. La fel tânărul Vezif Meilanof care a protestat împotriva deportării lui Zaharov, la Gorki. Tot aşa tânărul naţionalist armean Paruit Airkian, cu care a fost închis Sharanski. Zaharov a fost eliberat din domiciliu obligatoriu, Armenii protestează în Nagorno Karabac, dar cei închişi atunci, execută încă pedeapsa lor, în Siberia...

Intâlnirea dintre Preşedintele Reagan şi Gorbaciov a fost politicoasă şi chiar prietenoasă. Altminteri n'ar fi avut loc. La această întâlnire nu trebuia să figureze pe agendă nici retragerea Ruşilor în hotarele din 1938, nici dărâmarea bisericilor din România pentrucă în Rusia se sărbătoreşte mileniul de creştinare, nu trebuia să figureze nici moartea copiilor neînregistraţi ca noi născuţi, în România, pentrucă Ceauşescu a fost decorat cu Ordinul Lenin, nici distrugerea satelor, nici problemele naţionale din URSS, nici instalarea de armament sovietic modern, în Nicaragua, nici foamea din Etiopia, nici exterminarea Palestinienilor, nici multe, multe altele...

In Orientul Mijlociu se întinde focul războiului, în Africa s'au năspustit lăcustele, în Europa apuseană câştigă socialiştii iar în America se pregăteşte baza domniei fanariote. Preşedintele Reagan se apropie de sfârşitul mandatului prezidenţial. Pe măsură ce soarele se înroşeşte la Apus, căldura şi lumina lui scade...

CRONICA VREMII

PROCESUL IRAN-CONTRAS

—Ion BOIERU—

Procesul celor 4 acuzți în afacerea Iran-Contras, care a fost investigată de Congresul american, este în chinurile facerii. Judecătorul federal, Gerhard Gesell, după ce a ascultat argumentele juridice ale procuraturii și ale apărării, a pronunțat două decizii importante, care au caracterul unor sentințe cu implicații serioase și în planul politic și moral, nu numai în domeniul juridic.

Prima decizie a fost în legătură cu imunitatea acordată de Congres celor 3 acuzați, Poindexter, colonelul North și Hakin. Judecătorul a respins cererea procuraturii de a fi admise porțiuni din declarațiile făcute în fața Comisiei congresionale de către inculpați. Unele declarații, susține procurorul, au fost voluntare, nu fac parte din categoria răspunsului la întrebările adresate. Aceste declarații voluntare, nu cad sub incidența imunității, după teoria procurorilor. Ele pot constitui "capete de acuzare", căci au fost făcute intenționat, în afară de sfera limitată a întrebărilor. Judecărorul Gesell, a respins teoria procuraturii, deoarece aste aproape imposibil de a face distincție între răspunsurile date la o întrebare, ca normale, sau ca voluntare.

Ca o consecință a deciziei judecătorești, s'a ajuns la punctul esențial al procesului, care a fost construit pe ideea conspirației. In contextul juridic în care a fost prezentată acuzarea celor patru, dată fiind premiza imunității acordată de comisia congresională, cei patru nu pot fi judecați, de tribunal, împreună în același proces de conspirație. Ei vor trebui judecați, individual, deci separat. Aceasta este decizia judecătorului.

Prin această decizie, teoria fundamentală a acuzării -conspirația celor 4 inculpați, este dislocată și anulată complet. Procurorul special Walsh a suferit o gravă înfrângere, care nu este numai juridică, dar și politică. In sfera juridică, el și echipa lui, nu au putut, se pare, obține materialul incriminatoriu, independent de propiile declarații ale inculpaților în fața comisiei congresionale. Chiar dacă au obținut evidențe de incriminare, acestea au fost marginale, minore și inefective. Din această cauză, procuratorul special Walsh a cerut tribunalului să accepte utilizarea unor porțiuni din declarațiile inculpaților - deși erau acoperite de imunitate- pentru acuzare, ceea ce judecătorul a refuzat: In partea juridică, a fost o înfrângere a lui Walsh. Dar, a fost și o înfrângere morală și politică. Morală, pentrucă echipa lui Walsh și-a clădit întreg edificiul de acuzare pe edeea și structura unei conspirații între cei patru și pe intenția de a utiliza propriile lor declarații. Ori, judecătorul nu acceptă, dela bun început, să judece în colectiv pe cei patru, căci trei dintre ei sunt protejați de imunitatea congresională și este imposibil -după opinia judecătorului- să fie făcut un astfel de lucru.

De unde au scos oamenii (specialiști) lui Walsh elementele de acuzare ale unei conspirații, nu o poate sti nimeni, la ora actuală, căci nu s'au dat publicității motivele trimiterii în judecată.

In această situație, avem dreptul la tot felul de suspiciuni, între care cea mai plauzibilă ne apare față de poziția politică a lui Walsh.

Acesta s'a luat după atmosfera politică de ostilitate, creată în cadrul comisiei congresionale de anchetă. Si, în loc să privească cu luciditate și expertiză profesională, juridică, a lăsat ajutoarele lui să brodeze imaginea unei conspirații, în speranța că, în lipsă de materialul documentar, pentru încriminare, va putea aviza în sprijinul acuzării la declarațiile proprii ale inculpaților. Walsh nu a încercat să obțină o privire de ansamblu -ansamblu politic- în interiorul căruia să-și dea seama de adversitățile care au dus chiar la alcătuirea comisiei de anchetă a Congresului american ? Nu știm, dar ne îndoim că a făcut-o. Si îndoiala noastră este întemeiată tot pe felul în care judecătorul Gesell a analizat situația, în cursul dezbaterilor preliminare ale procesului. Gesell a criticat foarte aspru felul cum s'au desfășurat audierile inculpaților în cursul anchetei deschisă de comisia congresională. "Tribunalul are responsabilitatea de a vedea că cetățenii sunt tratați în mod decent" -a spus judele Gesell. Ori, ancheta dela Congres a fost marcată de "discursuri politice pe care unii congresmeni le-au făcut înainte de a pune o singură întrebare". 'Ei erau interesați mai mult în ceea ce a știut președintele".

Walsh nu a ținut seamă de această situație, pe care, cel puțin parțial putea s'o cunoască.

Declarațiile judecătorului Gesell au, în realitate, caracter de sentință. O sentință dură, legală și semnificativă, căci demonstrază fragilitatea construcției juridice a celor ce au întocmit actul de trimitere în judecată. Fireste, nici acum nu este prea târziu, pentru Walsh, să caute o iesire luminoasă din impas, și să restabilească demnitatea juridică, morală și profesională a procuraturii. Walsh a cheltuit destui dolari și nu mai este nevoie să extindă un proces care nu avea nevoie să apară în tribunal.

De ce au fost trimiși oameni în judecată, dacă nu existau în prealabil probele de acuzare, pentru care s'a căznit atât de mult echipa lui Walsh. Ce fel de morală se poate găsi în această atitudine și poziție a unui procuror special ?

Care au fost motivele reale care l-au determinat pe Walsh să deschidă un proces unor oameni fată de care sacul cu acuzații era plin de fantezii politice, dar lipseau probele juridice necesare ? E greu să răspundem la astfel de întrebări, căci nu dispunem de elementele care ne-ar îngădui un răspuns. Dar, nu ne putem permite să le trecem cu vederea, căci sperăm că vom afla răspunsul cel mai potrivit, în viitor.

Până atunci, regretăm că Walsh, de pe poziția lui de procuror special, nu și-a îngăduit mai multă luciditate, și mai mult curaj. In fond, i-am fi dorit, în poziția lui, să aibă mai multă omenie, să judece situațiile și cu omenie, nu numai cu litere abstracte.

NOTE SI COMENTARII

DIN DURERILE NOASTRE

Apar,ca păpădia după ploaie, fel și fel de organizații în mult amărîtul nostru exil, întitulându-se pompos, Comitete Naționale, Congrese, Uniunii, Instituții și așa mai departe, toate vorbind în numele Românilor de peste hotare, firește fără de consimțământul nostru, al majorității.

Pentru ca să poți vorbi în numele neamului, trebue să te sprijini pe o majoritate exclusivă, ceea ce nu este valabil în acest caz, căci cele mai multe asemenea organizații nu au reușit să adune în jurul lor decât câteva, hai să zicem, sute de Români din diasporă.

Dar unde este restul? Restul ce reprezintă marea majoritate? O majoritate ce nu-i afiliată uneia din toate aceste organizații, o majoritate ce nu poate fi neglijată, o majoritate ce cu adevărat vorbește în numele țării și al neamului. Poate fi oare neglijată această majoritate ce-și iubește țara de obârșie și neamul din care se trage? In ceea ce ne privește, noi credem sus și tare că NIMENI, dar absolut NIMENI, nu are acest drept de a face această discriminare, ceea ce, cu părăre de rău, se practică astăzi în exilul nostru. Si de ce anume?... Pentru simplul motiv de a satisface ambițiile personale ale celor ce cred că ei sunt destinați de a salva neamul românesc, nedându-și seama că, în același timp, pun bețe în roate la lupta pe care o ducem cu toții, lupta de salvare a României din ghiarele comunismului ateu.

Să nu fim înțeleși greșit: aici nu e vorba de Comitetul Național Român, compus din membrii celor patru mari partide politice din România de ieri; nici de organizațiile legitime din exil, ci de acele "bisericuțe naționale", ce apar în cele mai multe orașe mari din lume.

Nu orice Român ce se trezește cu "ambițul" că adunând în jurul său 8-10 prieteni și alcătuind astfel un comitat, este menit să vorbească în numele neamului.

Patriotismul - și nu ne îndoim că cel puțin unii dintre acești "președinți" de noi organizații sunt călăuziți de bune intenții - nu este cartea de legitimație pe care-și bazează acțiunea ce în loc să servească, deservește interesele intrinseci ale comunităților noastre, căci nu întotdeauna scopul scuză mijloacele. Oricât de bun și frumos ar fi acest scop, mijloacele de comunicare lasă mult de dorit.

Primim astfel un "apel-scrisoare", semnat cu mașina de scris "Comitetul", însoțit de următoarele rânduri: "Alăturat, o copie după un "apel" lansat de către un "comitet" spre a manifesta contra regimului comunist din România cu ocazia lui 10 Mai. A fost scris cu atâta inconștiență ortografică încât face un serviciu regimului pe care se erijează să-l critice... Iți trimit această copie ca să vezi și eventual să scrii ceva - poate în Cuvântul Românesc - despre această bătaie de joc asupra limbii române"...

Iată acum părțile compromițătoare din acest "apel", pe care le punem între sedile, neavând un alt mijloc de a le scoate în evidență. Scrisoarea este adresată compatrioților și începe astfel: "Primește alăturat acestor "rinduri", apelul călduros de a fi "lingă" noi la manifestația de 10 Mai 1988... "Sintem" relativ puțini... invităm acumpe fiecare să facă parte ca un adevărat frate de "sionge rominesc"... Mai departe se vorbește de "pămintul strămoșesc", de Regatul "Rominiei", de Princepele Carol de Hohenzolern ca rege al "rominilor", de neamul "rominesc", și așa mai departe.

Scrie cu amărăciune cel ce ne trimite "apelul": "Schimonosirea limbii noastre de origine nobilă latină a fost una din cele mai brutale procedee pe care Rusia sovietică le-a folosit ca să integreze cultura noastră în marea masă slavă". Si mai departe: "Imi vine greață când citesc în acest apel cuvinte care desfigurează și schimonosesc limba noastră".

Se vede că cel ce a întocmit apelul, e nou venit printre noi și practică ortografia destrăbălată a dușmanilor noștri de moarte ce ne vor cu dinadins sclavii Rusiei Sovietice.

Celor ce vor să se acomodeze cu adevărata și veșnica ortografie română, le recomandăm cartea lui Sextil Pușcariu și Theordor A. Naum: INDREPTAR SI VOCABULAR ORTOGRAFIC, apărută în Editura Ion Dumitru, Sigfried Strasse 3, 8000 Munchen 40. West Germany, contra costului de $10.00)

Nicolae NOVAC